

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής

Σχολικό Έτος: 2013-14

1^ο Γυμνάσιο Νέων Μουδανιών

Ανθολόγιο ποιημάτων και Διηγημάτων

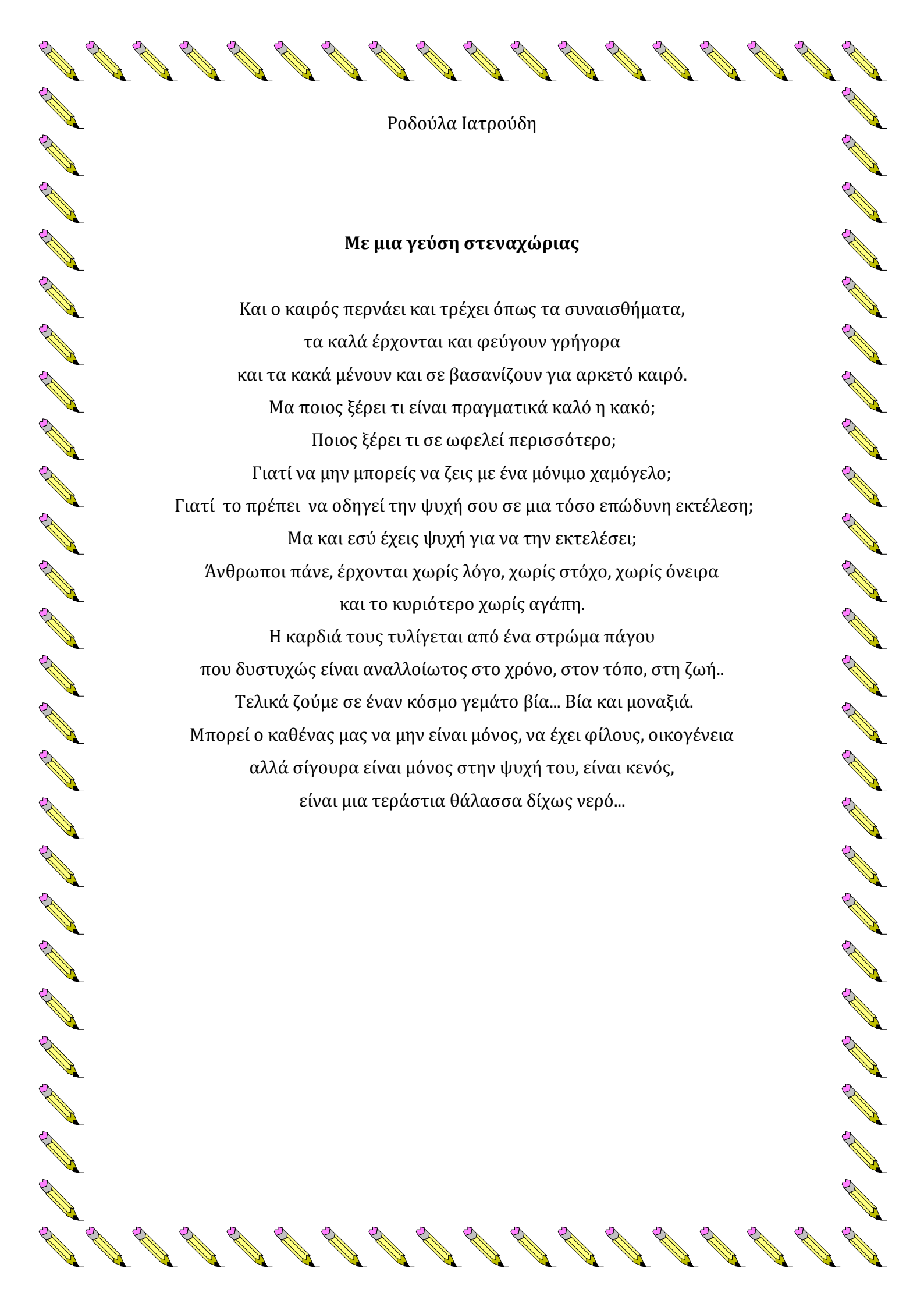
Υπεύθυνη προγράμματος

Βασιλεία Πεπέ

Ομάδα Δημιουργικής Γραφής

- “ Ιατρούδη Ροδούλα (Γ2)
- “ Κοντού Ελευθερία (Γ2)
- “ Τσαρούχα Φωτεινή (Γ4)
- “ Ρωμέση Ελένη (Γ4)
- “ Βαρβάρη Άννα (Β1)
- “ Αργυριάδου Κατερίνα (Β1)
- “ Ιβάνοβιτς Βέρα (Β1)
- “ Νικολαΐδη Άννα (Β3)
- “ Μπαβέλη Κατερίνα (Β3)
- “ Σουνά Άννα (Β4)
- “ Σακελλάρη Χριστίνα (Β4)

Ροδούλα Ιατρούδη

Με μια γεύση στεναχώριας

Και ο καιρός περνάει και τρέχει όπως τα συναισθήματα,
τα καλά έρχονται και φεύγουν γρήγορα
και τα κακά μένουν και σε βασανίζουν για αρκετό καιρό.

Μα ποιος ξέρει τι είναι πραγματικά καλό η κακό;

Ποιος ξέρει τι σε ωφελεί περισσότερο;

Γιατί να μην μπορείς να ζεις με ένα μόνιμο χαμόγελο;

Γιατί το πρέπει να οδηγεί την ψυχή σου σε μια τόσο επώδυνη εκτέλεση;

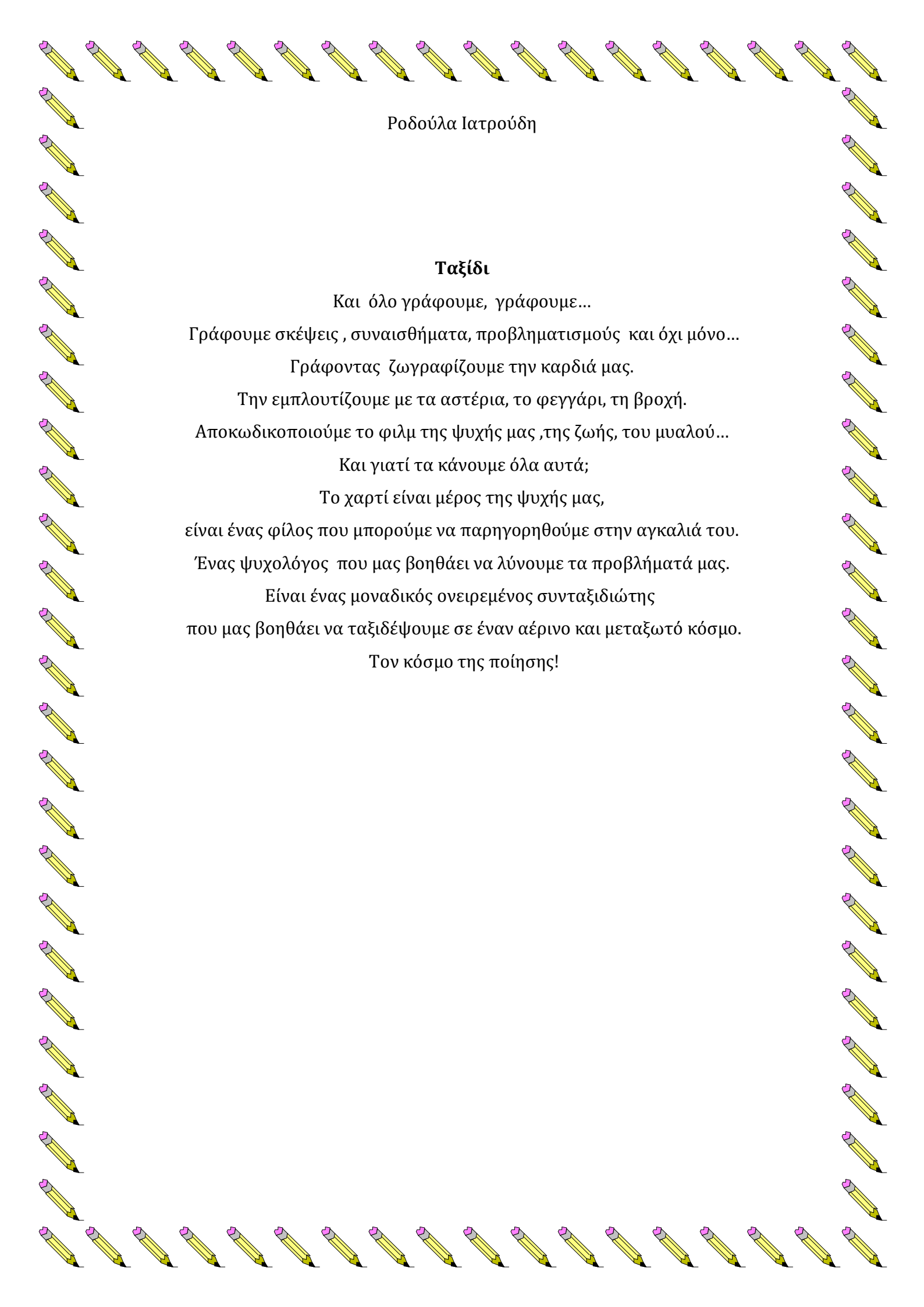
Μα και εσύ έχεις ψυχή για να την εκτελέσει;

Άνθρωποι πάνε, έρχονται χωρίς λόγο, χωρίς στόχο, χωρίς όνειρα
και το κυριότερο χωρίς αγάπη.

Η καρδιά τους τυλίγεται από ένα στρώμα πάγου
που δυστυχώς είναι αναλλοίωτος στο χρόνο, στον τόπο, στη ζωή..

Τελικά ζούμε σε έναν κόσμο γεμάτο βία... Βία και μοναξιά.

Μπορεί ο καθένας μας να μην είναι μόνος, να έχει φίλους, οικογένεια
αλλά σίγουρα είναι μόνος στην ψυχή του, είναι κενός,
είναι μια τεράστια θάλασσα δίχως νερό...

Ροδούλα Ιατρούδη

Ταξίδι

Και όλο γράφουμε, γράφουμε...

Γράφουμε σκέψεις, συναισθήματα, προβληματισμούς και όχι μόνο...

Γράφοντας ζωγραφίζουμε την καρδιά μας.

Την εμπλουτίζουμε με τα αστέρια, το φεγγάρι, τη βροχή.

Αποκωδικοποιούμε το φιλμ της ψυχής μας, της ζωής, του μυαλού...

Και γιατί τα κάνουμε όλα αυτά;

Το χαρτί είναι μέρος της ψυχής μας,

είναι ένας φίλος που μπορούμε να παρηγορηθούμε στην αγκαλιά του.

Ένας ψυχολόγος που μας βοηθάει να λύνουμε τα προβλήματά μας.

Είναι ένας μοναδικός ονειρεμένος συνταξιδιώτης

που μας βοηθάει να ταξιδέψουμε σε έναν αέρινο και μεταξωτό κόσμο.

Τον κόσμο της ποίησης!

Ροδούλα Ιατρούδη

Μόνος

Και μένω μόνος ,μόνος στο σκοτάδι στο κενό, στο πουθενά.

Η ησυχία της νοσταλγίας αντηχεί στον ήχο της θλίψης.

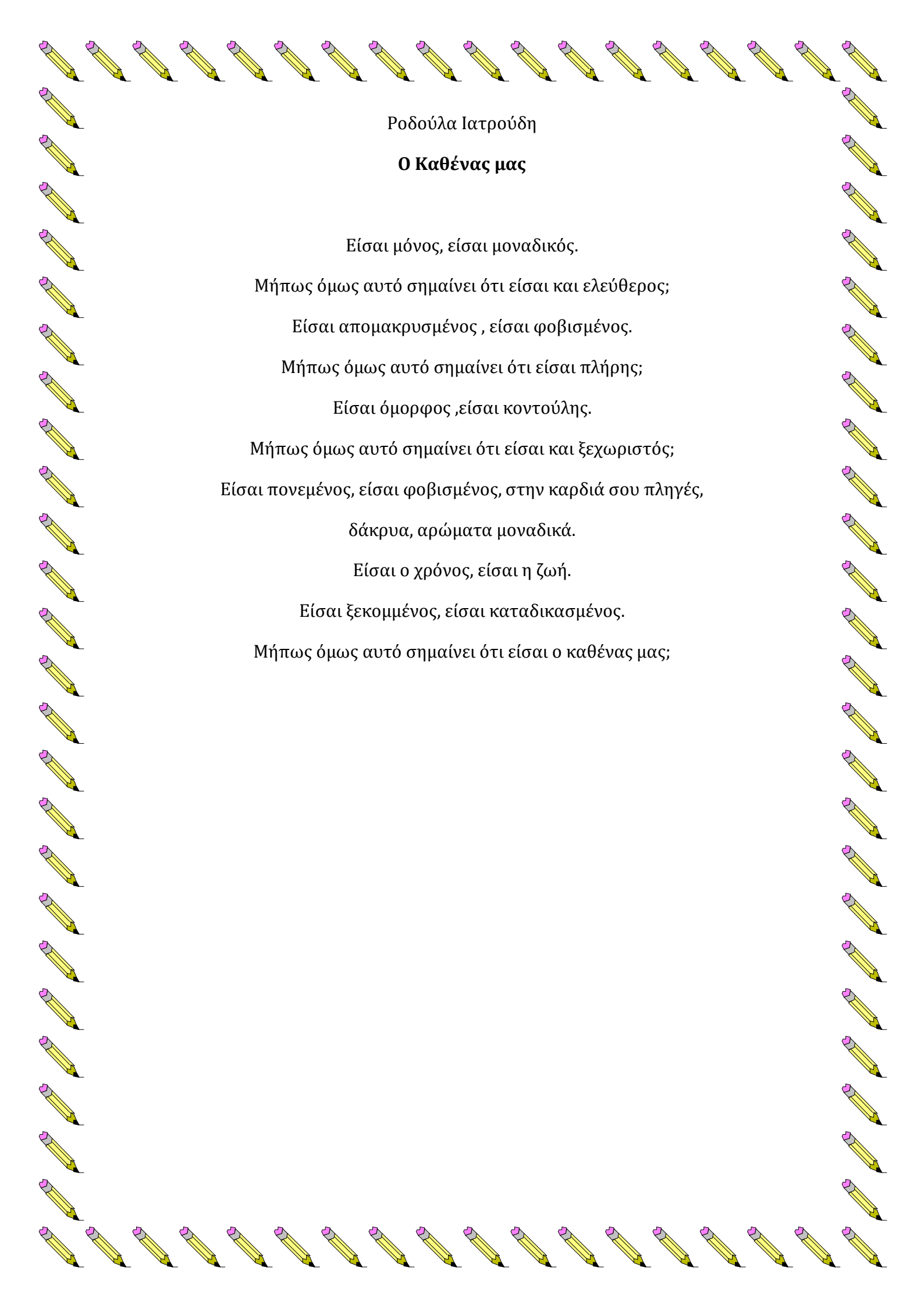
Και τώρα είναι η ώρα που τα προβλήματα απομονώνονται,

που η ζωή αρρωσταίνει, που η κόλαση δακρύζει.

Το κενό μεγαλώνει ,οι αναμνήσεις ανασαίνουν και τα βήματα σωπαίνουν.

Και ήρθε η ώρα που οι άλλοι βηματίζουν μπροστά και εγώ μένω πίσω.

Εγώ , μένω πίσω... Εγώ μένω ΜΟΝΟΣ

Ροδούλα Ιατρούδη

Ο Καθένας μας

Είσαι μόνος, είσαι μοναδικός.

Μήπως όμως αυτό σημαίνει ότι είσαι και ελεύθερος;

Είσαι απομακρυσμένος, είσαι φοβισμένος.

Μήπως όμως αυτό σημαίνει ότι είσαι πλήρης;

Είσαι όμορφος, είσαι κοντούλης.

Μήπως όμως αυτό σημαίνει ότι είσαι και ξεχωριστός;

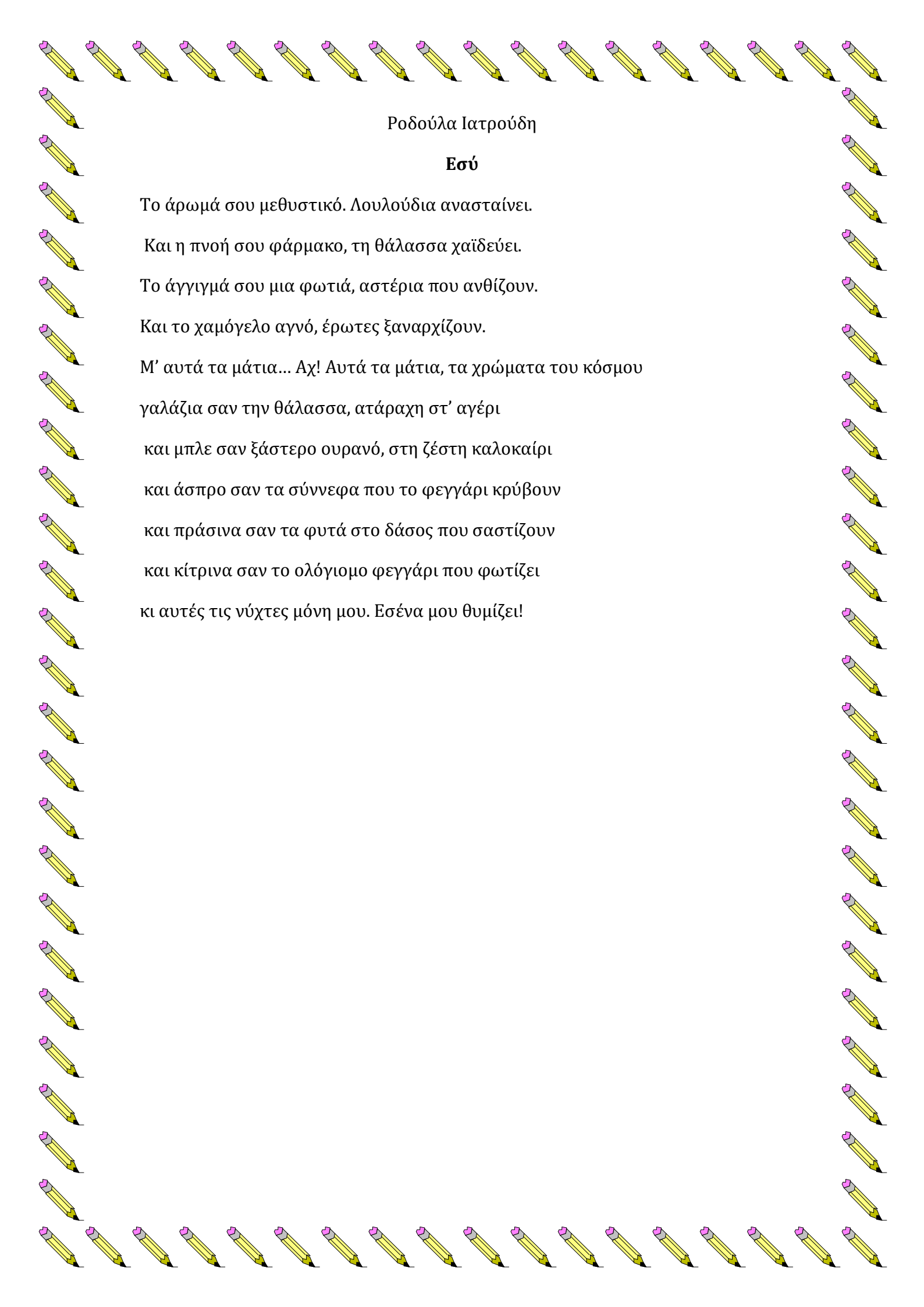
Είσαι πονεμένος, είσαι φοβισμένος, στην καρδιά σου πληγές,

δάκρυα, αρώματα μοναδικά.

Είσαι ο χρόνος, είσαι η ζωή.

Είσαι ξεκομμένος, είσαι καταδικασμένος.

Μήπως όμως αυτό σημαίνει ότι είσαι ο καθένας μας;

Ροδούλα Ιατρούδη

Εσύ

Το άρωμά σου μεθυστικό. Λουλούδια ανασταίνει.

Και η πνοή σου φάρμακο, τη θάλασσα χαϊδεύει.

Το άγγιγμά σου μια φωτιά, αστέρια που ανθίζουν.

Και το χαμόγελο αγνό, έρωτες ξαναρχίζουν.

Μ' αυτά τα μάτια... Αχ! Αυτά τα μάτια, τα χρώματα του κόσμου

γαλάζια σαν την θάλασσα, ατάραχη στ' αγέρι

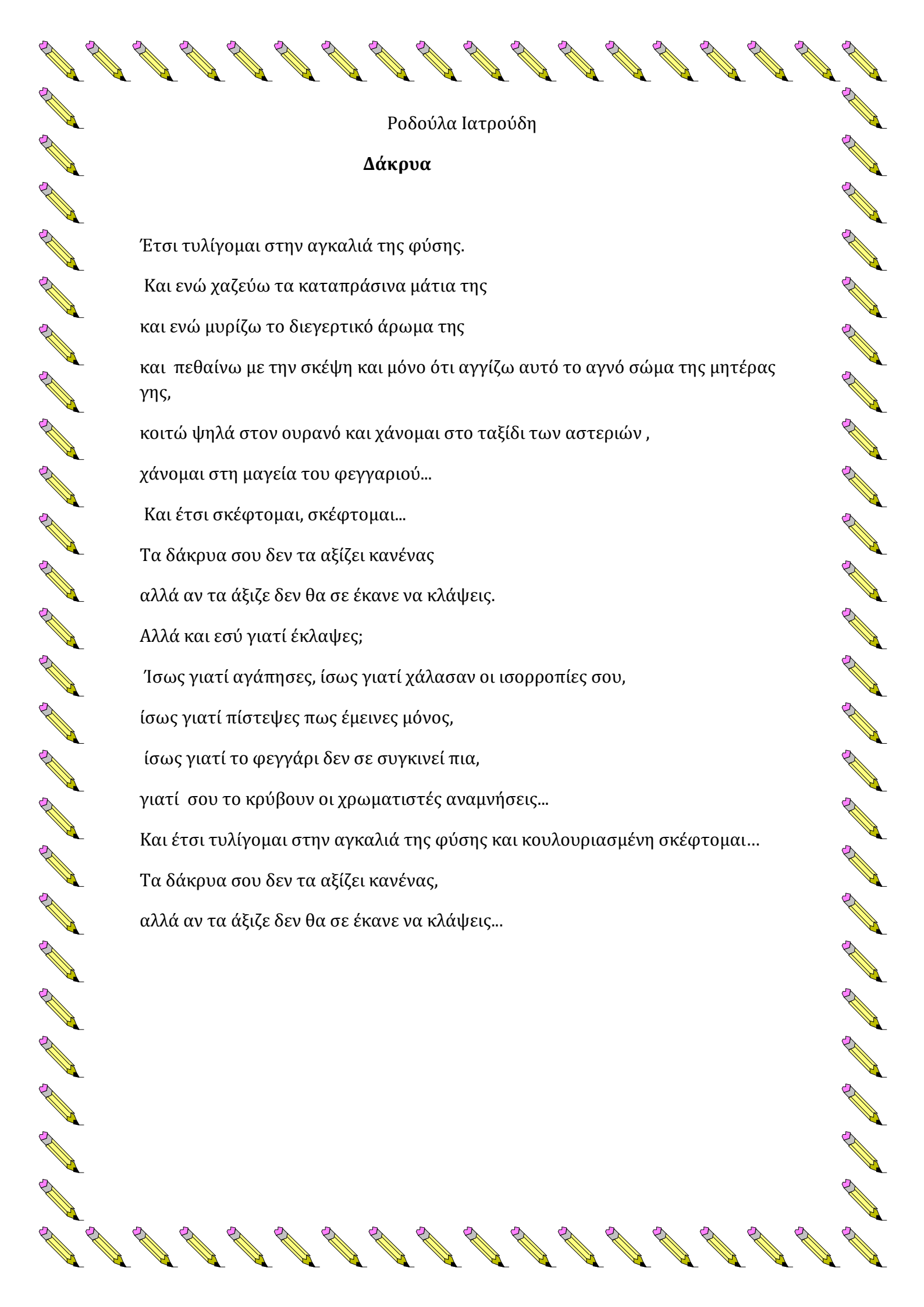
και μπλε σαν ξάστερο ουρανό, στη ζέστη καλοκαίρι

και άσπρο σαν τα σύννεφα που το φεγγάρι κρύβουν

και πράσινα σαν τα φυτά στο δάσος που σαστίζουν

και κίτρινα σαν το ολόγιομο φεγγάρι που φωτίζει

κι αυτές τις νύχτες μόνη μου. Εσένα μου θυμίζει!

Ροδούλα Ιατρούδη

Δάκρυα

Έτσι τυλίγομαι στην αγκαλιά της φύσης.

Και ενώ χαζεύω τα καταπράσινα μάτια της

και ενώ μυρίζω το διεγερτικό άρωμα της

και πεθαίνω με την σκέψη και μόνο ότι αγγίζω αυτό το αγνό σώμα της μητέρας
γης,

κοιτώ ψηλά στον ουρανό και χάνομαι στο ταξίδι των αστεριών ,

χάνομαι στη μαγεία του φεγγαριού...

Και έτσι σκέφτομαι, σκέφτομαι...

Τα δάκρυα σου δεν τα αξίζει κανένας

αλλά αν τα άξιζε δεν θα σε έκανε να κλάψεις.

Αλλά και εσύ γιατί έκλαψες;

Ίσως γιατί αγάπησες, ίσως γιατί χάλασαν οι ισορροπίες σου,

ίσως γιατί πίστεψες πως έμεινες μόνος,

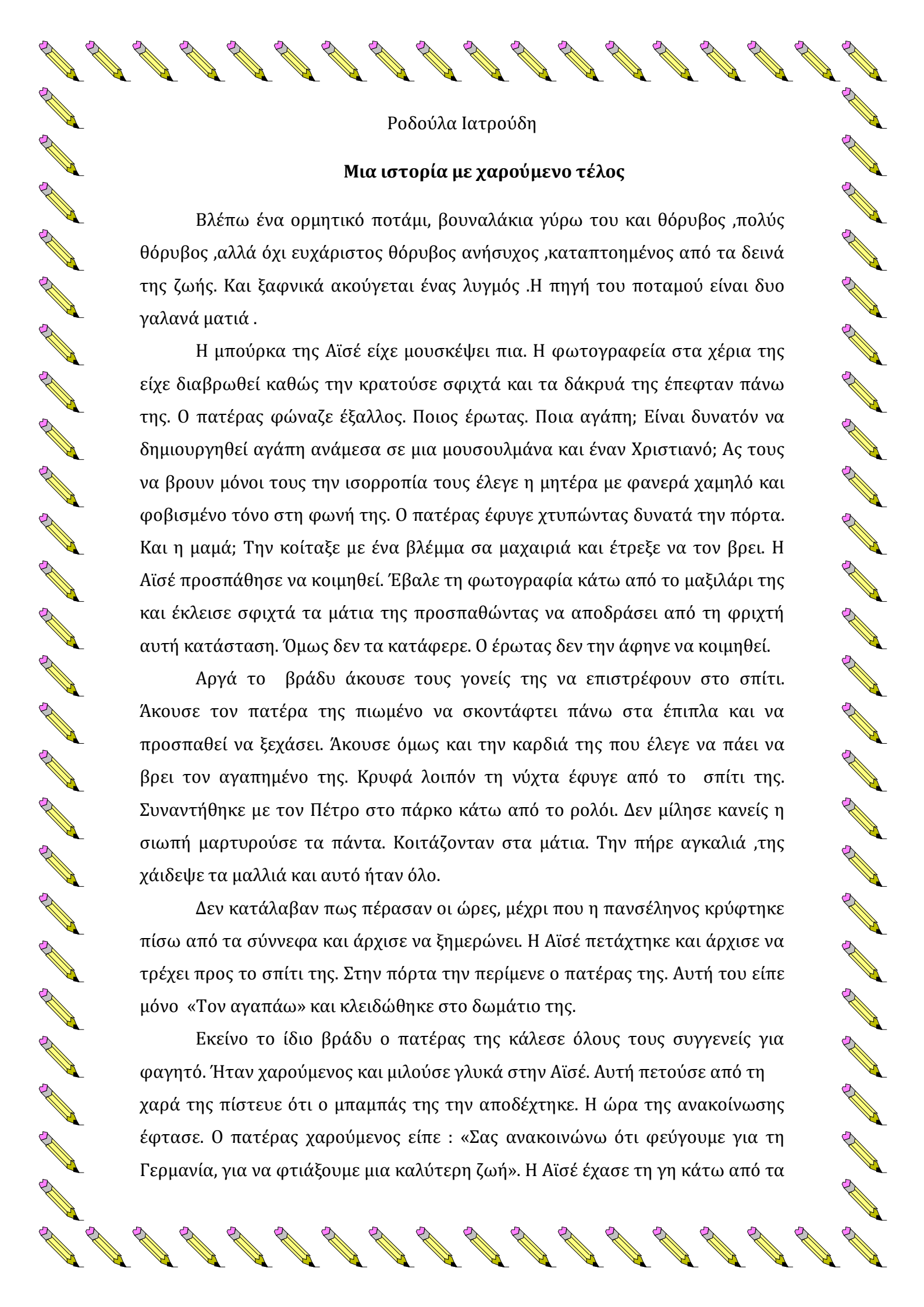
ίσως γιατί το φεγγάρι δεν σε συγκινεί πια,

γιατί σου το κρύβουν οι χρωματιστές αναμνήσεις...

Και έτσι τυλίγομαι στην αγκαλιά της φύσης και κουλουριασμένη σκέφτομαι...

Τα δάκρυα σου δεν τα αξίζει κανένας,

αλλά αν τα άξιζε δεν θα σε έκανε να κλάψεις...

Ροδούλα Ιατρούδη

Μια ιστορία με χαρούμενο τέλος

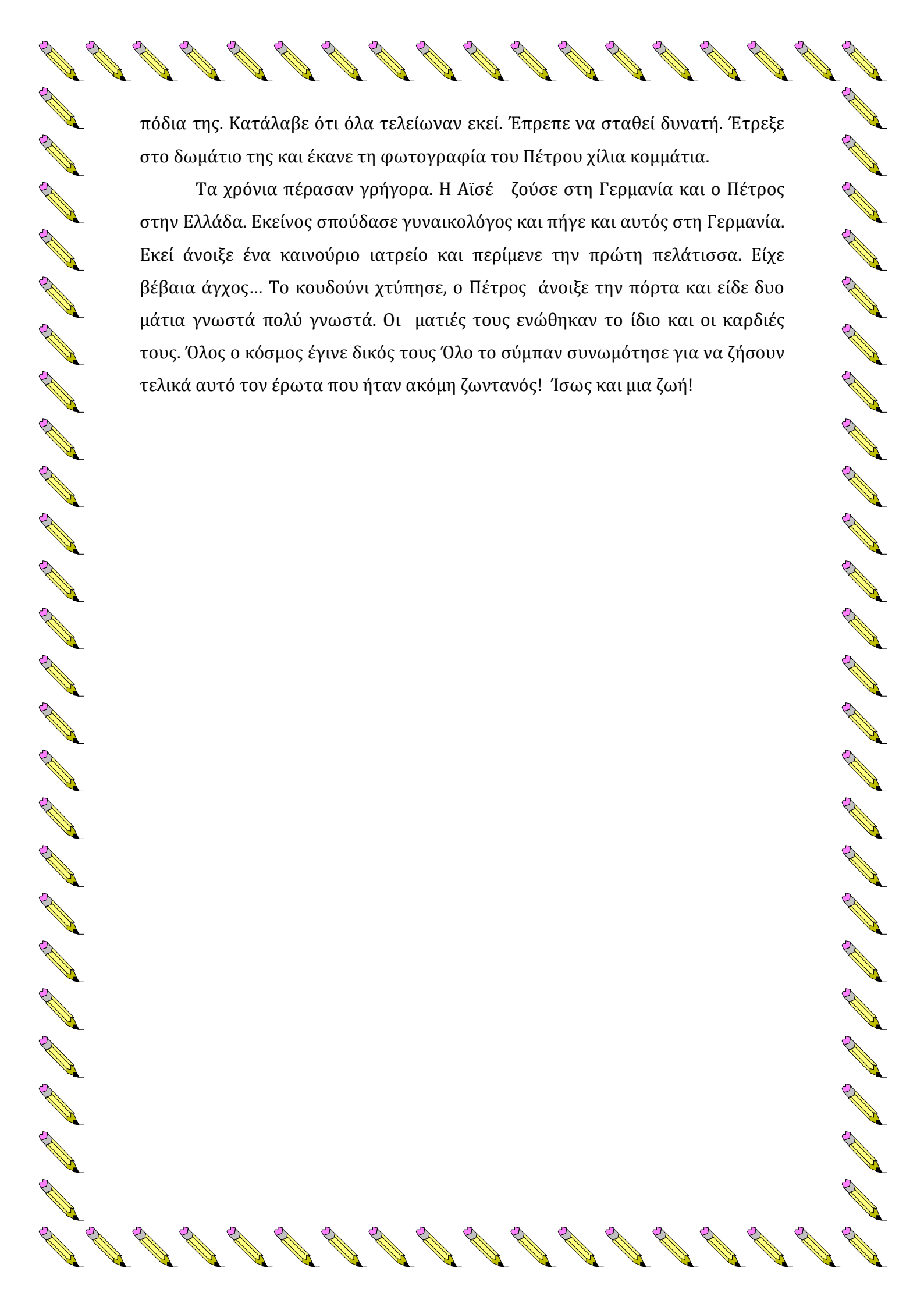
Βλέπω ένα ορμητικό ποτάμι, βουναλάκια γύρω του και θόρυβος ,πολύς θόρυβος ,αλλά όχι ευχάριστος θόρυβος ανήσυχος ,καταπτοημένος από τα δεινά της ζωής. Και ξαφνικά ακούγεται ένας λυγμός .Η πηγή του ποταμού είναι δυο γαλανά ματιά .

Η μπούρκα της Αϊσέ είχε μουσκέψει πια. Η φωτογραφεία στα χέρια της είχε διαβρωθεί καθώς την κρατούσε σφιχτά και τα δάκρυά της έπεφταν πάνω της. Ο πατέρας φώναζε έξαλλος. Ποιος έρωτας. Ποια αγάπη; Είναι δυνατόν να δημιουργηθεί αγάπη ανάμεσα σε μια μουσουλμάνα και έναν Χριστιανό; Ας τους να βρουν μόνοι τους την ισορροπία τους έλεγε η μητέρα με φανερά χαμηλό και φοβισμένο τόνο στη φωνή της. Ο πατέρας έφυγε χτυπώντας δυνατά την πόρτα. Και η μαμά; Την κοίταξε με ένα βλέμμα σα μαχαιριά και έτρεξε να τον βρει. Η Αϊσέ προσπάθησε να κοιμηθεί. Έβαλε τη φωτογραφία κάτω από το μαξιλάρι της και έκλεισε σφιχτά τα μάτια της προσπαθώντας να αποδράσει από τη φριχτή αυτή κατάσταση. Όμως δεν τα κατάφερε. Ο έρωτας δεν την άφηνε να κοιμηθεί.

Αργά το βράδυ άκουσε τους γονείς της να επιστρέφουν στο σπίτι. Άκουσε τον πατέρα της πιωμένο να σκοντάφτει πάνω στα έπιπλα και να προσπαθεί να ξεχάσει. Άκουσε όμως και την καρδιά της που έλεγε να πάει να βρει τον αγαπημένο της. Κρυφά λοιπόν τη νύχτα έφυγε από το σπίτι της. Συναντήθηκε με τον Πέτρο στο πάρκο κάτω από το ρολόι. Δεν μίλησε κανείς η σιωπή μαρτυρούσε τα πάντα. Κοιτάζονταν στα μάτια. Την πήρε αγκαλιά ,της χάιδεψε τα μαλλιά και αυτό ήταν όλο.

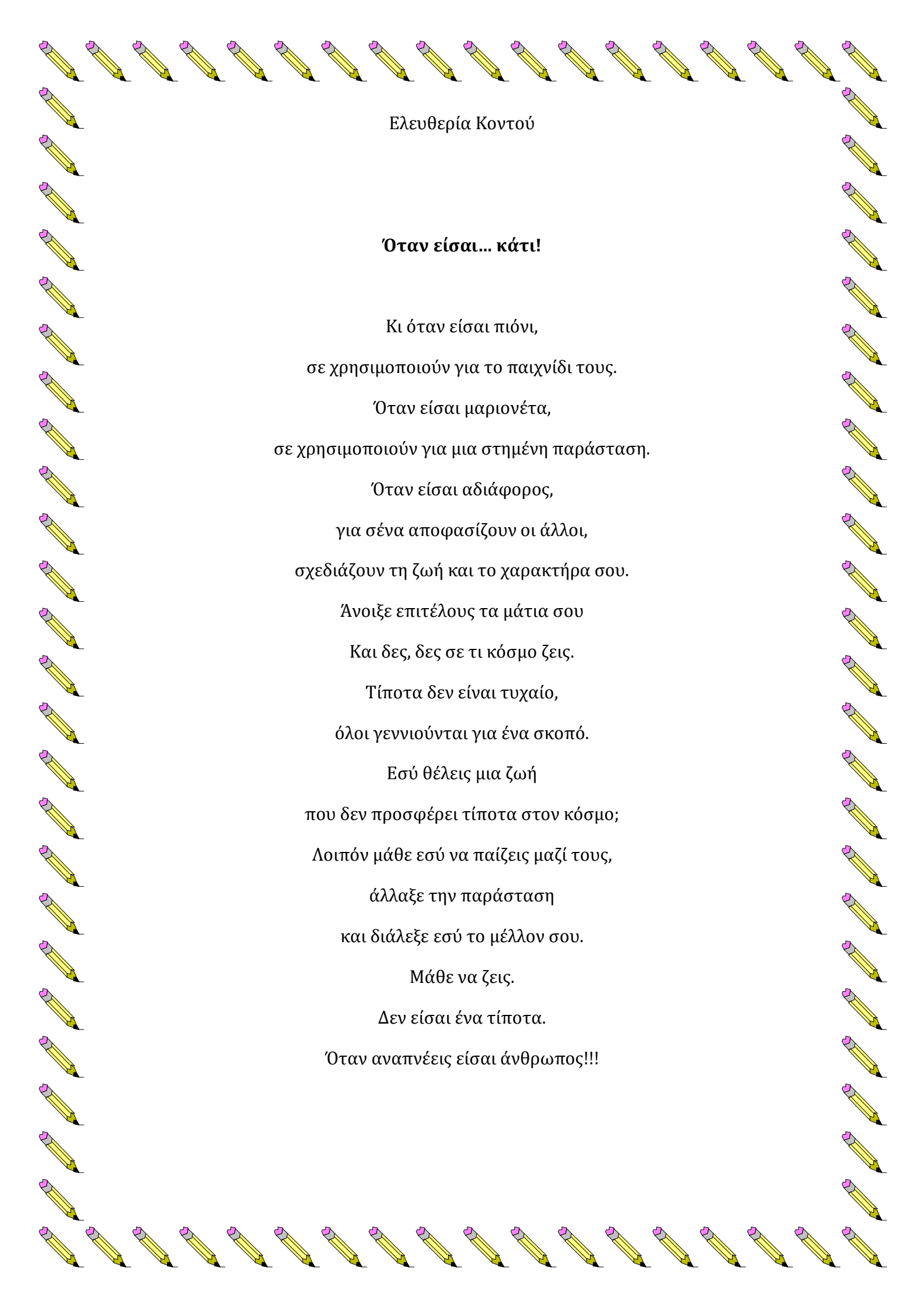
Δεν κατάλαβαν πως πέρασαν οι ώρες, μέχρι που η πανσέληνος κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα και άρχισε να ξημερώνει. Η Αϊσέ πετάχτηκε και άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της. Στην πόρτα την περίμενε ο πατέρας της. Αυτή του είπε μόνο «Τον αγαπάω» και κλειδώθηκε στο δωμάτιο της.

Εκείνο το ίδιο βράδυ ο πατέρας της κάλεσε όλους τους συγγενείς για φαγητό. Ήταν χαρούμενος και μιλούσε γλυκά στην Αϊσέ. Αυτή πετούσε από τη χαρά της πίστευε ότι ο μπαμπάς της την αποδέχτηκε. Η ώρα της ανακοίνωσης έφτασε. Ο πατέρας χαρούμενος είπε : «Σας ανακοινώνω ότι φεύγουμε για τη Γερμανία, για να φτιάξουμε μια καλύτερη ζωή». Η Αϊσέ έχασε τη γη κάτω από τα

πόδια της. Κατάλαβε ότι όλα τελείωναν εκεί. Έπρεπε να σταθεί δυνατή. Έτρεξε στο δωμάτιο της και έκανε τη φωτογραφία του Πέτρου χίλια κομμάτια.

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα. Η Αϊσέ ζούσε στη Γερμανία και ο Πέτρος στην Ελλάδα. Εκείνος σπούδασε γυναικολόγος και πήγε και αυτός στη Γερμανία. Εκεί άνοιξε ένα καινούριο ιατρείο και περίμενε την πρώτη πελάτισσα. Είχε βέβαια άγχος... Το κουδούνι χτύπησε, ο Πέτρος άνοιξε την πόρτα και είδε δυο μάτια γνωστά πολύ γνωστά. Οι ματιές τους ενώθηκαν το ίδιο και οι καρδιές τους. Όλος ο κόσμος έγινε δικός τους Όλο το σύμπαν συνωμότησε για να ζήσουν τελικά αυτό τον έρωτα που ήταν ακόμη ζωντανός! Ίσως και μια ζωή!

Ελευθερία Κοντού

Όταν είσαι... κάτι!

Κι όταν είσαι πiónι,
σε χρησιμοποιούν για το παιχνίδι τους.

Όταν είσαι μαριονέτα,
σε χρησιμοποιούν για μια στημένη παράσταση.

Όταν είσαι αδιάφορος,
για σένα αποφασίζουν οι άλλοι,
σχεδιάζουν τη ζωή και το χαρακτήρα σου.

Άνοιξε επιτέλους τα μάτια σου

Και δες, δες σε τι κόσμο ζεις.

Τίποτα δεν είναι τυχαίο,
όλοι γεννιούνται για ένα σκοπό.

Εσύ θέλεις μια ζωή
που δεν προσφέρει τίποτα στον κόσμο;

Λοιπόν μάθε εσύ να παίζεις μαζί τους,

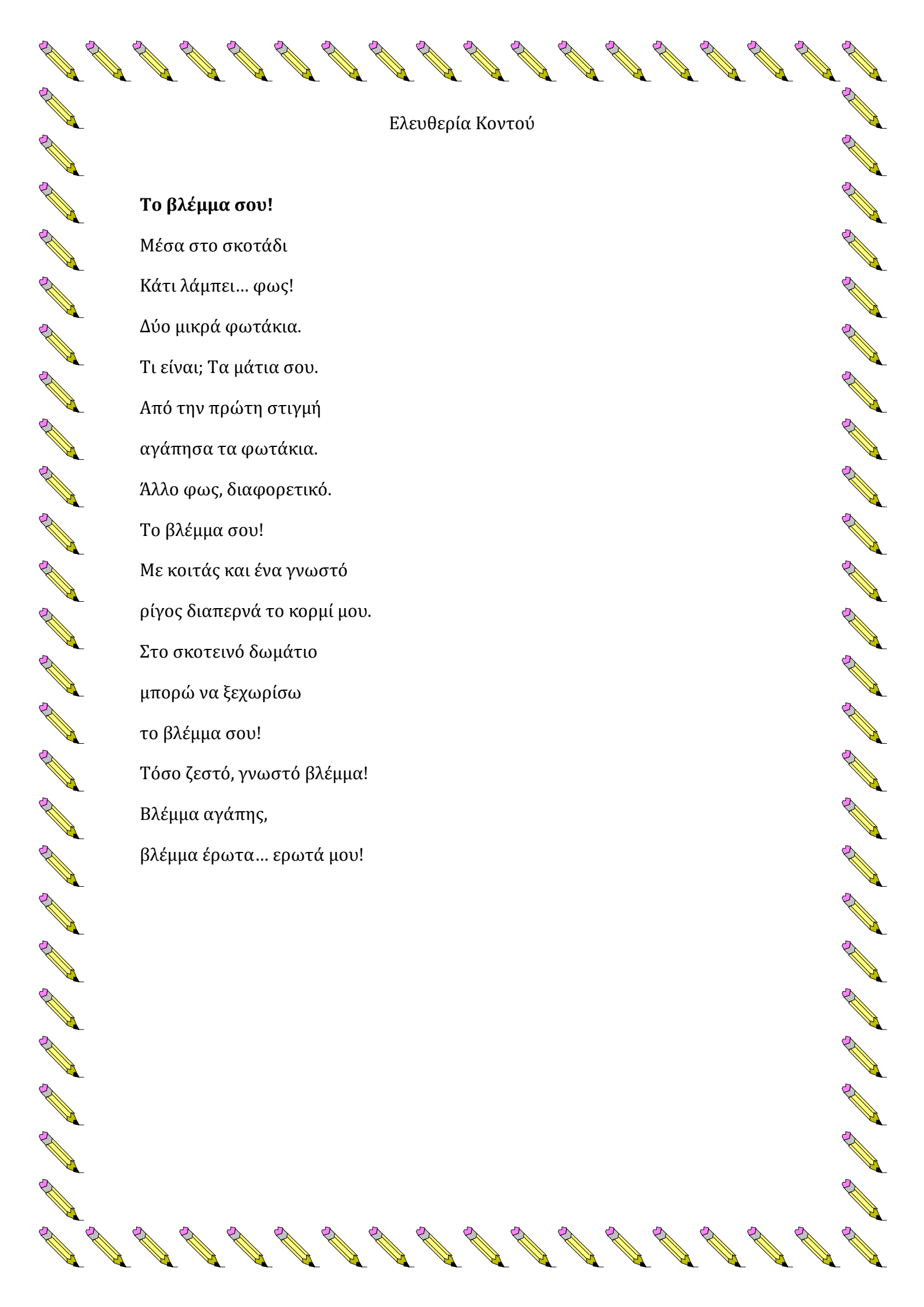
άλλαξε την παράσταση

και διάλεξε εσύ το μέλλον σου.

Μάθε να ζεις.

Δεν είσαι ένα τίποτα.

Όταν αναπνέεις είσαι άνθρωπος!!!

Ελευθερία Κοντού

Το βλέμμα σου!

Μέσα στο σκοτάδι

Κάτι λάμπει... φως!

Δύο μικρά φωτάκια.

Τι είναι; Τα μάτια σου.

Από την πρώτη στιγμή

αγάπησα τα φωτάκια.

Άλλο φως, διαφορετικό.

Το βλέμμα σου!

Με κοιτάς και ένα γνωστό

ρίγος διαπερνά το κορμί μου.

Στο σκοτεινό δωμάτιο

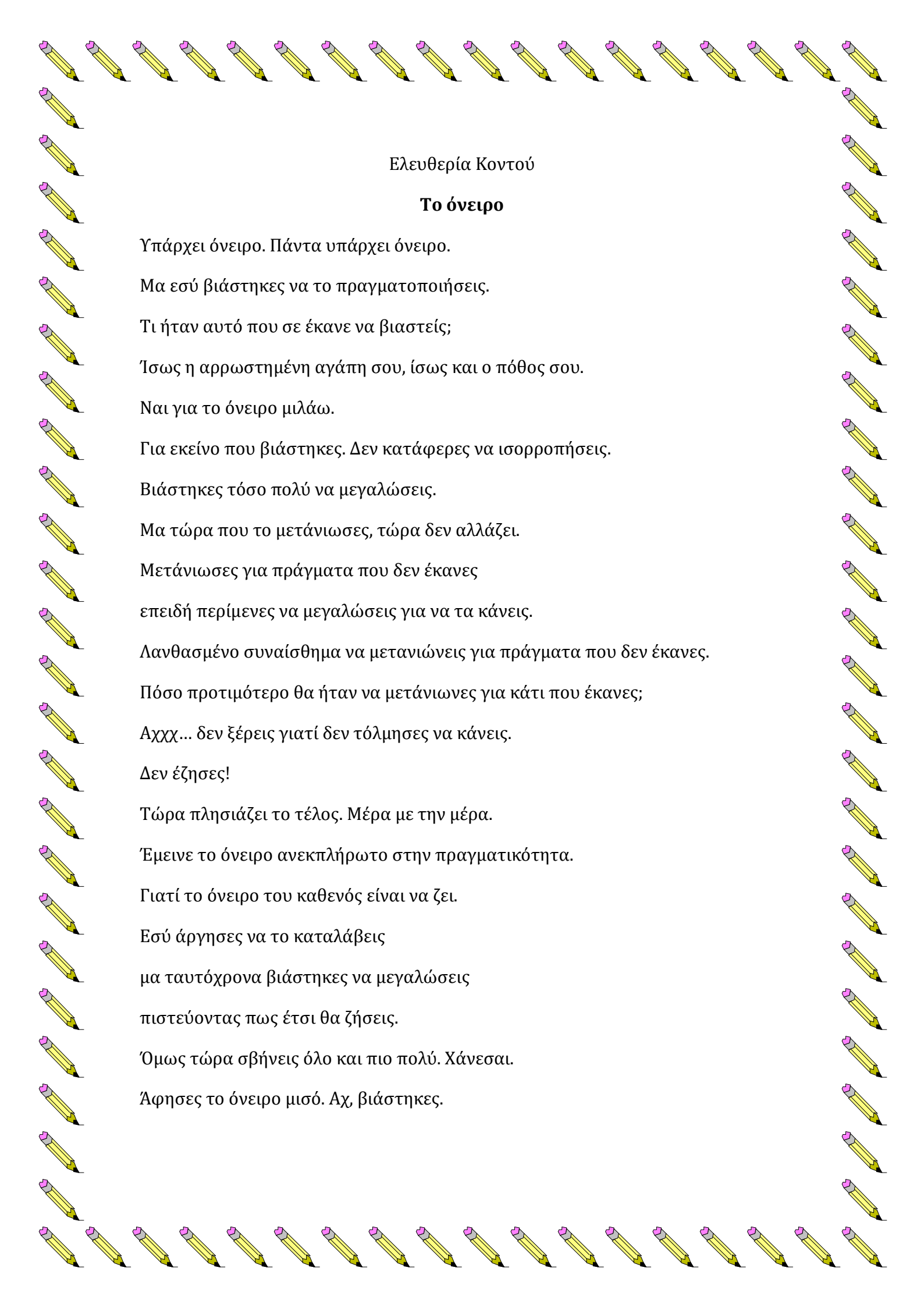
μπορώ να ξεχωρίσω

το βλέμμα σου!

Τόσο ζεστό, γνωστό βλέμμα!

Βλέμμα αγάπης,

βλέμμα έρωτα... έρωτά μου!

Ελευθερία Κοντού

Το όνειρο

Υπάρχει όνειρο. Πάντα υπάρχει όνειρο.

Μα εσύ βιάστηκες να το πραγματοποιήσεις.

Τι ήταν αυτό που σε έκανε να βιαστείς;

Ίσως η αρρωστημένη αγάπη σου, ίσως και ο πόθος σου.

Ναι για το όνειρο μιλάω.

Για εκείνο που βιάστηκες. Δεν κατάφερες να ισορροπήσεις.

Βιάστηκες τόσο πολύ να μεγαλώσεις.

Μα τώρα που το μετάνιωσες, τώρα δεν αλλάζει.

Μετάνιωσες για πράγματα που δεν έκανες
επειδή περίμενες να μεγαλώσεις για να τα κάνεις.

Λανθασμένο συναίσθημα να μετανιώνεις για πράγματα που δεν έκανες.

Πόσο προτιμότερο θα ήταν να μετανιώνες για κάτι που έκανες;

Αχχχ... δεν ξέρεις γιατί δεν τόλμησες να κάνεις.

Δεν έζησες!

Τώρα πλησιάζει το τέλος. Μέρα με την μέρα.

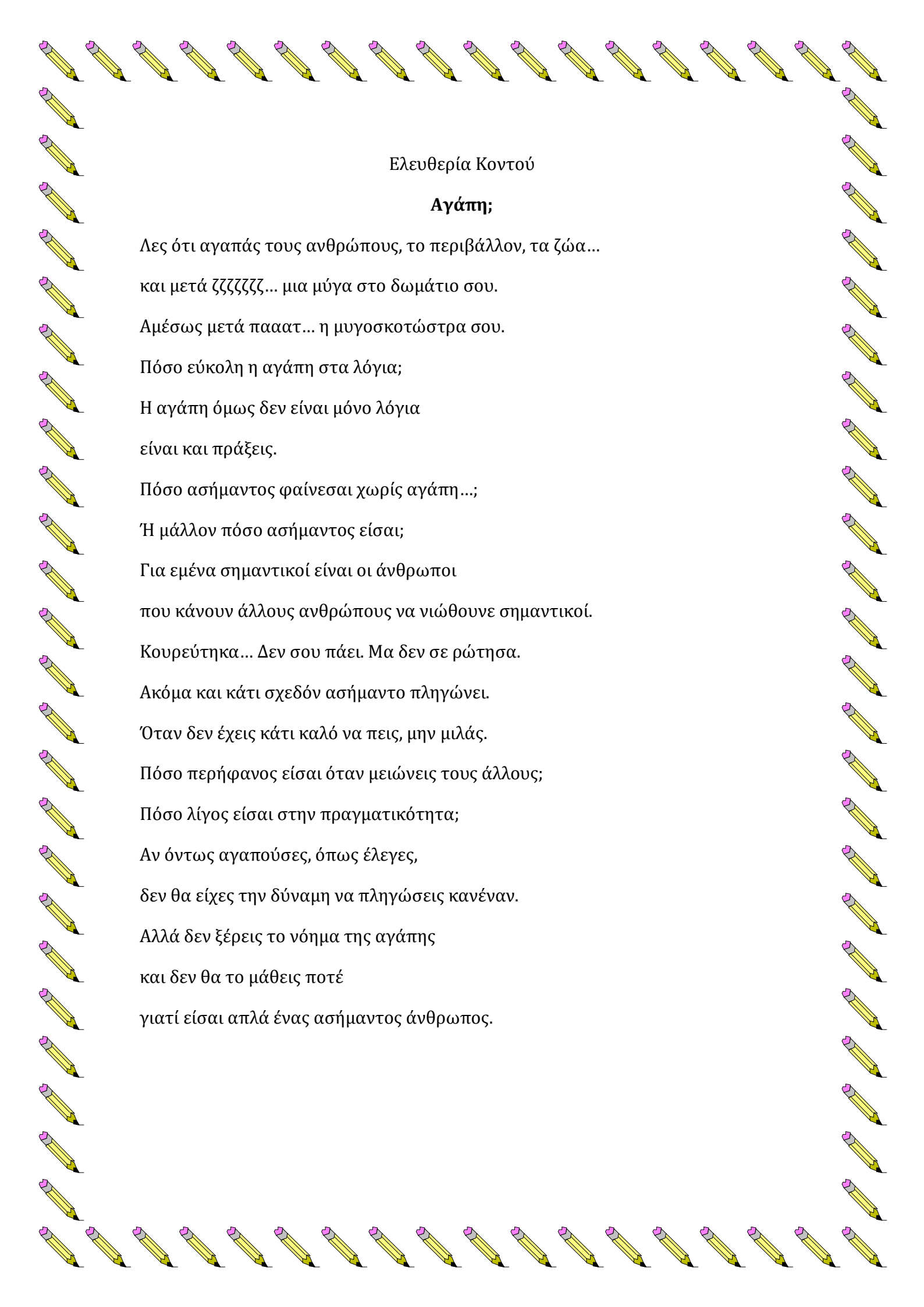
Έμεινε το όνειρο ανεκπλήρωτο στην πραγματικότητα.

Γιατί το όνειρο του καθενός είναι να ζει.

Εσύ άργησες να το καταλάβεις
μα ταυτόχρονα βιάστηκες να μεγαλώσεις
πιστεύοντας πως έτσι θα ζήσεις.

Όμως τώρα σβήνεις όλο και πιο πολύ. Χάνεσαι.

Άφησες το όνειρο μισό. Αχ, βιάστηκες.

Ελευθερία Κοντού

Αγάπη;

Λες ότι αγαπάς τους ανθρώπους, το περιβάλλον, τα ζώα...

και μετά ζzzzzzz... μια μύγα στο δωμάτιο σου.

Αμέσως μετά παααα... η μυγοσκοτώστρα σου.

Πόσο εύκολη η αγάπη στα λόγια;

Η αγάπη όμως δεν είναι μόνο λόγια

είναι και πράξεις.

Πόσο ασήμαντος φαίνεσαι χωρίς αγάπη...;

Ή μάλλον πόσο ασήμαντος είσαι;

Για εμένα σημαντικοί είναι οι άνθρωποι

που κάνουν άλλους ανθρώπους να νιώθουνε σημαντικοί.

Κουρεύτηκα... Δεν σου πάει. Μα δεν σε ρώτησα.

Ακόμα και κάτι σχεδόν ασήμαντο πληγώνει.

Όταν δεν έχεις κάτι καλό να πεις, μην μιλάς.

Πόσο περήφανος είσαι όταν μειώνεις τους άλλους;

Πόσο λίγος είσαι στην πραγματικότητα;

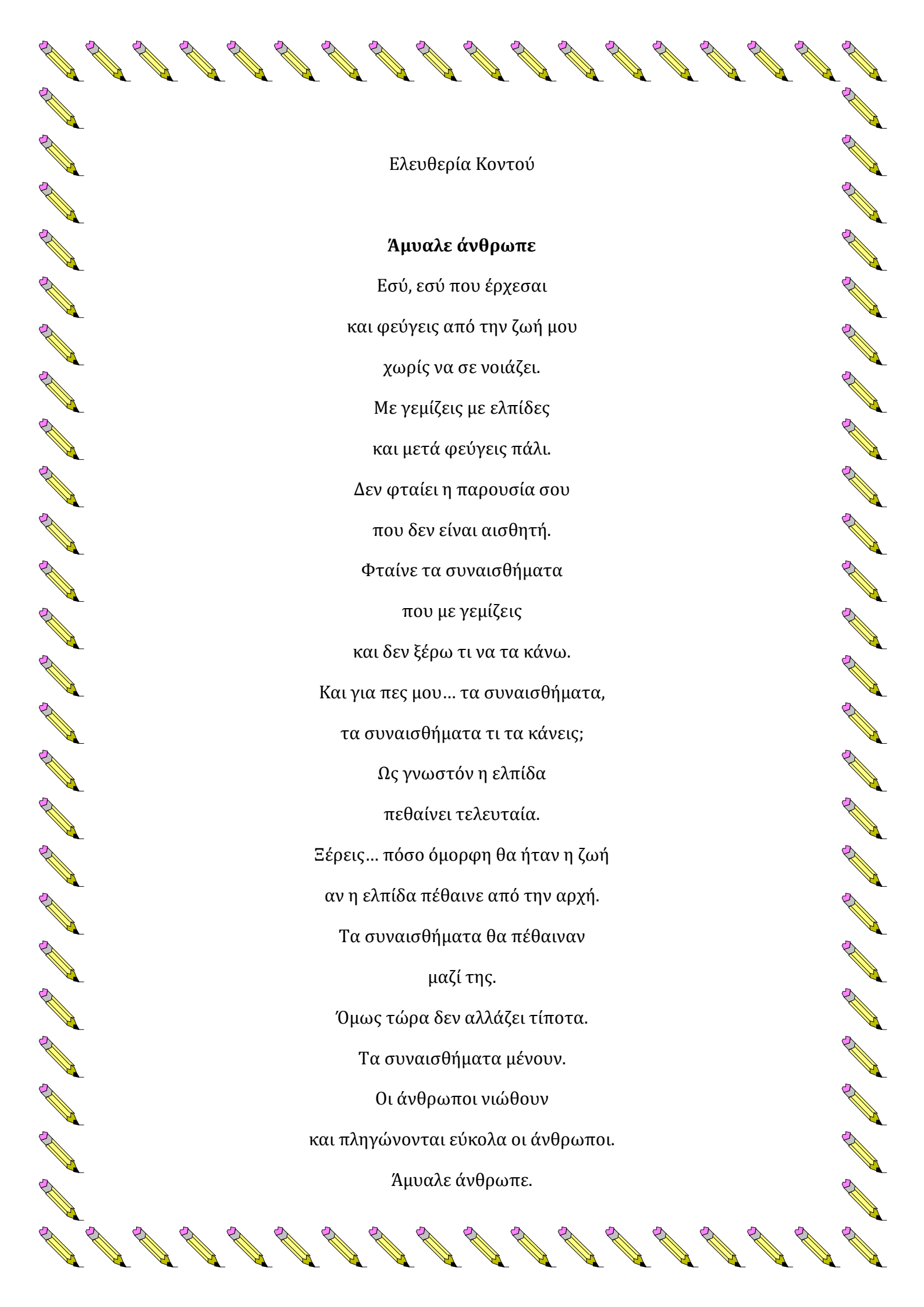
Αν όντως αγαπούσες, όπως έλεγες,

δεν θα είχες την δύναμη να πληγώσεις κανέναν.

Αλλά δεν ξέρεις το νόημα της αγάπης

και δεν θα το μάθεις ποτέ

γιατί είσαι απλά ένας ασήμαντος άνθρωπος.

Ελευθερία Κοντού

Άμυαλε άνθρωπε

Εσύ, εσύ που έρχεσαι
και φεύγεις από την ζωή μου
χωρίς να σε νοιάζει.

Με γεμίζεις με ελπίδες
και μετά φεύγεις πάλι.

Δεν φταίει η παρουσία σου
που δεν είναι αισθητή.

Φταίνε τα συναισθήματα
που με γεμίζεις

και δεν ξέρω τι να τα κάνω.

Και για πες μου... τα συναισθήματα,
τα συναισθήματα τι τα κάνεις;

Ως γνωστόν η ελπίδα
πεθαίνει τελευταία.

Ξέρεις... πόσο όμορφη θα ήταν η ζωή
αν η ελπίδα πέθαινε από την αρχή.

Τα συναισθήματα θα πέθαιναν
μαζί της.

Όμως τώρα δεν αλλάζει τίποτα.

Τα συναισθήματα μένουν.

Οι άνθρωποι νιώθουν
και πληγώνονται εύκολα οι άνθρωποι.

Άμυαλε άνθρωπε.

Ελευθερία Κοντού

Ο καθρέφτης

Κοιτάζεις στον ολόσωμο καθρέφτη σου.

Τι βλέπεις άραγε;

Βλέπεις το είδωλο σου θολό

και από πάνω σου λέξεις.

Λέξεις που σε κάνουν να κλαις.

Χοντρή, άσχημη.

Τώρα κλαις. Γιατί;

Ο καθρέφτης θολώνει τα δάκρυα σου.

Δεν καταλαβαίνεις ότι κλαις, δεν νιώθεις.

Γιατί ο καθρέφτης σε αλλάζει,

στην πραγματικότητα σε αφήνει ίδια.

Όμως εσύ δεν βλέπεις πλέον.

Ο καθρέφτης σε δείχνει θολή

γιατί αυτό που σκέφτεσαι ή μάλλον...

αυτό που σκέφτονται οι άλλοι για εσένα

δεν είναι εσύ.

Πόσο υπέροχο χαμόγελο έχεις;

Πόσο υπέροχο πρόσωπο;

Ο καθρέφτης παίρνει τα δάκρυα σου

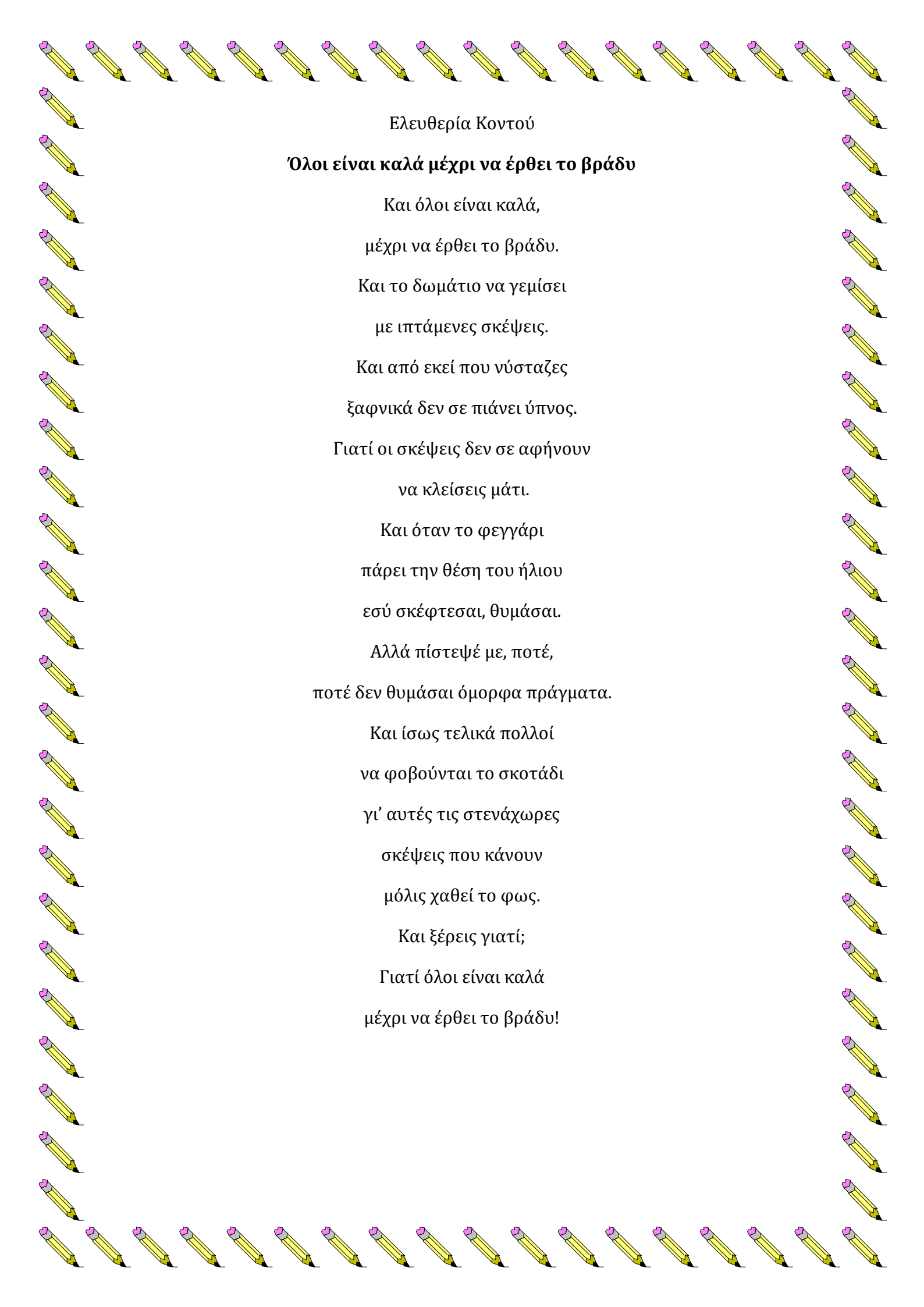
γιατί σε συνήθισε χαμογελαστή.

Αχχ... ο καθρέφτης έχει δίκιο.

Δεν είσαι εσύ.

Είναι η σκέψεις των άλλων

που θολώνουν το είδωλό σου!

Ελευθερία Κοντού

Όλοι είναι καλά μέχρι να έρθει το βράδυ

Και όλοι είναι καλά,
μέχρι να έρθει το βράδυ.

Και το δωμάτιο να γεμίσει
με ιπτάμενες σκέψεις.

Και από εκεί που νύσταζες
ξαφνικά δεν σε πιάνει ύπνος.

Γιατί οι σκέψεις δεν σε αφήνουν
να κλείσεις μάτι.

Και όταν το φεγγάρι
πάρει την θέση του ήλιου
εσύ σκέφτεσαι, θυμάσαι.

Αλλά πιστεψέ με, ποτέ,
ποτέ δεν θυμάσαι όμορφα πράγματα.

Και ίσως τελικά πολλοί
να φοβούνται το σκοτάδι
γι' αυτές τις στενάχωρες
σκέψεις που κάνουν
μόλις χαθεί το φως.

Και ξέρεις γιατί;
Γιατί όλοι είναι καλά
μέχρι να έρθει το βράδυ!

Ελευθερία Κοντού

Ένα κείμενο που ίσως σε αλλάξει

Δε με νοιάζει αν θα ξυπνήσεις ένα πρωί και δεν μπορείς να θυμηθείς τι ήταν αυτό που σ' έκανε να με ερωτευθείς. Ούτε με νοιάζει το αν θα μπορώ να αναπνεύσω κάποια μέρα χωρίς εσένα. Προς το παρόν δε μπορώ. Γι' αυτό και θέλω να μ' αγαπάς σήμερα. Γίνεται; Κι από αύριο βλέπουμε.

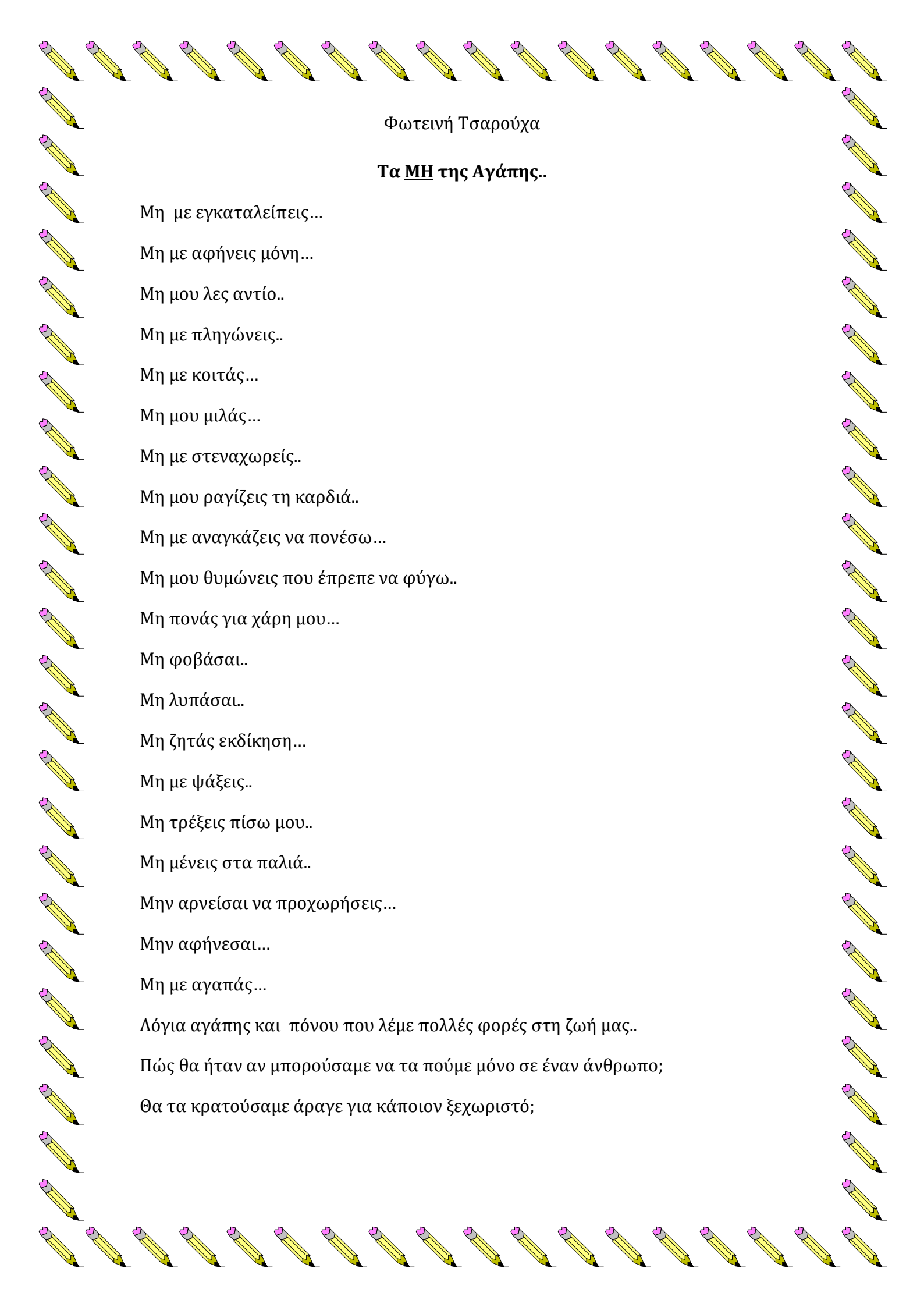
Αχ είσαι τόσο προβλέψιμος, πάλι θα μου ζητήσεις λογική εξήγηση και πάλι θα σου απαντήσω: « Να αντέξεις είναι το ζήτημα όχι να καταλάβεις». Κι αν δεν αντέξεις, γιατί δεν είμαι εγώ ο μεγάλος σου έρωτας, μη θυσιάσεις όλα σου τα σ' αγαπώ για μερικές νύχτες και μερικά κρεβάτια. Φύλαξε και μερικά μήπως και συναντήσεις το μεγάλο σου έρωτα και έχεις να τον κεράσεις μόνο πολυχρησιμοποιημένη σάρκα και ξεχαρβαλωμένα συναισθήματα. Κι αν τελικά ο έρωτας δεν έρθει ποτέ κράτα κι ένα σ' αγαπώ ανόθευτο για σένα.

Κι αν φύγεις επειδή δεν είμαι ο έρωτας σου φοβάμαι πως θα σου αρέσει το «αλλού» και θα ξεχάσεις. Φαίνεται αγάπη μου ότι θα φύγεις, φαίνεται στα μάτια σου ότι κουράστηκες. Και μη σε νοιάζει για μένα μάτια μου, που δε βρίσκω άλλους σαν εσένα. Ζήσε, αξίζει να ζεις για τον έρωτα, για πολλούς έρωτες, για το πάρτι, για τις τεράστιες καταστροφές, για το τραγούδι της βροχής, για τον ήχο από ένα ζευγάρι γόβες, για να κάνεις παιδιά, αν τύχει, για τις ωραίες σκέψεις, για να είσαι ωραίος σαν άνθρωπος, καθαρός, για να πονάν τα χείλη σου απ' τα φιλιά. Για όλα αυτά ζήσε και ξέχνα με. Δε θα σου είναι δύσκολο.

Θα έρθει κάποιο πρωί που δε θα είσαι και για μένα η πρώτη σκέψη, θα έχεις τελειώσει. Και ίσως σε θεωρήσω λάθος κάποτε, στο κάτω κάτω είναι και κάτι αποφάσεις, όρεξη να 'χεις να μετανιώνεις. Απλά δε μ' αρέσει να μετανιώνω ξέρεις μαθαίνουμε να μεγαλώνουμε με παραμύθια που τελειώνουν εκεί που μας συμφέρει. Φύγε εσύ και διάλυσε το παραμύθι μου, να μάθω να ζω και λίγο στην πραγματικότητα .

Μπορούσα καλέ μου κι εγώ να σε πληγώσω, όμως δεν ήθελα. Αχ και δε σου κρατάω κακία παράπονο μου και ξέρω ότι μπορώ και μόνη μου, αλλά μαζί σου είναι καλύτερα. Χάλασε ο έρωτας μας από τις προσβολές που υποκριθήκαμε πως δεν καταλάβαμε, από τις μεγάλες αποφάσεις που πήραμε τη νύχτα και τις έθαψε ο ύπνος μετά από λίγο και από τον τυφλό εγωισμό όταν χρειαζόταν λίγη κατανόηση. Από αυτά χάλασε ο έρωτας και ο κόσμος όλος.

Και είναι ο πανικός που επικρατεί μέσα στο κεφάλι μου όταν λείπεις, και είναι και το βλέμμα σου που με ηρεμεί όταν είσαι εδώ. Να μείνουμε έστω φίλοι, ας μη γίνουμε ξένοι με κοινές αναμνήσεις. Να κοιτάζουμε μαζί τα' αστέρια, να ξεχνάμε το παρελθόν μας μαζί, όχι μόνοι. Και αν δε μ' αγαπάς πια δεν πειράζει, μ' αγαπούσες τότε αυτό μετράει. Έτσι κι αλλιώς αγαπώ θα πει εγώ αγαπώ, ο άλλος είναι ελεύθερος να νιώθει ότι θέλει. Δεν μπορώ να κλάψω, να γελάσω, νιώθω άδεια, κενή μαζί σου πάντα θα με δένει μια παραλίγο ευτυχία . Χάνομαι, μυρίζει κάποια βράδια τα' άρωμα σου... Κι αν φύγεις σβήσε μου τις λέξεις να μη σε φωνάζω πίσω. Σ' αγαπώ....

Φωτεινή Τσαρούχα

Η Αγάπη!

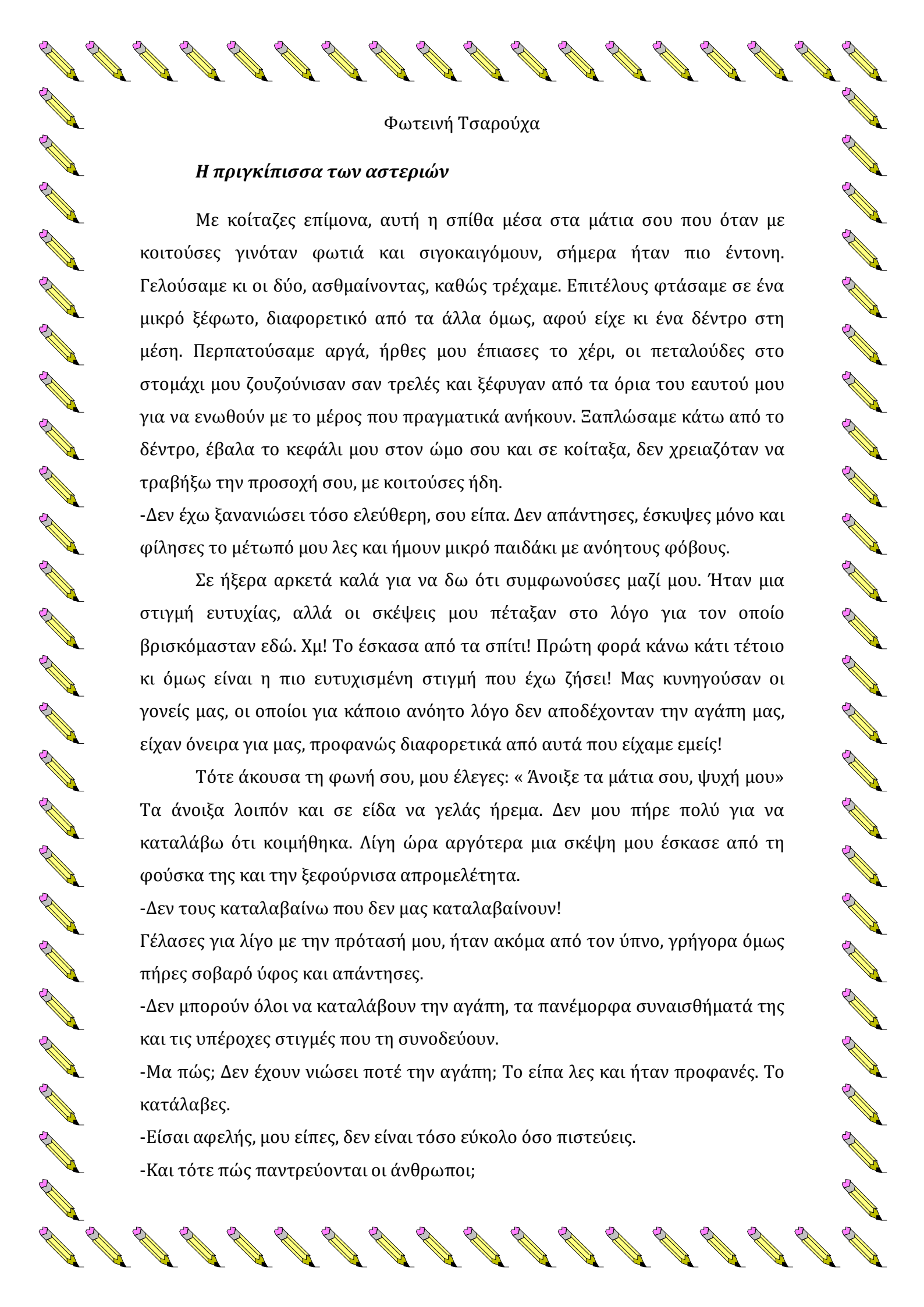
Η αγάπη είναι μεγαλειώδης. Δεν έχει όρια, έκταση και δεν είναι ποτέ ίδια σε κάθε άνθρωπο. Ο καθένας από μας νιώθει την αγάπη διαφορετικά, άλλος την νιώθει να κυριαρχεί μέσα του, ενώ άλλος να σβήνει. Μερικοί πιστεύουν ότι πρέπει να αλλάξουν τον εαυτό τους για να βρουν την αληθινή αγάπη, ενώ άλλοι πιστεύουν πώς δεν αξίζει. Κι όμως όλοι έχουμε βιώσει και βιώνουμε την αγάπη στην ζωή μας. Γιατί δεν μιλάμε μόνο για ερωτική και συντροφική αγάπη αλλά και για μητρική, πατρική, αδελφική, φιλική. Ακόμα κι αν είναι διαφορετική για τον καθένα όμως, είναι Αγάπη κι αυτό την κάνει μαγευτική. Οπότε, πιστεύω, πώς πρέπει να την βάζουμε στην ζωή μας και να την συμβουλευόμαστε στα προβλήματά μας, γιατί όσο έξυπνοι κι αν είμαστε, όσο δυναμικοί, όσο καλοί, αν δεν μπορούμε να αγαπάμε απόλυτα, δεν είμαστε τίποτα!

Φωτεινή Τσαρούχα

Η πηγή των αναμνήσεων..

Κι όπως οι σταγόνες της βροχής,
συγκρούονται με τα χαλίκια της ασφάλτου,
ή όπως τα κύματα της θάλασσας,
χτυπούν αλύπητα τους κόκκους της άμμου,
έτσι οι αδιάφορες ματιές σου συνθλίβουν της ψυχή μου.
Κι αν ποτέ μ' αγάπησες,
φώναξε το δυνατά,
ίσως ελευθερώσει και τους δύο μας από αυτό που λέγαμε "φιλία".
Μιλούσαμε, γελούσαμε, περνούσαμε ώρες,
συζητώντας χωρίς να βγάζει πουθενά..
Κι όμως εγώ έπεσα με τα μούτρα μέσα στην παγίδα σου.
Στην παγίδα των ματιών σου,
των ευαίσθητων πλευρών που άνθιζαν όταν με κοιτούσες.
Αλλά έχω πέσει σε πολλές παγίδες κι έχω μάθει να ξεγλιστρώ.
Έτσι με το χρόνο να κυλάει στην μεγάλη κλειψύδρα του ουρανού,
κατάφερα να ξεγλιστρήσω από την έντονη παρουσία σου,
να αντισταθώ στην τρομερή έλξη του προσώπου σου,
αλλά να κρατήσω τις όμορφες στιγμές φυλαγμένες στην πηγή των αναμνήσεων...

Φωτεινή Τσαρούχα

Η πριγκίπισσα των αστεριών

Με κοίταζες επίμονα, αυτή η σπίθα μέσα στα μάτια σου που όταν με κοιτούσες γινόταν φωτιά και σιγοκαιγόμεν, σήμερα ήταν πιο έντονη. Γελούσαμε κι οι δύο, ασθμαίνοντας, καθώς τρέχαμε. Επιτέλους φτάσαμε σε ένα μικρό ξέφωτο, διαφορετικό από τα άλλα όμως, αφού είχε κι ένα δέντρο στη μέση. Περιπατούσαμε αργά, ήρθες μου έπιασες το χέρι, οι πεταλούδες στο στομάχι μου ζουζούνισαν σαν τρελές και ξέφυγαν από τα όρια του εαυτού μου για να ενωθούν με το μέρος που πραγματικά ανήκουν. Ξαπλώσαμε κάτω από το δέντρο, έβαλα το κεφάλι μου στον ώμο σου και σε κοίταξα, δεν χρειαζόταν να τραβήξω την προσοχή σου, με κοιτούσες ήδη.

-Δεν έχω ξαναβιώσει τόσο ελεύθερη, σου είπα. Δεν απάντησες, έσκυψες μόνο και φίλησες το μέτωπό μου λες και ήμουν μικρό παιδάκι με ανόητους φόβους.

Σε ήξερα αρκετά καλά για να δω ότι συμφωνούσες μαζί μου. Ήταν μια στιγμή ευτυχίας, αλλά οι σκέψεις μου πέταξαν στο λόγο για τον οποίο βρισκόμασταν εδώ. Χμ! Το έσκασα από τα σπίτι! Πρώτη φορά κάνω κάτι τέτοιο κι όμως είναι η πιο ευτυχισμένη στιγμή που έχω ζήσει! Μας κυνηγούσαν οι γονείς μας, οι οποίοι για κάποιο ανόητο λόγο δεν αποδέχονταν την αγάπη μας, είχαν όνειρα για μας, προφανώς διαφορετικά από αυτά που είχαμε εμείς!

Τότε άκουσα τη φωνή σου, μου έλεγες: « Άνοιξε τα μάτια σου, ψυχή μου» Τα άνοιξα λοιπόν και σε είδα να γελάς ήρεμα. Δεν μου πήρε πολύ για να καταλάβω ότι κοιμήθηκα. Λίγη ώρα αργότερα μια σκέψη μου έσκασε από τη φούσκα της και την ξεφούρνισα απρομελέτητα.

-Δεν τους καταλαβαίνω που δεν μας καταλαβαίνουν!

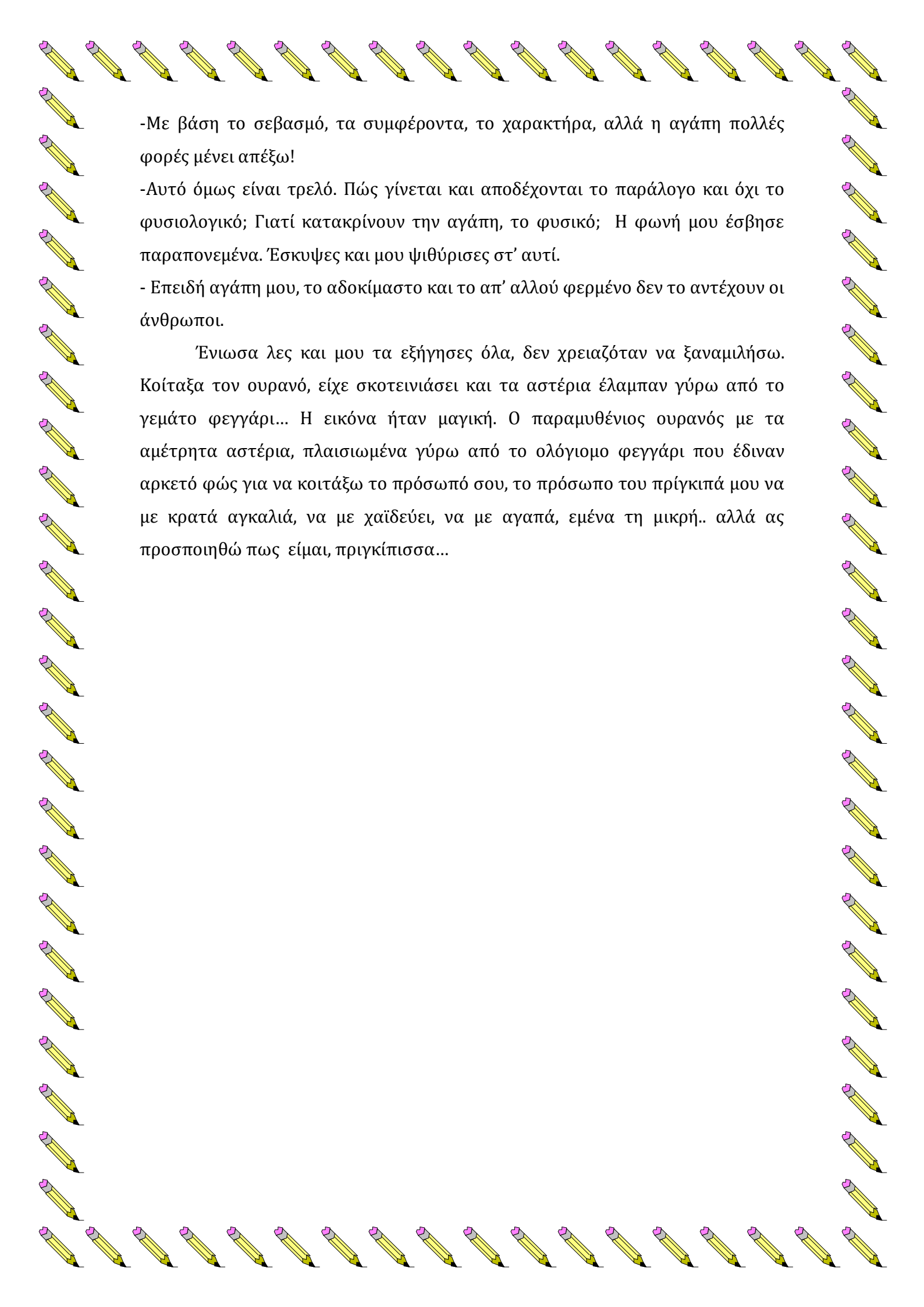
Γέλασες για λίγο με την πρότασή μου, ήταν ακόμα από τον ύπνο, γρήγορα όμως πήρες σοβαρό ύφος και απάντησες.

-Δεν μπορούν όλοι να καταλάβουν την αγάπη, τα πανέμορφα συναισθήματά της και τις υπέροχες στιγμές που τη συνοδεύουν.

-Μα πώς; Δεν έχουν νιώσει ποτέ την αγάπη; Το είπα λες και ήταν προφανές. Το κατάλαβες.

-Είσαι αφελής, μου είπες, δεν είναι τόσο εύκολο όσο πιστεύεις.

-Και τότε πώς παντρεύονται οι άνθρωποι;

-Με βάση το σεβασμό, τα συμφέροντα, το χαρακτήρα, αλλά η αγάπη πολλές φορές μένει απέξω!

-Αυτό όμως είναι τρελό. Πώς γίνεται και αποδέχονται το παράλογο και όχι το φυσιολογικό; Γιατί κατακρίνουν την αγάπη, το φυσικό; Η φωνή μου έσβησε παραπονεμένα. Έσκυψες και μου ψιθύρισες στ' αυτί.

- Επειδή αγάπη μου, το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο δεν το αντέχουν οι άνθρωποι.

Ένωσα λες και μου τα εξήγησες όλα, δεν χρειαζόταν να ξαναμιλήσω. Κοίταξα τον ουρανό, είχε σκοτεινιάσει και τα αστέρια έλαμπαν γύρω από το γεμάτο φεγγάρι... Η εικόνα ήταν μαγική. Ο παραμυθένιος ουρανός με τα αμέτρητα αστέρια, πλαισιωμένα γύρω από το ολόγιομο φεγγάρι που έδιναν αρκετό φως για να κοιτάξω το πρόσωπό σου, το πρόσωπο του πρίγκιπά μου να με κρατά αγκαλιά, να με χαϊδεύει, να με αγαπά, εμένα τη μικρή.. αλλά ας προσποιηθώ πως είμαι, πριγκίπισσα...

Φωτεινή Τσαρούχα

Ο Κοντούλης, ο Μαχαιρίτσας... το χαλί και τα όνειρα!

Ξεκινάμε, έρχεται η αγάπη, πριν την αγάπη όμως τα όνειρα,

έπειτα ήρθε ένας κοντούλης και... τα γκρέμισε όλα!

Τότε άνοιξαν πληγές, που αναβλύζουν δάκρυα κι αστέρια.

Αχ! Πώς μπορεί η έλξη που μου προκαλεί το άρωμά σου

να μπερδέψει έτσι τις σκέψεις μου;

Μου λές τα μάτια σου να μην τα ΑΓΑΠΩ, να' τος κι ο

Μαχαιρίτσας, λίγος χρόνος περασμένος,

ο καθένας πληγωμένος, ένα πέταλο πετάει μπροστά μου

και μια τρίχα απ'τα μαλλιά μου, δηλώνουν

την ελευθερία του κόσμου μας και της ζωής μας...

Κι ένα χαμόγελο που παραδέχεται ένα λάθος,

μια νότα κι ένα γράμμα, γράμμα ερωτικό!

Καθώς γράφεις ακούς μουσική, πριν καλά-καλά

ξεκινήσει το τραγούδι, πιάνεις τον εαυτό σου έτοιμο,

με το στυλό στο χέρι σου για μικρόφωνο,

να έχει πάρει θέση πάνω στο κρεβάτι για να μπορέσει

να ανταπεξέλθει στις προσδοκίες των μυριάδων κλωστών

του χαλιού από κάτω σου, που αποτελούσε το κοινό σου.

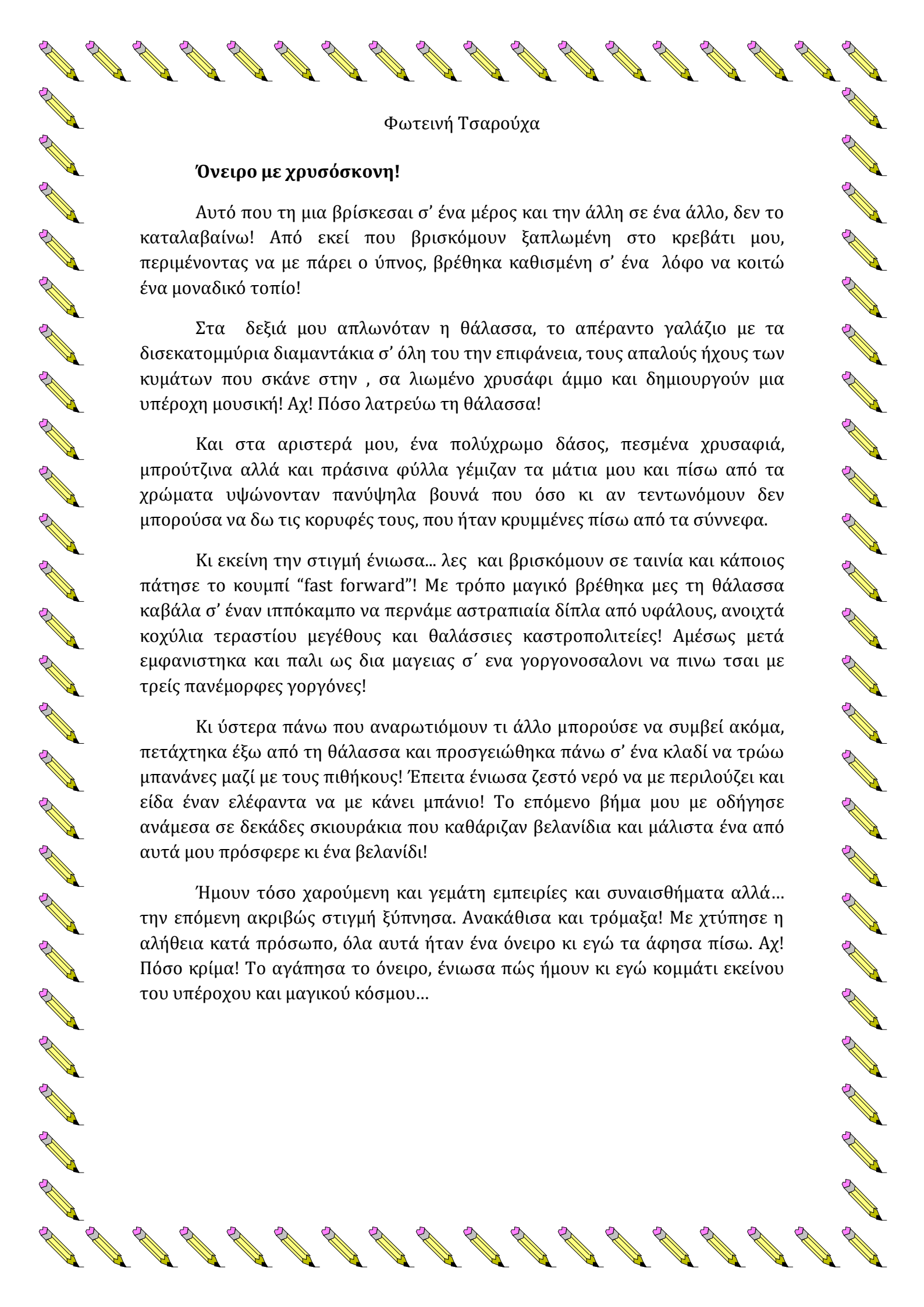
Άλλο ένα δευτερόλεπτο απόλαυσης, της λεπτομέρειας αυτής

που την έζησες σε όλο της το μεγαλείο!

Τελικά πόσο μεγαλειώδης είναι ο κόσμος μας

και η ύπαρξή μας ; Άπειρες λεπτομέρειες, που κανένας,

αν και θα έπρεπε, δεν δίνει σημασία...

Φωτεινή Τσαρούχα

Όνειρο με χρυσόσκονη!

Αυτό που τη μια βρίσκεσαι σ' ένα μέρος και την άλλη σε ένα άλλο, δεν το καταλαβαίνω! Από εκεί που βρισκόμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, περιμένοντας να με πάρει ο ύπνος, βρέθηκα καθισμένη σ' ένα λόφο να κοιτώ ένα μοναδικό τοπίο!

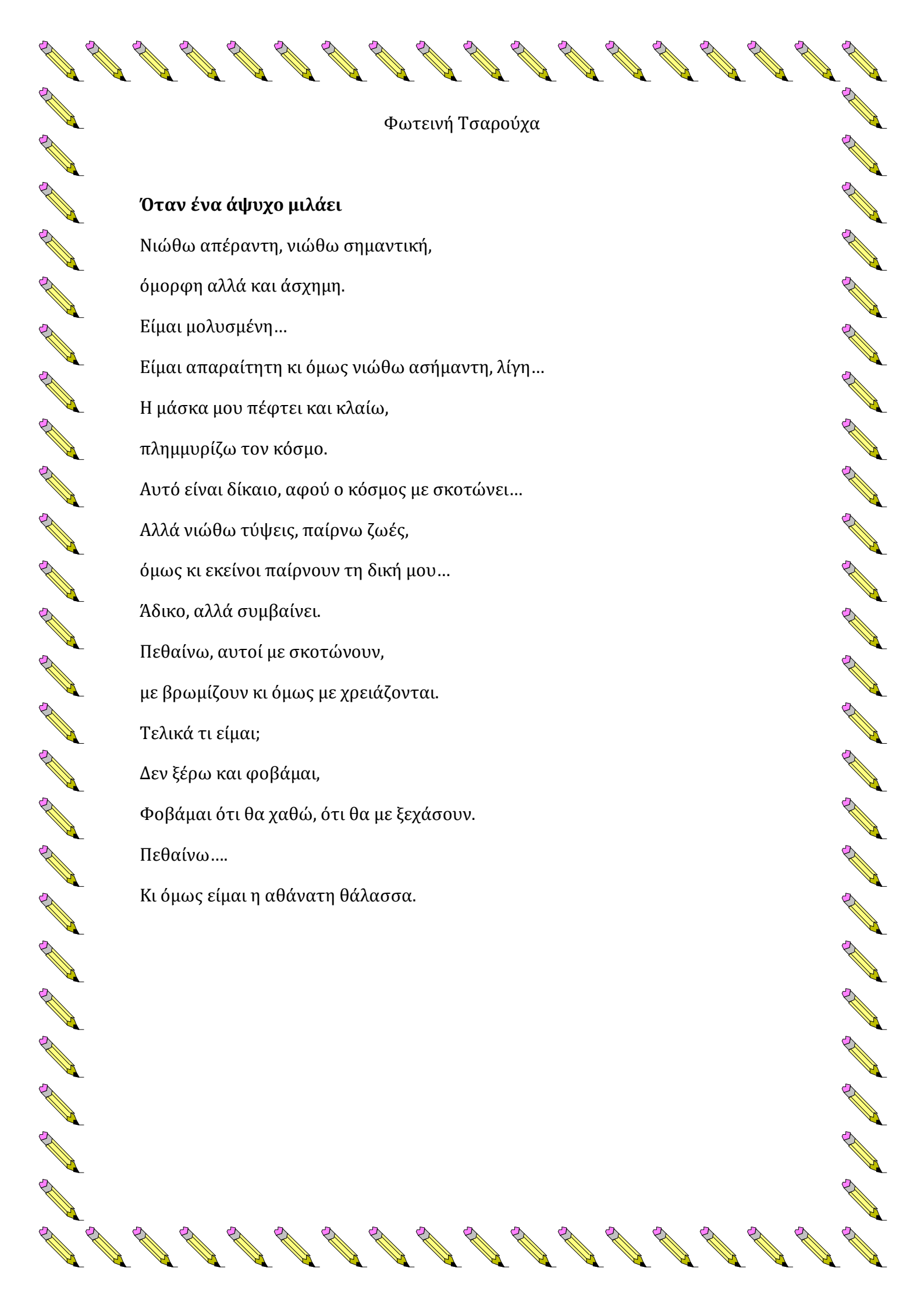
Στα δεξιά μου απλωνόταν η θάλασσα, το απέραντο γαλάζιο με τα δισεκατομμύρια διαμαντάκια σ' όλη του την επιφάνεια, τους απαλούς ήχους των κυμάτων που σκάνε στην , σα λιωμένο χρυσάφι άμμο και δημιουργούν μια υπέροχη μουσική! Αχ! Πόσο λατρεύω τη θάλασσα!

Και στα αριστερά μου, ένα πολύχρωμο δάσος, πεσμένα χρυσαφιά, μπρούτζινα αλλά και πράσινα φύλλα γέμιζαν τα μάτια μου και πίσω από τα χρώματα υψώνονταν πανύψηλα βουνά που όσο κι αν τεντωνόμουν δεν μπορούσα να δω τις κορυφές τους, που ήταν κρυμμένες πίσω από τα σύννεφα.

Κι εκείνη την στιγμή ένιωσα... λες και βρισκόμουν σε ταινία και κάποιος πάτησε το κουμπί "fast forward"! Με τρόπο μαγικό βρέθηκα μες τη θάλασσα καβάλα σ' έναν ιππόκαμπο να περνάμε αστραπιαία δίπλα από υφάλους, ανοιχτά κοχύλια τεραστίου μεγέθους και θαλάσσιες καστροπολιτείες! Αμέσως μετά εμφανίστηκα και πάλι ως δια μαγείας σ' ένα γοργοσαλογι να πινω τσαμ με τρεις πανέμορφες γοργόνες!

Κι ύστερα πάνω που αναρωτιόμουν τι άλλο μπορούσε να συμβεί ακόμα, πετάχτηκα έξω από τη θάλασσα και προσγειώθηκα πάνω σ' ένα κλαδί να τρώω μπανάνες μαζί με τους πιθήκους! Έπειτα ένιωσα ζεστό νερό να με περιλούζει και είδα έναν ελέφαντα να με κάνει μπάνιο! Το επόμενο βήμα μου με οδήγησε ανάμεσα σε δεκάδες σκιουράκια που καθάριζαν βελανίδια και μάλιστα ένα από αυτά μου πρόσφερε κι ένα βελανίδι!

Ήμουν τόσο χαρούμενη και γεμάτη εμπειρίες και συναισθήματα αλλά... την επόμενη ακριβώς στιγμή ξύπνησα. Ανακάθισα και τρόμαξα! Με χτύπησε η αλήθεια κατά πρόσωπο, όλα αυτά ήταν ένα όνειρο κι εγώ τα άφησα πίσω. Αχ! Πόσο κρίμα! Το αγάπησα το όνειρο, ένιωσα πώς ήμουν κι εγώ κομμάτι εκείνου του υπέροχου και μαγικού κόσμου...

Φωτεινή Τσαρούχα

Όταν ένα άψυχο μιλάει

Νιώθω απέραντη, νιώθω σημαντική,

όμορφη αλλά και άσχημη.

Είμαι μολυσμένη...

Είμαι απαραίτητη κι όμως νιώθω ασήμαντη, λίγη...

Η μάσκα μου πέφτει και κλαίω,

πλημμυρίζω τον κόσμο.

Αυτό είναι δίκαιο, αφού ο κόσμος με σκοτώνει...

Αλλά νιώθω τύψεις, παίρνω ζωές,

όμως κι εκείνοι παίρνουν τη δική μου...

Άδικο, αλλά συμβαίνει.

Πεθαίνω, αυτοί με σκοτώνουν,

με βρωμίζουν κι όμως με χρειάζονται.

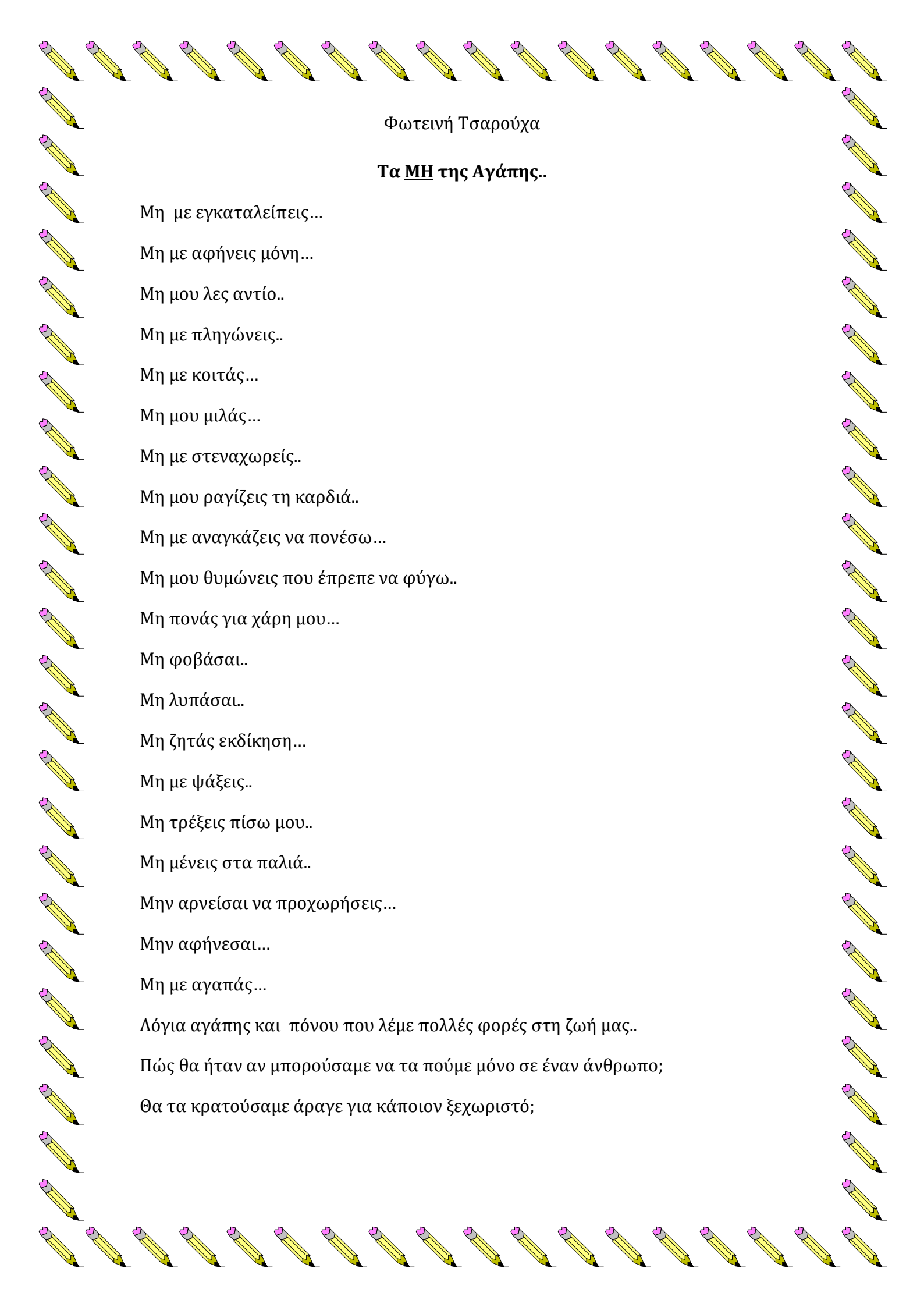
Τελικά τι είμαι;

Δεν ξέρω και φοβάμαι,

Φοβάμαι ότι θα χαθώ, ότι θα με ξεχάσουν.

Πεθαίνω....

Κι όμως είμαι η αθάνατη θάλασσα.

Φωτεινή Τσαρούχα

Τα ΜΗ της Αγάπης..

Μη με εγκαταλείπεις...

Μη με αφήνεις μόνη...

Μη μου λες αντίο..

Μη με πληγώνεις..

Μη με κοιτάς...

Μη μου μιλάς...

Μη με στεναχωρείς..

Μη μου ραγίζεις τη καρδιά..

Μη με αναγκάζεις να πονέσω...

Μη μου θυμώνεις που έπρεπε να φύγω..

Μη πονάς για χάρη μου...

Μη φοβάσαι..

Μη λυπάσαι..

Μη ζητάς εκδίκηση...

Μη με ψάξεις..

Μη τρέξεις πίσω μου..

Μη μένεις στα παλιά..

Μην αρνείσαι να προχωρήσεις...

Μην αφήνεσαι...

Μη με αγαπάς...

Λόγια αγάπης και πόνου που λέμε πολλές φορές στη ζωή μας..

Πώς θα ήταν αν μπορούσαμε να τα πούμε μόνο σε έναν άνθρωπο;

Θα τα κρατούσαμε άραγε για κάποιον ξεχωριστό;

Φωτεινή Τσαρούχα

Χρόνος και Αγάπη...

«Μόνο ο χρόνος μπορεί να καταλάβει την αγάπη»

Πολλοί λένε ότι με τον Χρόνο ξεχνάμε την Αγάπη. Μπορούμε όμως να πούμε ότι συμβαίνουν και τα δύο! Γιατί ναι! Ο χρόνος καταλαβαίνει την Αγάπη.. την πλησιάζει, της μιλά, την κατανοεί. Έπειτα την παίρνει αγκαλιά και τη θεραπεύει, θεραπεύει όλες τις πληγές και τις ρωγμές της και την κάνει ξανά γελαστή! Της τραγουδά και φέρνει την ευτυχία μέσα στην ψυχή της. Και τότε σιγά-σιγά την απομακρύνει, κι εμείς πιστεύουμε ότι την ξεχάσαμε και δεν έχουμε αγάπη μέσα μας πια! Ο Χρόνος όμως είναι πανέξυπνος και πάντα αφήνει αγάπη μέσα μας . Γι ' αυτό οι άνθρωποι μπορούν να αγαπούν!

Ελένη Ρωμέση

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Χάραξε και πάλι το φεγγάρι
Και εγώ εδώ,
ερημωμένη σε προσμένω
Χωρίς να ξέρω που θα βγει.
Αυτή η αγάπη και τους δύο θέλει μαζί.
Στα κάστρα του ουρανού η μεταμορφωμένη σε άγγελο πριγκίπισσα σε
περιμένει.
Και εσύ, ο μαύρος ιππότης της, την ξεχνάς
και σε άλλα μακρινά λιβάδια τρέχεις.
Αυτή βροχή χρυσή στέλνει στο δρόμο σου
γιατί δε θέλει να την ξεχάσεις.
Τα άστρα πάλι φωτίζουν τον ουρανό
κι εγώ εδώ, μόνη.
Χωρίς εσένα σκέφτομαι και αναρωτιέμαι.
Πως μπορείς να περνάς και το άρωμα σου να μαγεύει;
Τι μια να λες πως με αγαπάς
και την άλλη να ξεχνάς;
Μα εγώ, εσένα το Μαύρο ιππότη θα σε περιμένω για πάντα.
Όσο μπορείς, όσο μπορείς κάθε στιγμή
την ψυχή σου ελπίδα να γεμίζεις.
Να προσπαθείς από τις άσχημες στιγμές εμπειρίες να κρατήσεις.
Κι' αν στο χρόνο νομίζεις πως η αξία της ζωής σου ξεθωριάζει,
όσο μπορείς τη σκέψη σου να αλλάζεις
Αγάπη στον πλησίον σου αν δίνεις
τότε τη ζωή σου ευτυχία θα την περιτριγυρίζει.

Ελένη Ρωμέση

Σκληρή ζωή

Μόνος, σε ένα περιπλανώμενο χώρο
με τη μοναδικότητα του να με κατακλύζει
με τα δικά του αρώματα
χωρίς φασαρία!
Μόνο με τις δικές μου σκέψεις να ξεπηδούν.
Πόση ελευθερία και γαλήνη νιώθω.
Μέσα σε στιγμές και όνειρα περιπλέκομαι
και ξαφνικά
πάλι όλα γίνονται όπως πριν
πάλι χώνομαι μέσα στο βαθύ μαύρο αυτού του κόσμου
χωρίς αγάπη
μόνο με λέξεις που με πληγώνουν.
Άραγε γιατί να είναι έτσι η ζωή;
Τόσο σκληρή!

Ελένη Ρωμέση

Δημιουργική γραφή

Όταν γράφεις
σκέφτεσαι, ονειρεύεσαι, ταξιδεύεις.

Δημιουργείς ιστορίες.

Δίνεις βαρύτητα στο χαρτί
κι' αυτό ανταποκρίνεται.

Μαγεύεις και μαγεύεσαι.

Γνωρίζεις τον εαυτό σου.

Αγαπάς αυτά που χαρίζεις
γιατί χαρίζεις την ευκαιρία

σε κάποιον άλλο να ονειρευτεί.

Η δημιουργική γραφή

δεν είναι απλώς χόμπι

που σου γεμίζει τον χρόνο

Είναι κομμάτι της καρδιάς σου!

Ελένη Ρωμέση

Το δέντρο και ο άνθρωπος

Ένα δέντρο σκέφτεται
πως περνάνε τα χρόνια;
Πόσοι άνθρωποι χάθηκαν;

Ένα πουλί έρχεται
και κάθεται στα κλαδιά του

Τι υπέροχος ήχος!

Μπορώ ώρες να τον ακούω!

Αλλά δεν θα μπορέσω να τον ακούω για πάντα

Και αυτό γιατί..

Ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος.

Αυτός ευθύνεται για ότι συμβαίνει στον πλανήτη.

Ενώ δίνει αγάπη ταυτόχρονα

δίνει περισσότερη λύπη

Πότε θα καταλάβει;

Εγώ δεν είμαι απλά ένα δέντρο

είμαι αυτό που του δίνει ζωή..

Και ως αντάλλαγμα εκτίμησης, με καίει.

Πρέπει να καταλάβει πια

πως χρειάζεται να με φροντίζει,

χρειάζεται να με σκέφτεται!

Και όταν αρχίζει να το κάνει αυτό

τότε και εγώ

θα συνεχίσω να του χαρίζω ζωή!

Ελένη Ρωμέση

Αγάπησε για να αγαπηθείς

Καθώς περιεργαζόμουν τον ουρανό χτες το βράδυ κατάλαβα πως το κάθε αστέρι είναι διαφορετικό. Το καθένα έχει το δικό του αστραφτερό φως, το δικό του μοναδικό σχήμα. Τότε σκέφτηκα πως τελικά ο κάθε άνθρωπος μοιάζει με τα αστέρια. Είναι διαφορετικός με το δικό του χρώμα, το δικό του χαρακτήρα, τη δική του κοσμοθεωρία.

Και εγώ πώς αντιμετωπίζω το διαφορετικό; Πως αντιμετωπίζω τον άνθρωπο που έχει διαφορετική γλώσσα; Με καλοσύνη και αγάπη ή με μίσος; Και αν εγώ του συμπεριφέρομαι με καλοσύνη, οι γύρω μου τι κάνουν; Μάλλον πρέπει να μάθουμε σε εκείνους τους ανθρώπους πώς να συμπεριφέρονται. Όμως το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο δεν τα αντέχουν οι άνθρωποι. Για να το αντέξουν πρώτα θα πρέπει να μάθουν να αγαπούν, να αγαπούν τον εαυτό τους. Γιατί συνήθως όταν δεν αγαπάς τον εαυτό σου δεν μπορείς να αγαπήσεις αυτούς που σε περιβάλλουν. Κρίνεις τον εαυτό σου με το χειρότερο τρόπο κι αυτό σε κάνει να θέλεις να κρίνεις τους άλλους με τα βαρύτερα και αισχρότερα λόγια, για να νιώσεις καλύτερα, για να φαίνεσαι πως είσαι πιο πάνω από τους άλλους. Και τελικά τι, νιώθεις καλύτερα; Ή μήπως προσπαθείς να κρύψεις τις τύψεις που σε ζαλίζουν τα βράδια πριν κοιμηθείς; Νιώθεις πως θέλεις να αλλάξεις. Δεν μπορείς. Δεν έχεις νιώσει και δεν σου έχουν δώσει αγάπη για να δώσεις τώρα εσύ. Αλλά την ίδια στιγμή δεν καταλαβαίνεις πως κάνεις το ίδιο λάθος που έκαναν οι άλλοι σε εσένα. Και όταν πια το καταλάβεις τότε θα είναι πολύ αργά για να διορθώσεις τα λάθη που έκανες. Δεν θα μπορείς να γυρίσεις το χρόνο πίσω. Δεν θα μπορείς να ζητήσεις συγγνώμη και δεν θα μπορείς να πάρεις συγχώρεση.

Γι' αυτό κάνε τώρα την αρχή. Προσπάθησε τώρα να αναπληρώσεις το χαμένο χρόνο. Δώσε την αγάπη που δεν σου έδωσαν ποτέ. Και όταν δώσεις αγάπη τότε θα καταλάβεις πως εκείνη είναι που γεμίζει την ψυχή σου χαρά και ανέμελα συναισθήματα. Αγάπησε για να αγαπηθείς!

Άννα Βαβάρη

1965.

∅

1

0

∅

: «

»,

∅

«

»,

:

«

»,

«

»,

«

»,

. T

»,

«

»,

«

,

;

∅

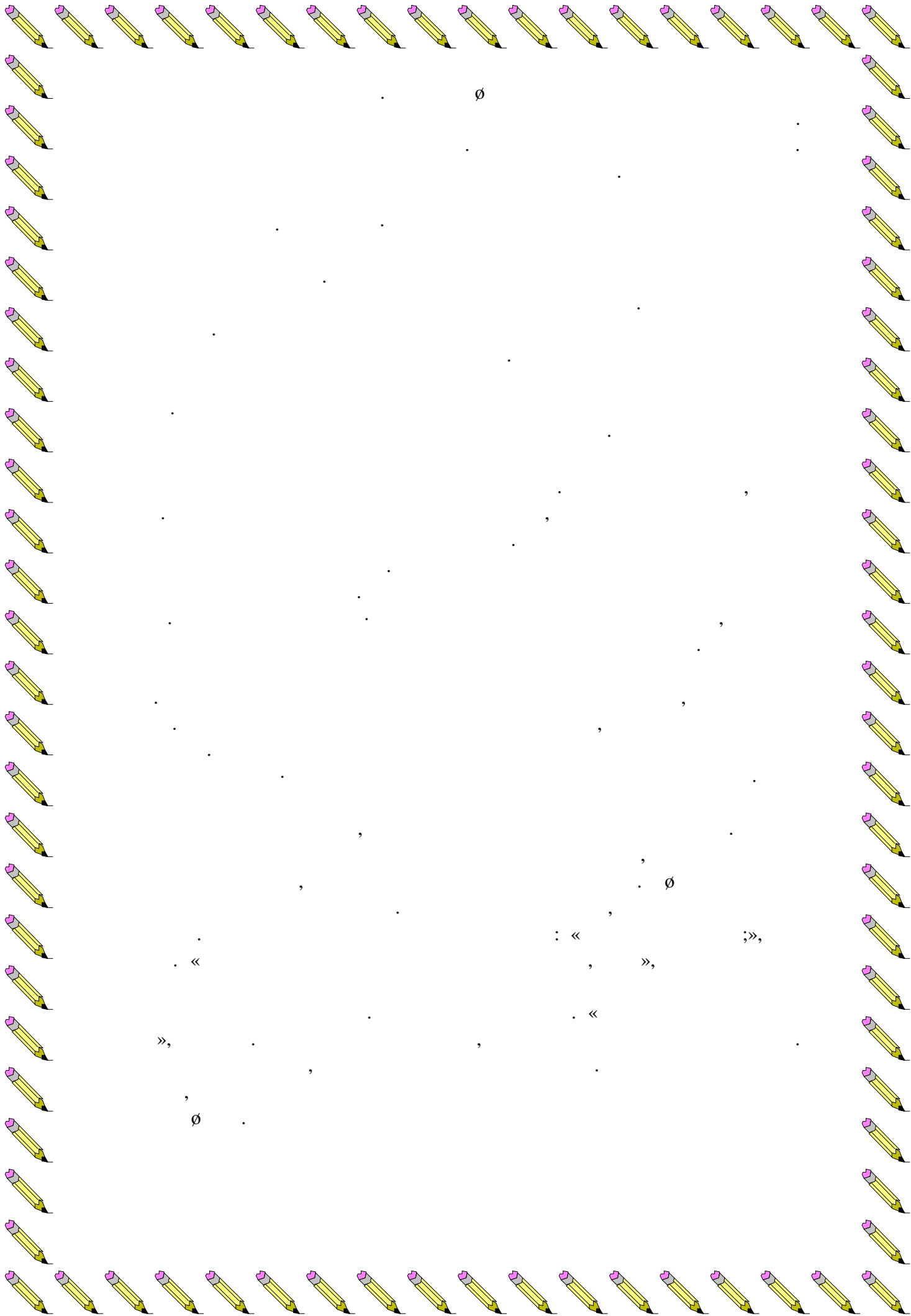
»,

«

,

»,

0

«

»,

:

«

»

25

1940

∅

∅

í »,

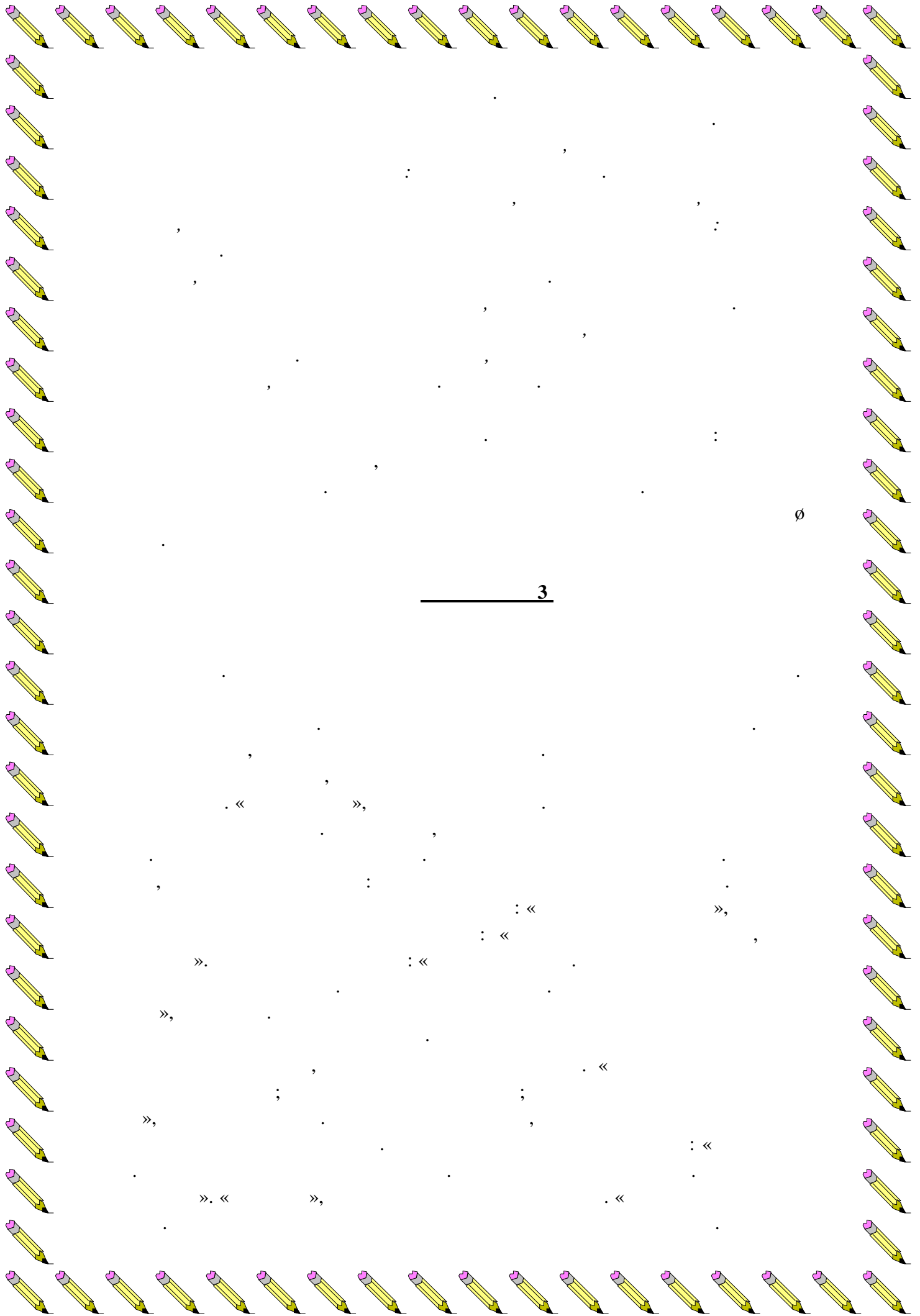
: «

»,

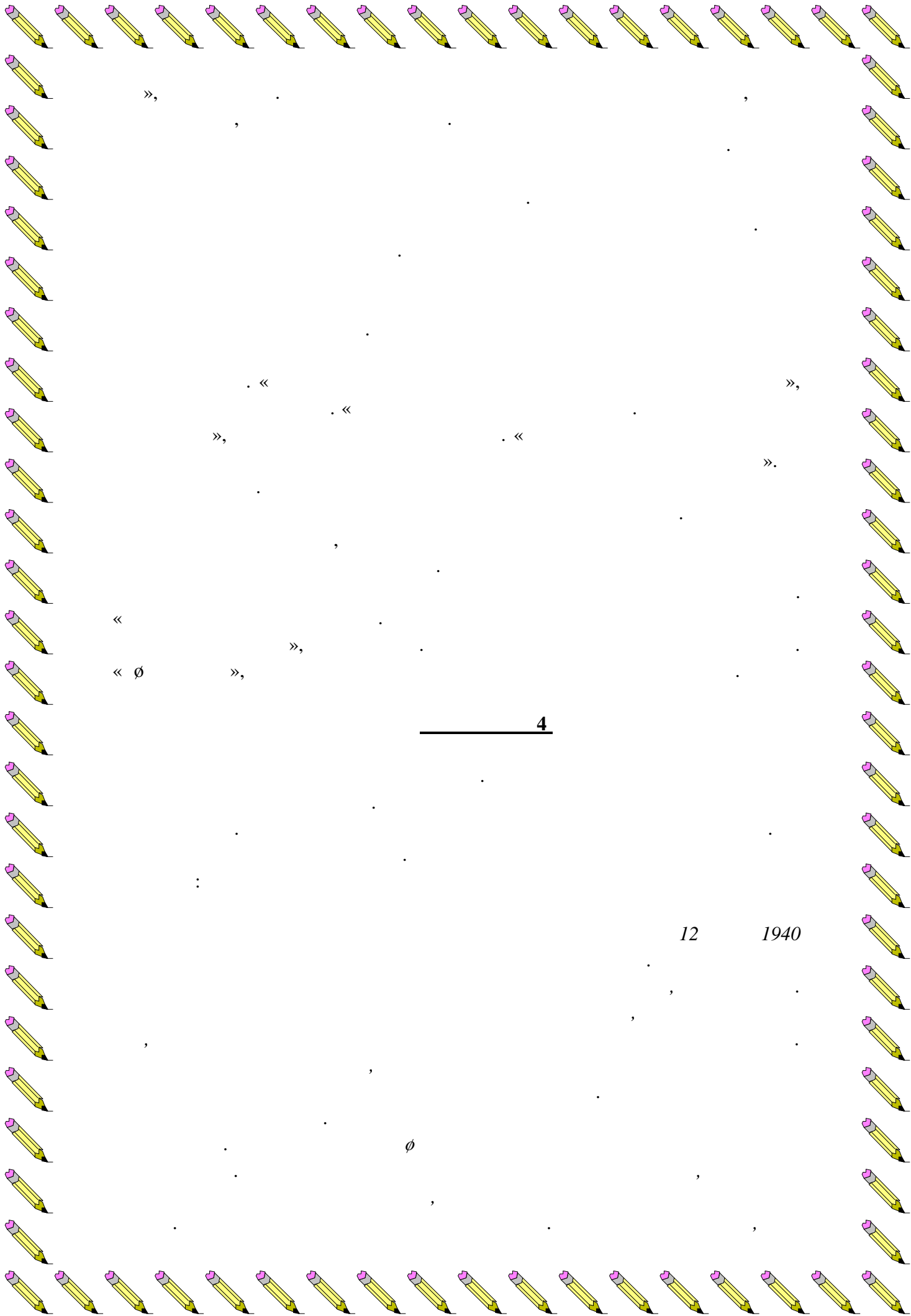
∅

: «

∅

3

»,

,

,

«

»,

»,

«

».

«

»,

« Ø

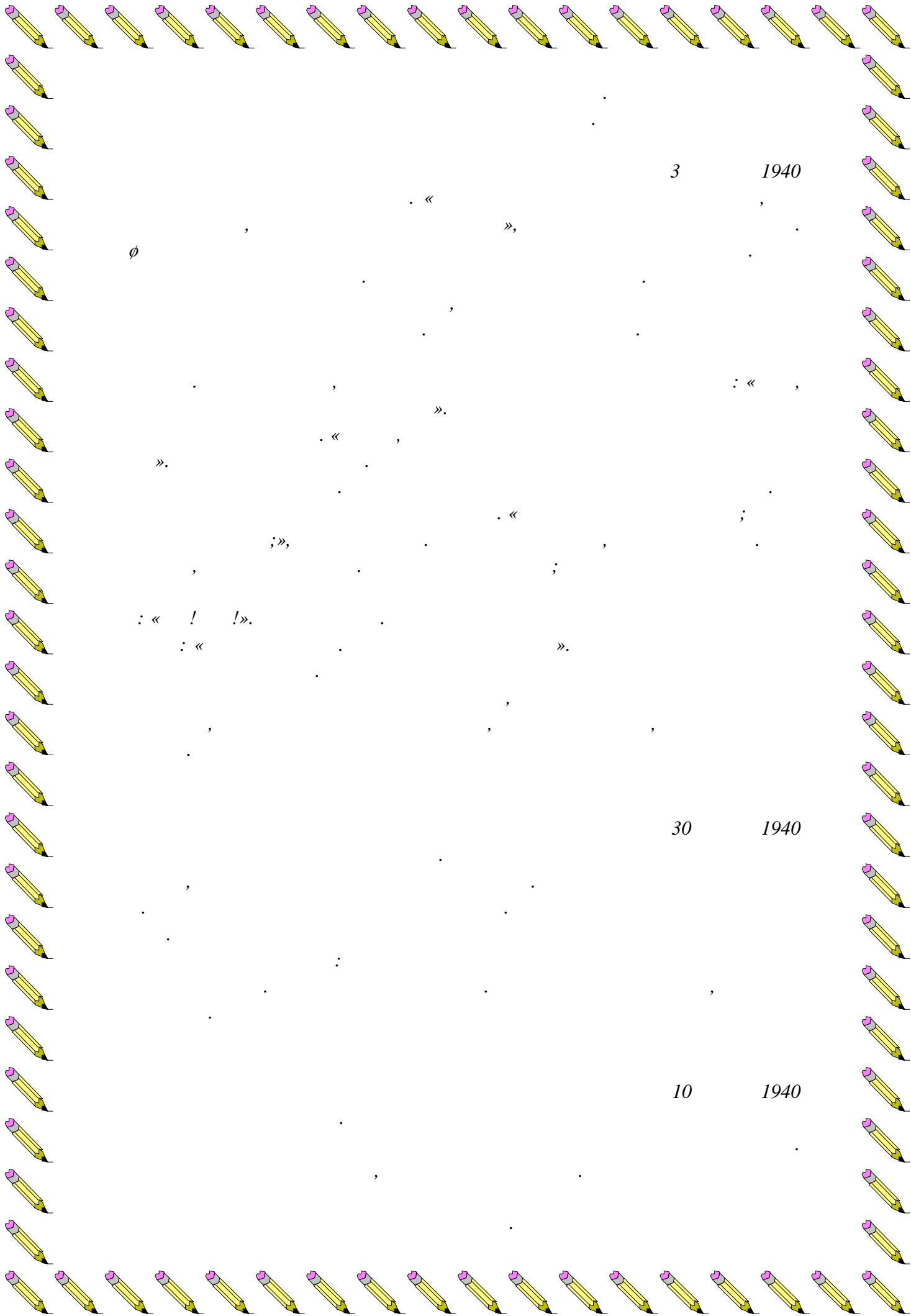
»,

4

12

1940

Ø

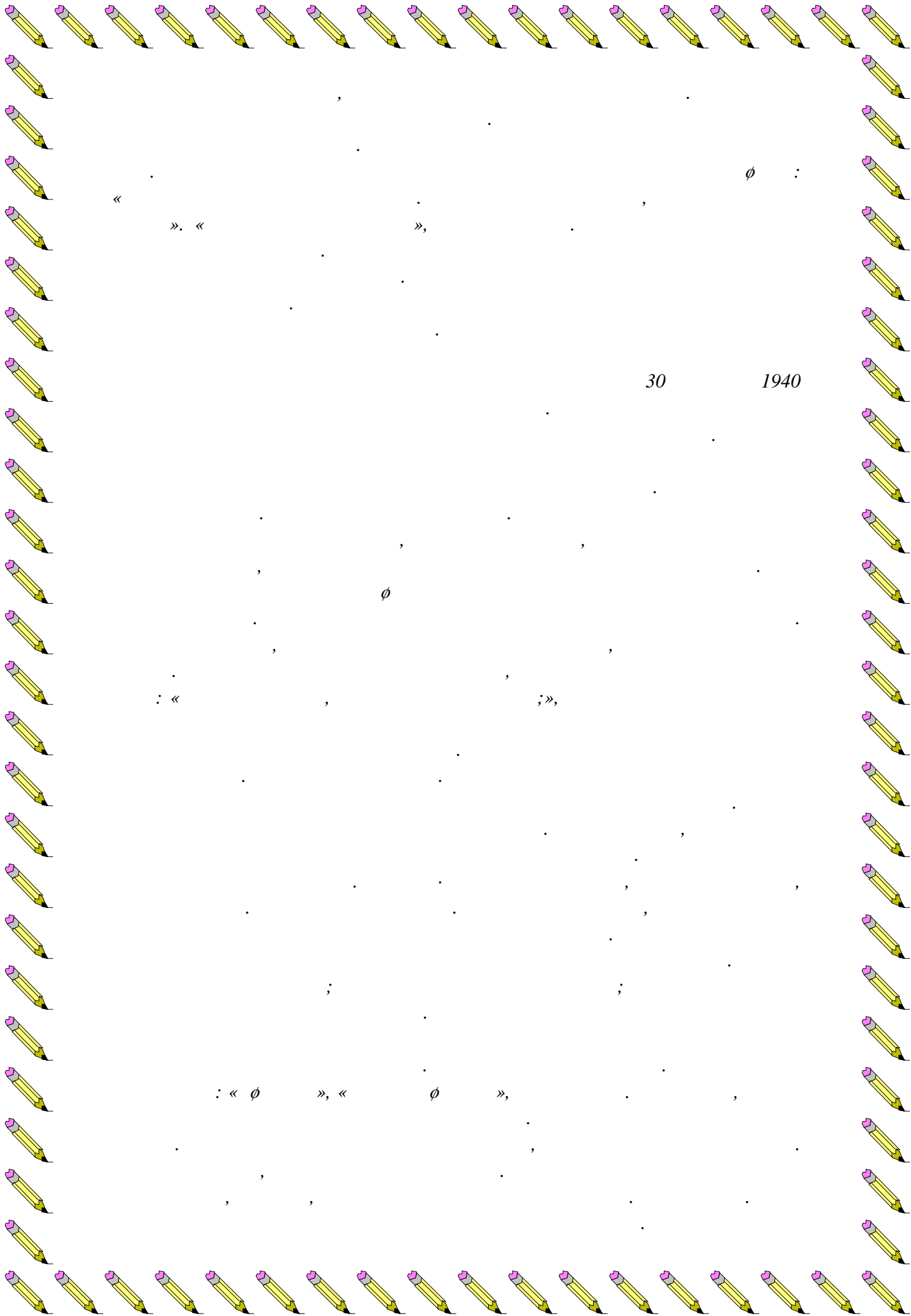

3 1940

« »
∅ ,
».
« »
;»
: « ! !»
: « »

30 1940

10 1940

«

». «

»,

∅

:

30

1940

∅

: «

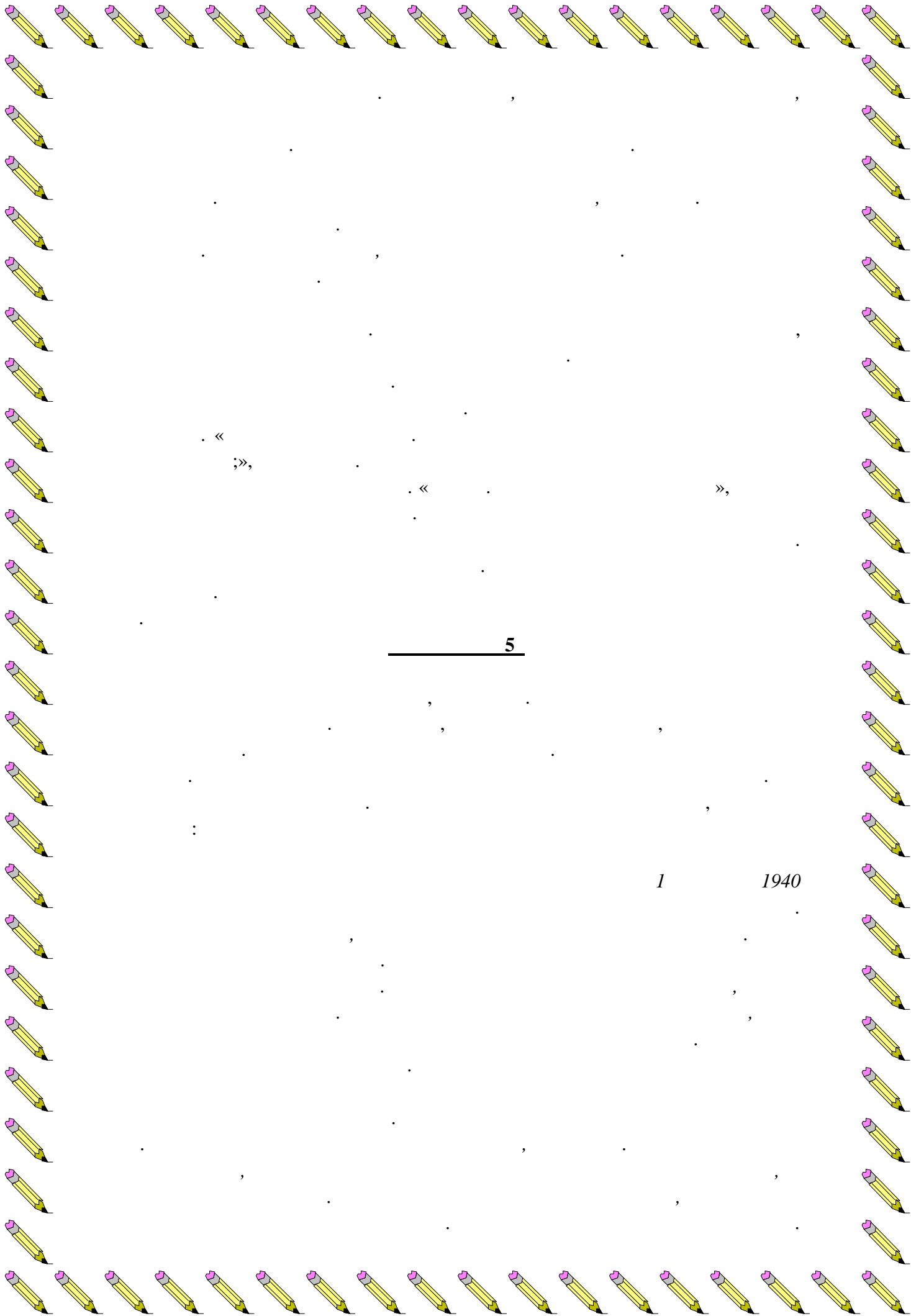
;»,

: « ∅

», «

∅

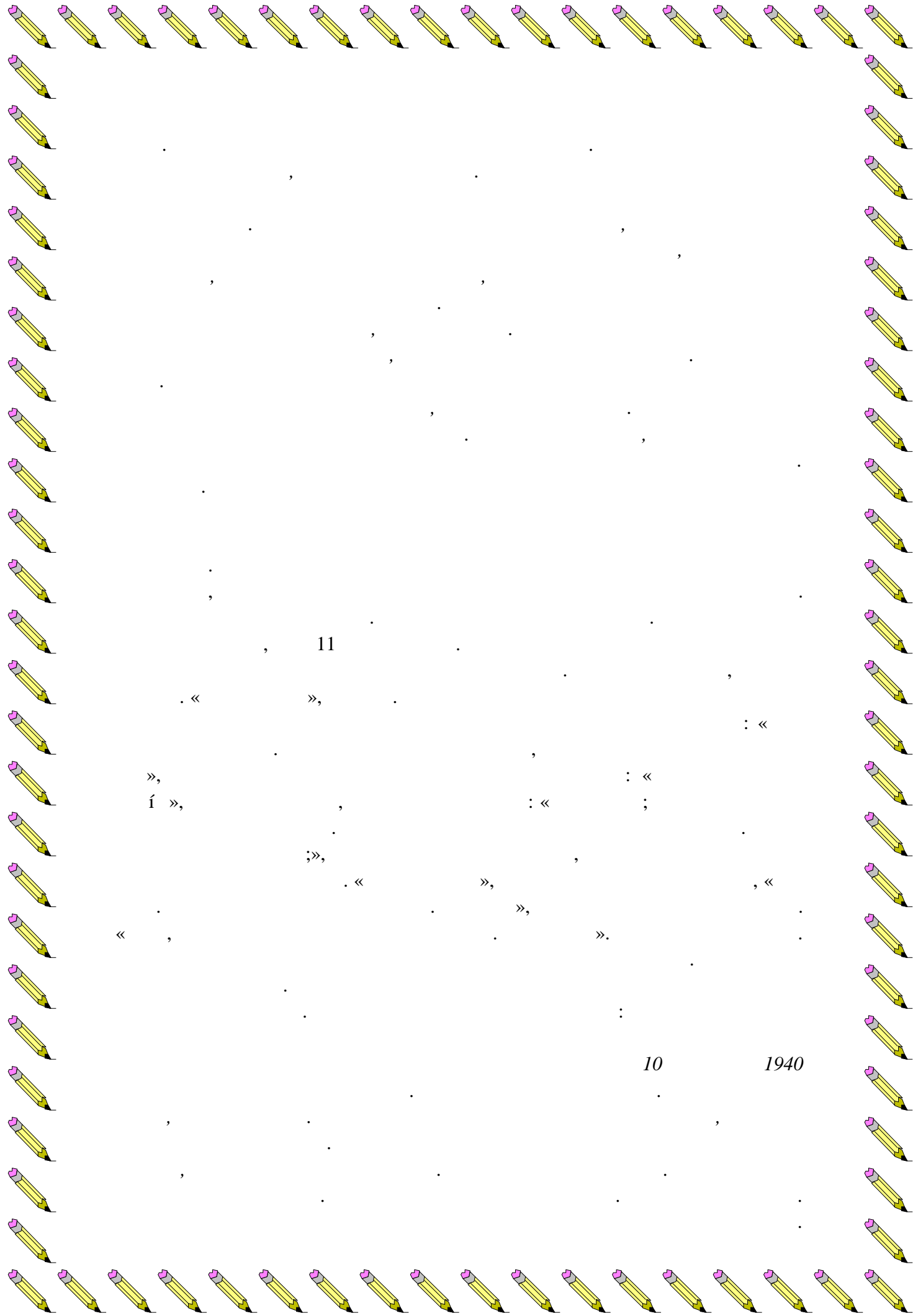
»,

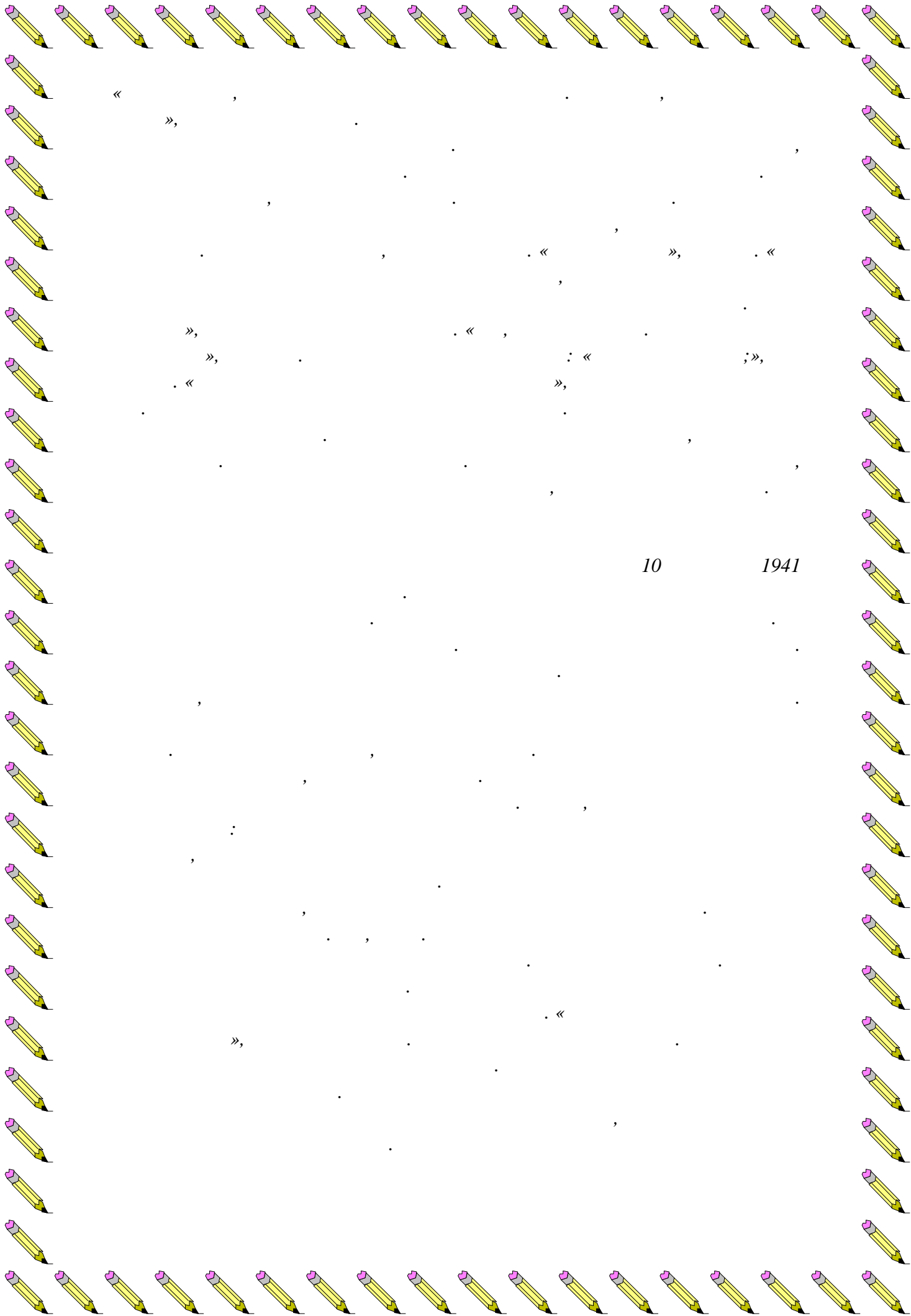
«
;»
«
»

5

1 1940

» , 11 . « » , : « » , í » , : « ; » , « » , « » . : 10 1940

«

,

.

,

»,

.

.

,

,

.

.

,

.

,

«

»,

«

,

.

»,

«

,

.

»,

: «

;»,

«

»,

,

,

,

.

,

.

,

,

:

,

,

.

,

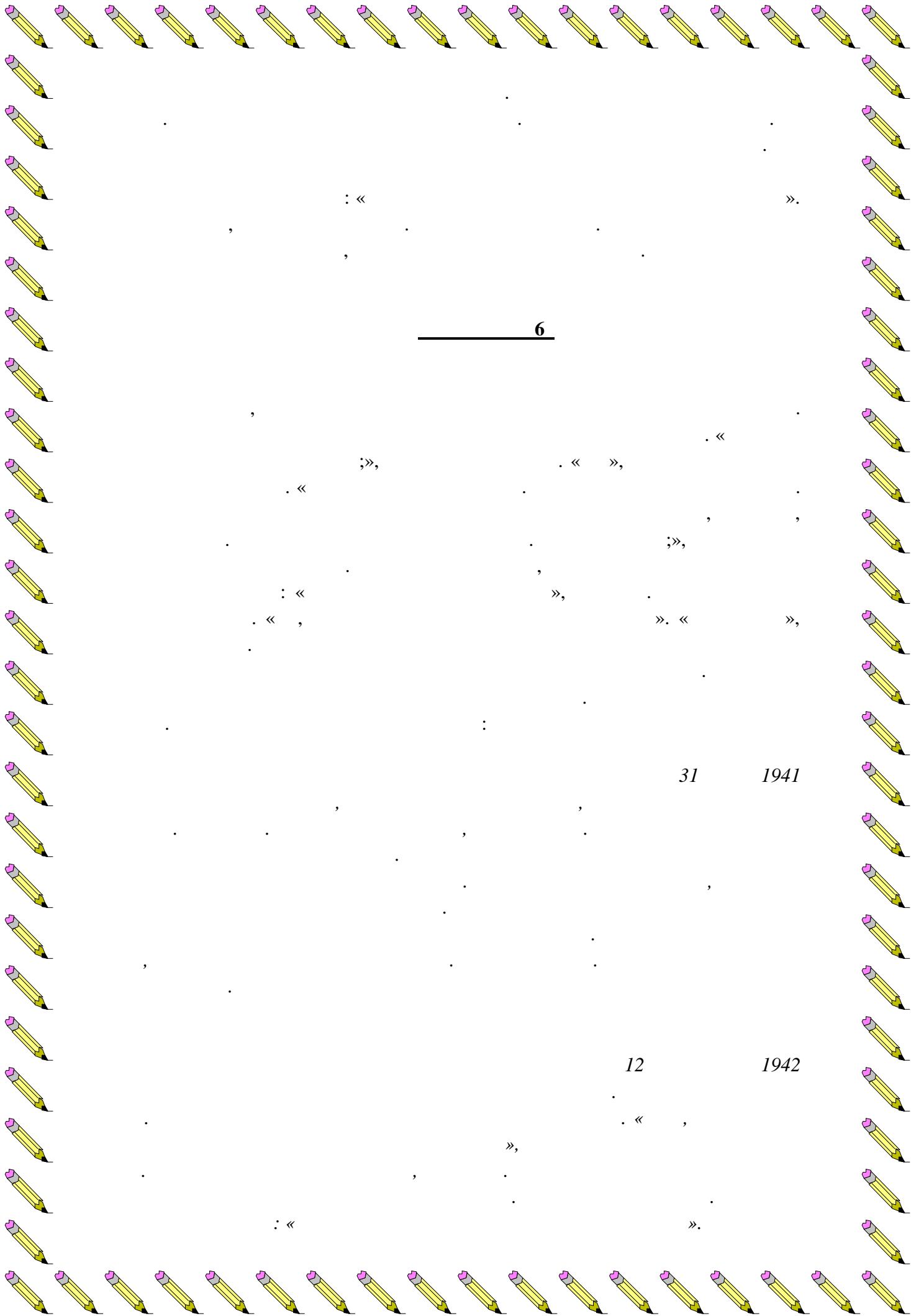
.

«

»,

,

.

: «

».

,

,

.

6

,

.

. «

;»,

. « »,

. «

.

,

,

;»,

: «

»,

. « ,

». «

»,

31

1941

12

1942

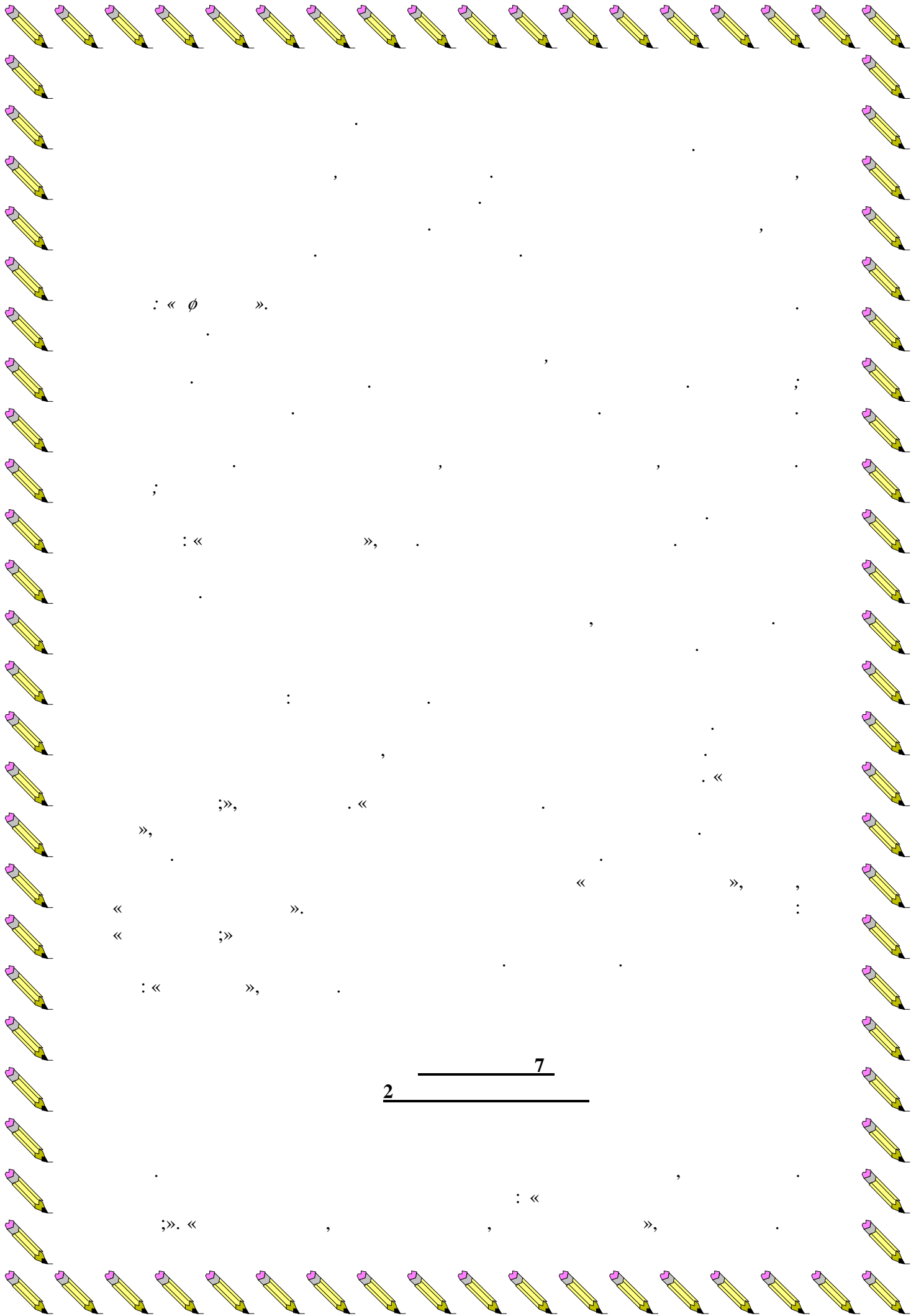
. «

,

»,

: «

».

: « \emptyset ».

;

: « », .

:

;», . «

»,

« ».

« ;»

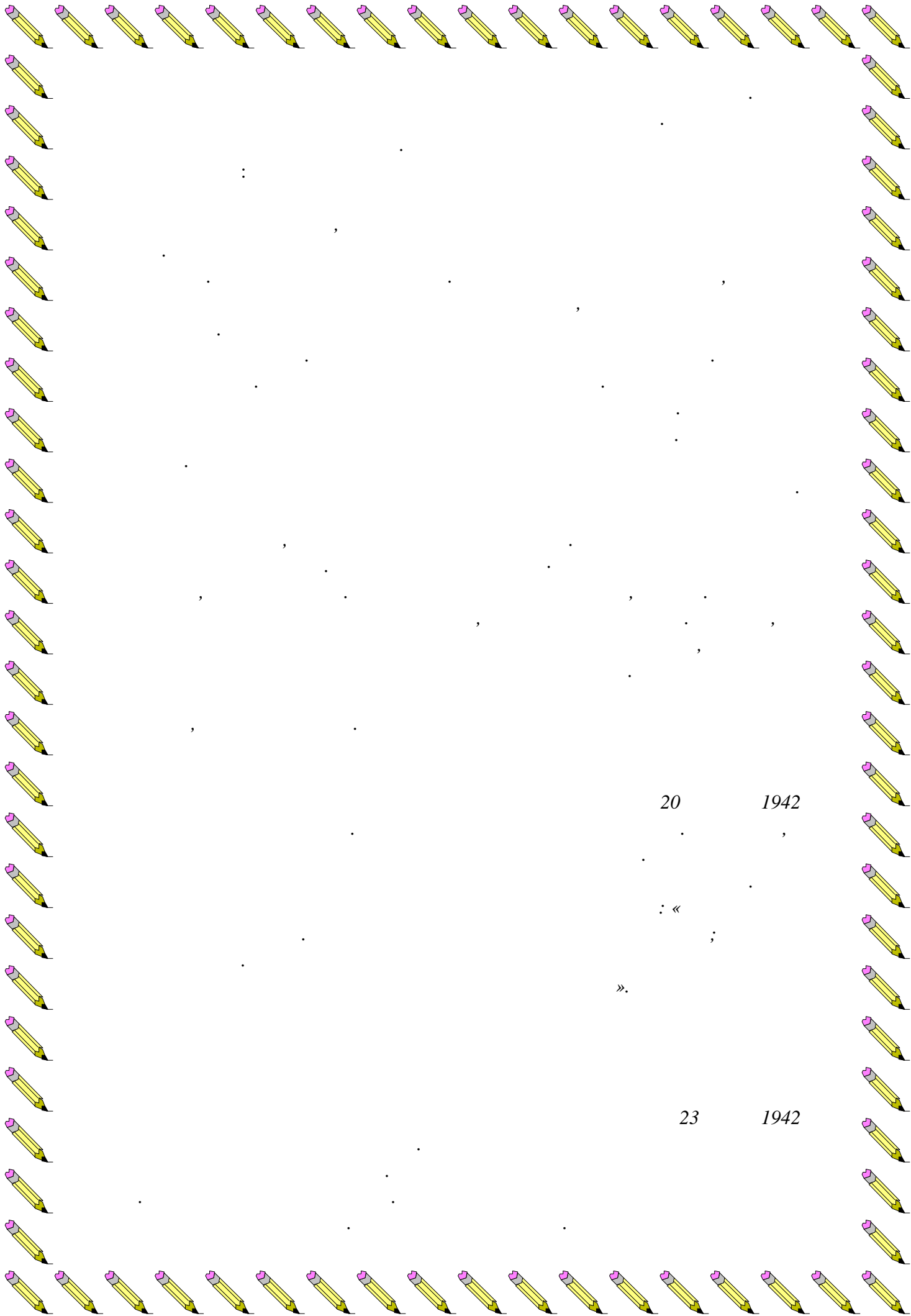
: « », .

2 7

;», «

: «

»,

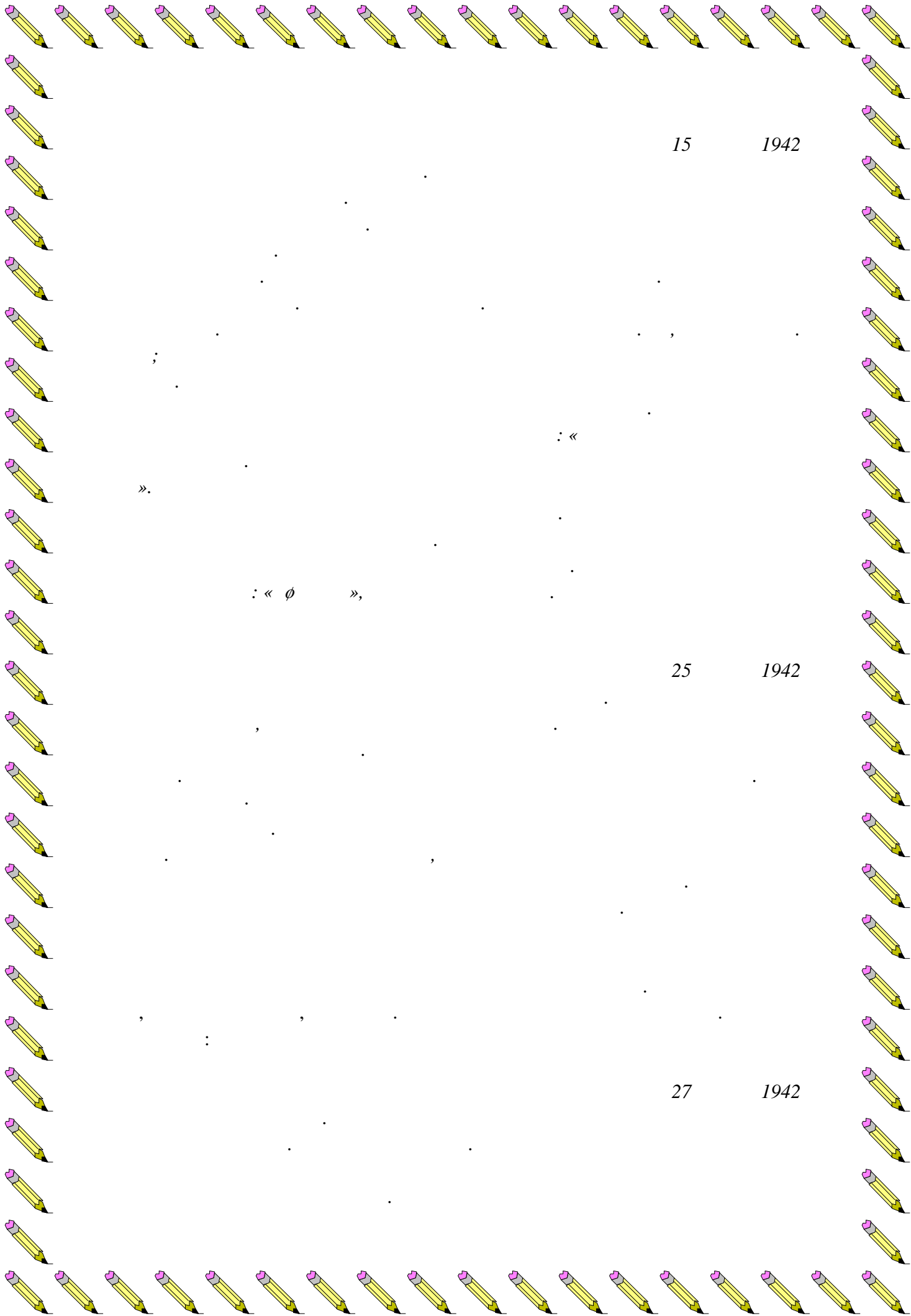
20 1942

: «

;

».

23 1942

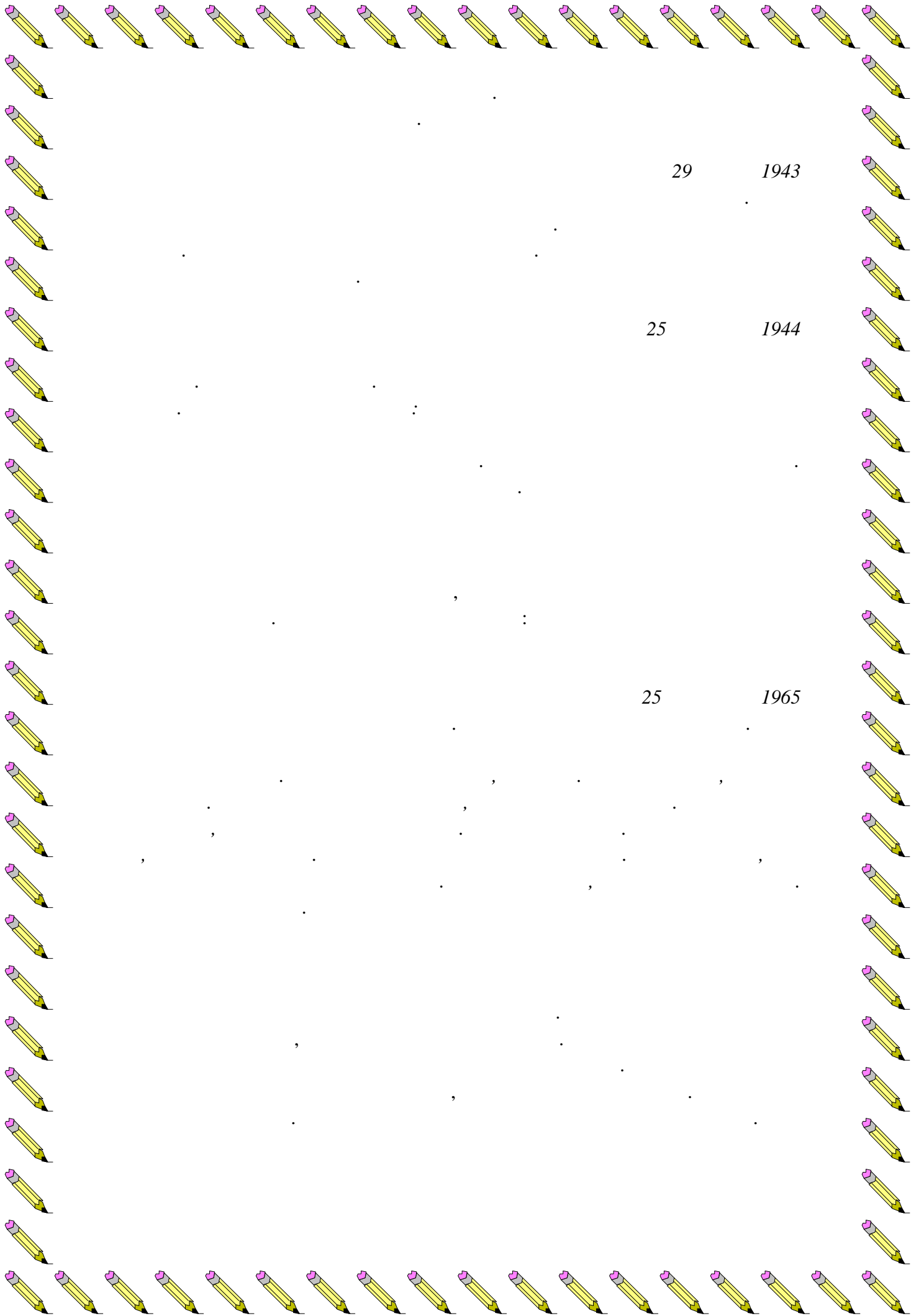
15 1942

».

: « \emptyset »,

25 1942

27 1942

29

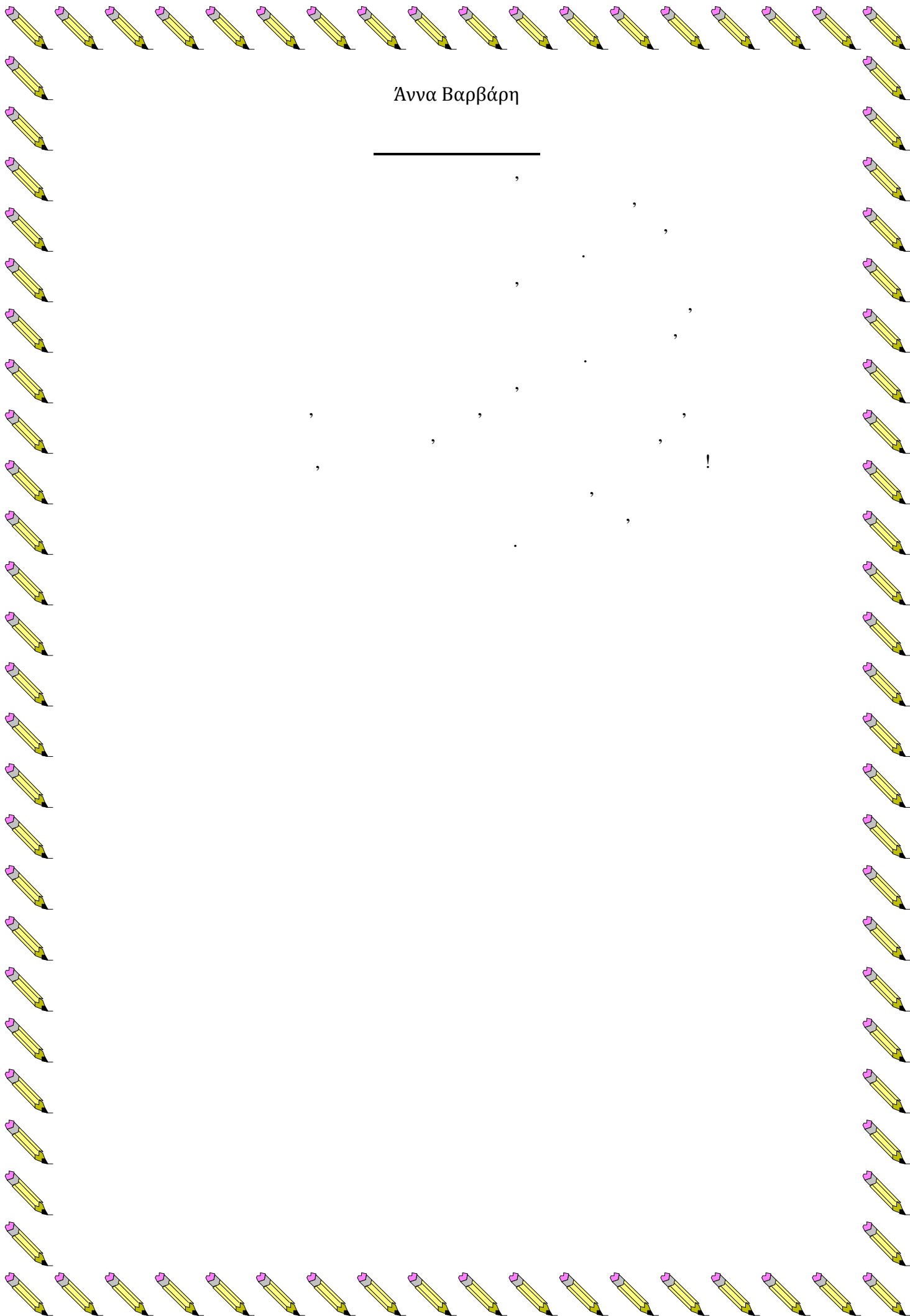
1943

25

1944

25

1965

Άννα Βαρβάρη

,

,

,

.

,

,

,

.

,

,

,

,

,

,

!

,

,

,

.

Άννα Βαρβάρη

∅

∅

∅

∅

∅

∅

∅

Άννα Βαρβάρη

,

,

.

,

,

,

,

,

.

,

,

,

,

.

,

,

.

∅

,

,

,

,

∅

,

.

,

,

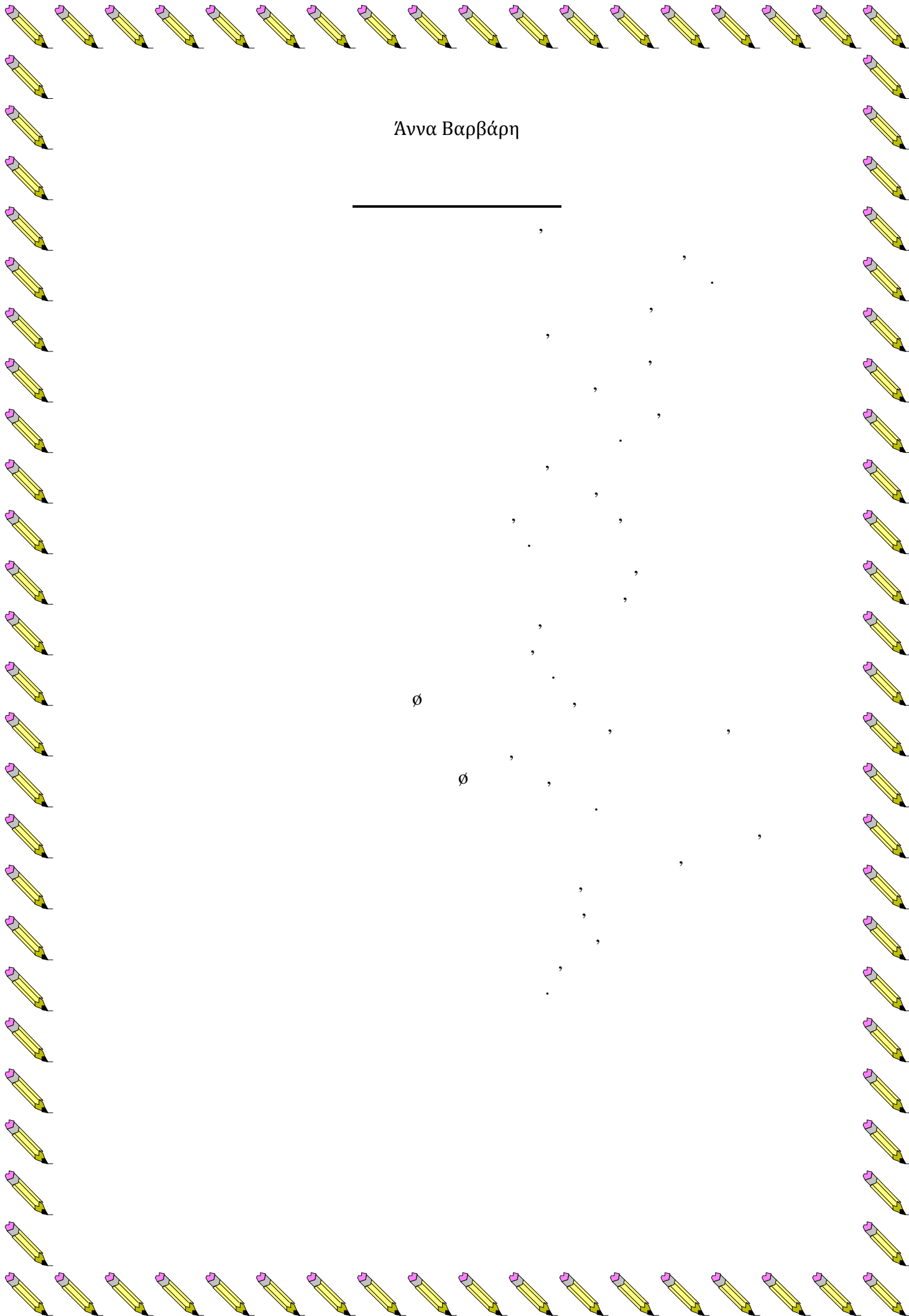
,

,

,

,

.

Άννα Βαρβάρη

,

,

,

,

.

,

,

,

,

.

,

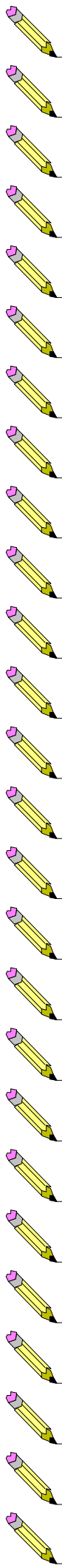
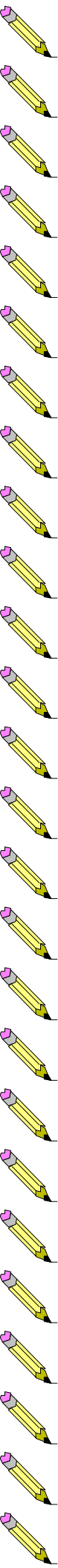
,

,

,

,

.

Άννα Βαβάρη

,

,

∅

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

,

∅

,

,

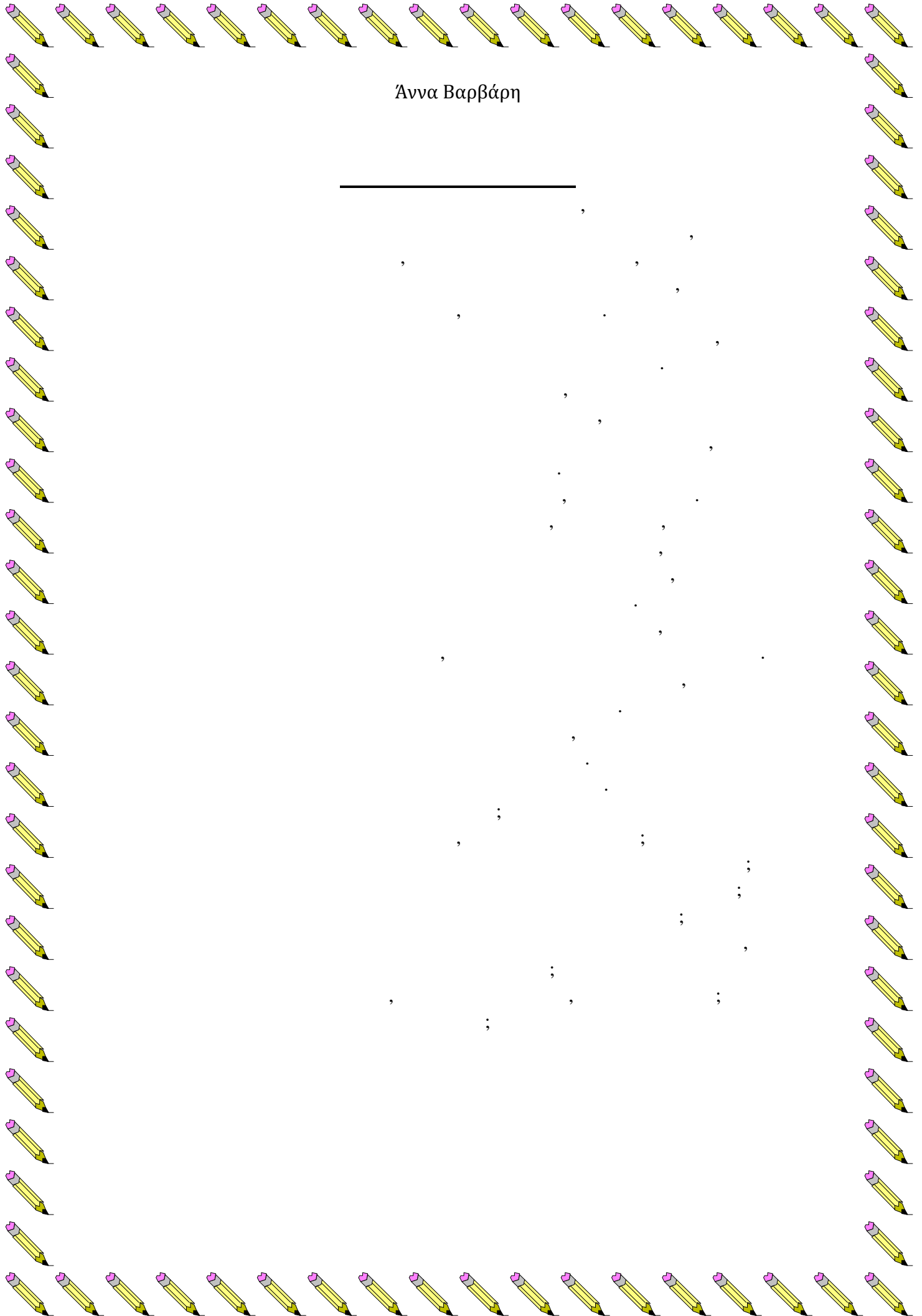
,

,

,

,

Άννα Βαρβάρη

Κατερίνα Αργυριάδου

Ίσως

Ίσως ο δρόμος της ξενιτιάς είναι μακρύς και σκληροτράχηλος,

ίσως η ζωή κοπιαστική και η προσαρμογή δύσκολη.

Ίσως ο αποχωρισμός ραγδαίος και ξαφνικός.

Ίσως ο χρόνος του αποχαιρετισμού λιγιστός.

Ίσως η απογοήτευση μεγάλη και σπαραχτική.

Ίσως η ελπίδα μικρή,

και το νέο αδοκίμαστο.

Μα τα μάτια δεν ξεχνιούνται,

οι ψυχές δεν αποχωρίζονται ποτέ.

Οι αναμνήσεις μένουν κι ας φεύγουν οι άνθρωποι.

Κατερίνα Αργυριάδου

Διαφορετικός

Διαφορετικός, ίσως ξένος, ίσως άγνωστος,

μα ένα κοίταγμα ένα βλέμμα του, με κάνουν να νομίζω πως του μοιάζω.

Όμως εγώ φορά παρωπίδες και δεν μπορώ να διακρίνω την ομοιότητα μας .

Αυτός μου μιλάει χωρίς καν να ανοίξει το στόμα του.

Δυο μαύρα μάτια με κοιτούν και με τραβάνε προς το μέρος του.

Μα εγώ είμαι δεμένη πίσω με αλυσίδες βαριές.

Μπορώ να τις σπάσω, μα δεν θέλω να το κάνω .Φοβάμαι!

Έτσι μένω πίσω, κι ας νομίζω πως προχωρώ μπροστά.

Βλέπω να χάνεται το όνειρο σε μια ομίχλη άγνωστη για μένα,

ή μήπως πολύ γνώριμη;

Βέρα Ιβάνοβιτς

Είναι νέος, άστον να ζήσει

Είναι νέος, άφησε τον να ζήσει. Είναι όμορφη, επέτρεψε της να ερωτευτεί.

Γιατί δεν αφήνεις ήσυχους τους νέους;

Εκείνοι έχουν καθαρό πνεύμα και καθαρή ψυχή.

Γιατί τους τη μαυρίζεις;

Οι νέοι θέλουν να τους καταλαβαίνεις.

Η αποδοχή γι' αυτούς είναι η αρχή και το τέλος.

Άφησε τους να ελπίζουν σε ένα καλύτερο μέλλον,

Κι ας ξέρεις πως δεν θα 'ναι καλύτερο

ούτε απ' το παρελθόν, ούτε απ' το παρόν.

Δεν τους αρέσει η μουσική σου, οι πράξεις σου, τα λόγια σου, οι επιλογές σου.

Και πάλι, γιατί τους καταστρέφεις;

Άφησε τους να ελπίζουν.

Αν δεν το κάνεις, θα τους τρελάνεις.

Θέλουν ένα δρόμο στρωμένο με ροδοπέταλα, μην τους κόψεις τα φτερά.

Απλά μάθε τους να πετάνε, μέσα στην αθωότητά τους.

Μην τους πεις ψέματα, γιατί όταν μάθουν την αλήθεια, θα πέσουν απ' τα σύννεφα,

Θα χάσουν την ξεγνοιασιά τους, τη λουλουδένια τους καρδιά,

την ελευθερία που τόσο θέλουν, που σ' αυτή πιστεύουν,

γι' αυτή θα παλεύουν, σ' όλη τους τη ζωή.

Βέρα Ιβάνοβιτς

Μαζί δεν κάνουμε και χώρια δεν μπορούμε

Κοιτούσε ο αέρας το νερό και τη φωτιά,
κοιτούσε το νερό τον αέρα και τη γη,
κοιτούσε η γη τη φωτιά και το νερό,
κοιτούσε η φωτιά τη γη και τον αέρα.

Πρώτη η φωτιά μου επιτέθηκε,
καυτή, επικίνδυνη, ανελέητη.

Ήρθε όμως η γη να με προστατέψει,
και όσο κι αν προσπαθούσε ο αέρας,
δεν κατάφερνε να σπάσει την άμυνά της.

Ήμασταν δυο αντίπαλα στρατόπεδα,
εγώ, το νερό, σύμμαχος με τη γη
κι η φωτιά μαζί με τον αέρα.

Όσο όμως κι αν προσπαθούσαμε,
κανείς δεν κατάφερνε να χτυπήσει τον άλλο.

Σταμάτησα, δεν άντεχα άλλο.

Μόνο αν με βοηθούσε η φωτιά θα νικούσα,
μα είμαστε τα δύο άκρα αντίθετα,
σαν τη γη με τον αέρα, που σύμμαχοι θα 'ταν αήττητοι.

Μάλλον ο Άρχοντας των Στοιχείων είχε δίκιο.

Μαζί δεν κάνουμε, αλλά... και χώρια δεν μπορούμε.

Βέρα Ιβάνοβιτς

Ειρήνη και Πόλεμος

Κοιμήσου κοριτσάκι, μόνο τη φρίκη του πολέμου να μη ζήσεις, όπως την έζησα εγώ.

Άνθρωποι φτωχοί, άρρωστοι, νεκροί. Τους είδα, γι' αυτό ξέρω.

Γι' αυτό ξέρω πως αυτά δε θέλω να τα δεις.

Άνθρωποι πεθαίνουνε στη μάχη, άνθρωποι πεθαίνουν απ' τη πείνα,
άνθρωποι πεθαίνουν απ' τη στεναχώρια, άνθρωποι πεθαίνουν απ' τον καημό.

Όλα καταστρέφονται, φίλιες, οικογένειες, αγάπες...

Μόνο η ελπίδα, μόνο αυτή μένει αναλλοίωτη στις καρδιές των ανθρώπων.

Η ελπίδα ποτέ δεν πεθαίνει.

Μα κι αν πεθάνει, να ξέρεις η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.

Κοίτα να ξυπνήσεις, όταν ο πόλεμος τελειώσει, όταν η ειρήνη επιστρέψει.

Ό,τι καταστρέφεται με τον πόλεμο, μπορεί να ξαναχτιστεί.

Οι άνθρωποι πεθαίνουν από γηρατιά ,ενώ νέες ζωές έρχονται στον κόσμο.

Επικρατεί η ειρήνη, η αγάπη, η φιλία, και πάνω απ' όλα υπάρχει ελευθερία.

Κανείς δεν κυνηγά κανέναν, κανείς δεν μισεί κανέναν, κανείς δεν βλάπτει κανέναν,

κανείς δεν σκοτώνει κανέναν.

Όλος ο κόσμος, επιδοκιμάζει την ειρήνη, και αποδοκιμάζει τον πόλεμο.

Μα κάποιοι λένε, πως σ' αυτό τον κόσμο πρέπει να υπάρχουν και τα δυο.

Ειρήνη και Πόλεμος.

Βέρα Ιβάνοβιτς

Είμαι μόνη

Θλίψη πλημμυρίζει την ψυχή μου. Τα δάκρυα τρέχουν ποτάμια.

Τρελαίνομαι απ' τις αναμνήσεις και τα προβλήματά μου.

Ή μπορεί η φαντασία μου να τρέχει τόσο πολύ,
που μέσα στην απομόνωσή μου προκαλεί παραισθήσεις.

Και τότε ακούω βήματα να ανεβαίνουν τις σκάλες

και το τρίξιμο μου προκαλεί απέραντο φόβο.

Με κάθε ήχο πονάω, μα κανείς δεν ακούει τα ουρλιαχτά μου.

Είμαι μόνη σ' ένα άδειο σπίτι, βυθισμένο στο σκοτάδι και την ησυχία.

Αλυσίδες με τραβούν στο κενό, μα δεν υπάρχουν τρικυμίες.

Οδεύω προς το θάνατο, αφήνω τη ζωή,
η ψυχή μου πετά σαν πολύχρωμη πεταλούδα.

Είμαι τόσο χαμένη, μα δεν έχω αυτογνωσία.

Αν είχα, δε θα αναρωτιόμουν αν θα πάω στην κόλαση ή στον παράδεισο.

Βέρα Ιβάνοβιτς

Η ομορφιά των λουλουδιών

Αν δεις ένα λουλούδι μη διστάσεις,
αναγνώρισε, ύμνησε την ομορφιά του.

Όμως περαστικέ, μην αγνοήσεις όλα τ' άλλα.

Σταμάτα τον περίπατό σου και κοίταξέ το,
μύρισέ το, άσε το εξαίσιο άρωμά του, να μπει στα πνευμόνια σου.

Άγγιξε τα πέταλά του κι αν έχει αγκάθια, μην τα φοβηθείς.

Αυτά του προσδίδουν μια επικίνδυνη γοητεία.

Η ομορφιά των λουλουδιών, πάντα να θυμάσαι περιηγητή είναι
αστείρευτη.

Θα χαθεί όταν το λουλούδι κομμένο μαραθεί,
μόνο του σ' ένα έρημο βάζο.

Αν το κόψεις, χάρισε το σε κάποιον που αγαπάς,
γιατί τα λουλούδια μιλούν για την αγάπη χωρίς λόγια.

Έτσι, η ομορφιά του και η χάρη του θα μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο

Τούτο το λουλούδι θα αποκτήσει ασύγκριτη αξία.

Βέρα Ιβάνοβιτς

Σ' αγαπώ

Σ' αγαπώ. Μόνο αυτό θέλω να σου πω.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν με κάθε ανατολή.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν με κάθε δύση.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν με κάθε ολόγιομο φεγγάρι.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν με κάθε άστρο που εμφανίζεται στο σκοτεινό ουρανό.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν με κάθε λέξη που μου λες.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν κάθε μέρα.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν κάθε νύχτα.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν κάθε φορά που με κοιτάς.

Και τα "σ' αγαπώ" πληθαίνουν κάθε φορά που μ' αγαπάς.

Άννα Νικολαΐδη

Τι σημαίνει αγάπη

Η λέξη αγάπη μπορεί να εκφραστεί με πολλούς τρόπους. Μπορείς να δείξεις αγάπη στον πλησίον σου, στην οικογένεια σου, στους φίλους σου αλλά και σε αυτόν που αγαπάς και θέλεις να είσαι μαζί του για πάντα. Αλλά τι είναι στ' αλήθεια η αγάπη; Τι σημαίνει αυτή η λέξη; Κάποιοι άνθρωποι δεν ξέρουν τι σημαίνει ή ακόμα και αν ξέρουν, δεν τη χρησιμοποιούν. Η αγάπη είναι το πιο ωραίο συναίσθημα που το έχουν νιώσει όλοι έστω και μια φορά. Μπορούμε όλοι να το ζήσουμε αρκεί να έχουμε μια σταγόνα της μέσα μας. Έστω και μια είναι αρκετή. Η αγάπη μπορεί να σε κάνει πιο αυθόρμητο, να σε κάνει πιο δυνατό, πιο καλό άνθρωπο, αλλά μπορεί να σε κάνει και να ερωτευτείς. Η αγάπη είναι δυνατή, δεν χάνεται ποτέ, ακόμα και αν νομίζεις ότι με τις πράξεις σου την έχασες, τότε κάνεις μεγάλο λάθος. Η αγάπη πάντα ζει μέσα μας, απλώς, ίσως να μην ξέρουμε πώς να την χρησιμοποιήσουμε. Ή, ακόμα κι αν την έχεις όντως χάσει από τη ζωή σου, θα ξαναγυρίσει. Η αγάπη πάντα γυρνάει. Η αγάπη ποτέ δε χάνεται. Η αγάπη υπάρχει πάντα και παντού. Κάνει τον κόσμο καλύτερο. Η αγάπη δεν σβήνει ποτέ!

Άννα Νικολαΐδη

Ο διαφορετικός

Είμαι διαφορετικός, το ξέρω.

Πάντα το ήξερα.

Είμαι μοναχικός, απομακρυσμένος από τους άλλους.

Είμαι διαφορετικός, σε όλα.

Είμαι κοντούλης, φοβισμένος για το αύριο.

Δεν ξέρω τι θα μου συμβεί.

Τι άλλο θα υποστώ.

Δεν έχω την ελευθερία της ζωής.

Μόνο και μόνο επειδή είμαι από άλλη χώρα;

Ποιο το πρόβλημα;

Θα έπρεπε να ξέρουν ότι είμαι και εγώ άνθρωπος.

Αλλά δεν με πειράζει πλέον. Το συνήθισα.

Εγώ ξέρω ότι έχω καρδιά.

Θα βοηθήσω όποιον χρειάζεται βοήθεια.

Και ας μου έχουν κάνει πολλά.

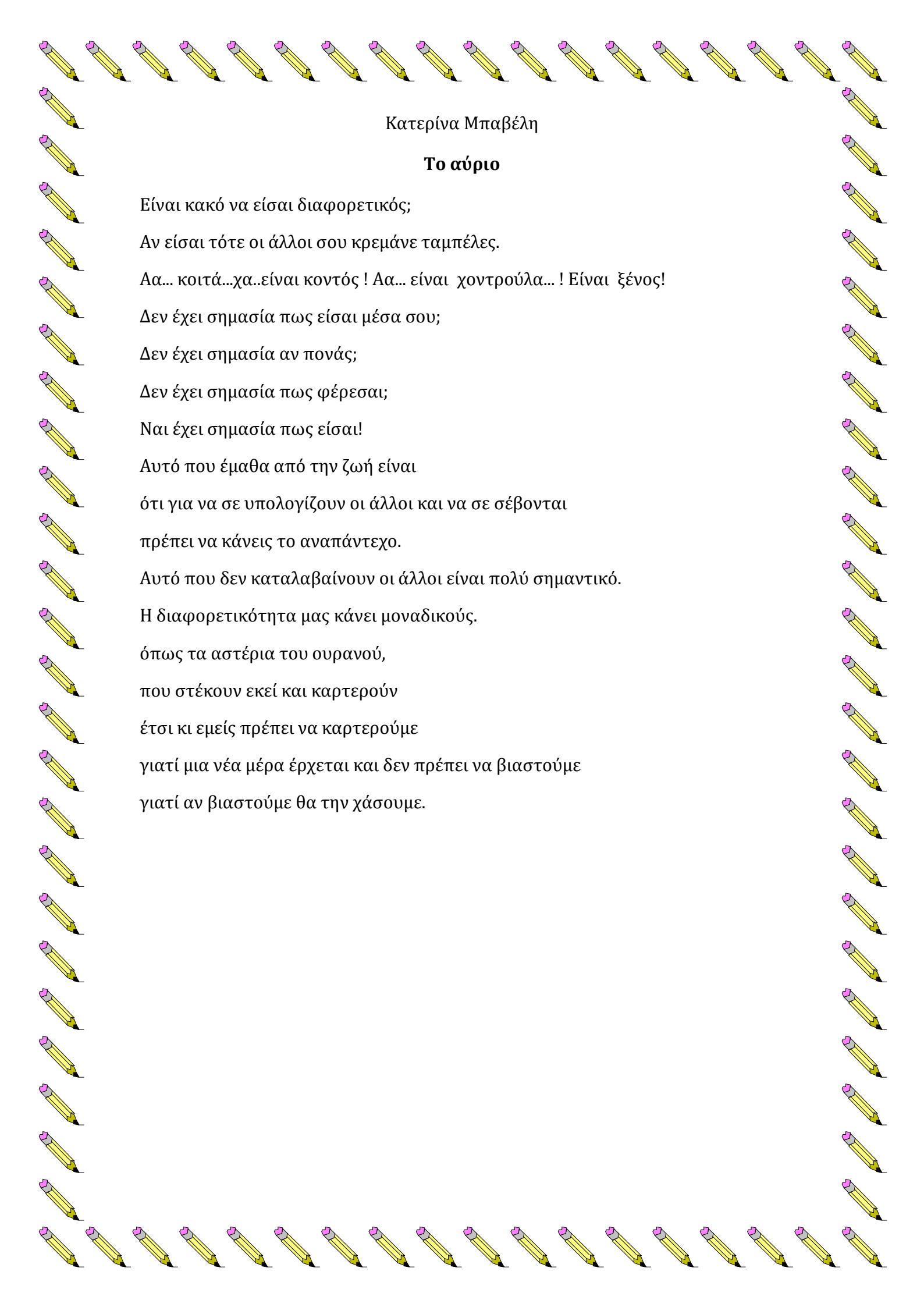
Κι ας είμαι πληγωμένος και πονεμένος με αυτά που μου κάνουν.

Έχω και εγώ όνειρα και θα τα πραγματοποιήσω.

Ότι και να λένε οι άλλοι.

Πιστεύω ότι θα τα καταφέρω.

Πάντα θα πιστεύω!

Κατερίνα Μπαβέλη

Το αύριο

Είναι κακό να είσαι διαφορετικός;

Αν είσαι τότε οι άλλοι σου κρεμάνε ταμπέλες.

Αα... κοιτά...χα..είναι κοντός ! Αα... είναι χοντρούλα... ! Είναι ξένος!

Δεν έχει σημασία πως είσαι μέσα σου;

Δεν έχει σημασία αν πονάς;

Δεν έχει σημασία πως φέρεσαι;

Ναι έχει σημασία πως είσαι!

Αυτό που έμαθα από την ζωή είναι

ότι για να σε υπολογίζουν οι άλλοι και να σε σέβονται

πρέπει να κάνεις το αναπάντεχο.

Αυτό που δεν καταλαβαίνουν οι άλλοι είναι πολύ σημαντικό.

Η διαφορετικότητα μας κάνει μοναδικούς.

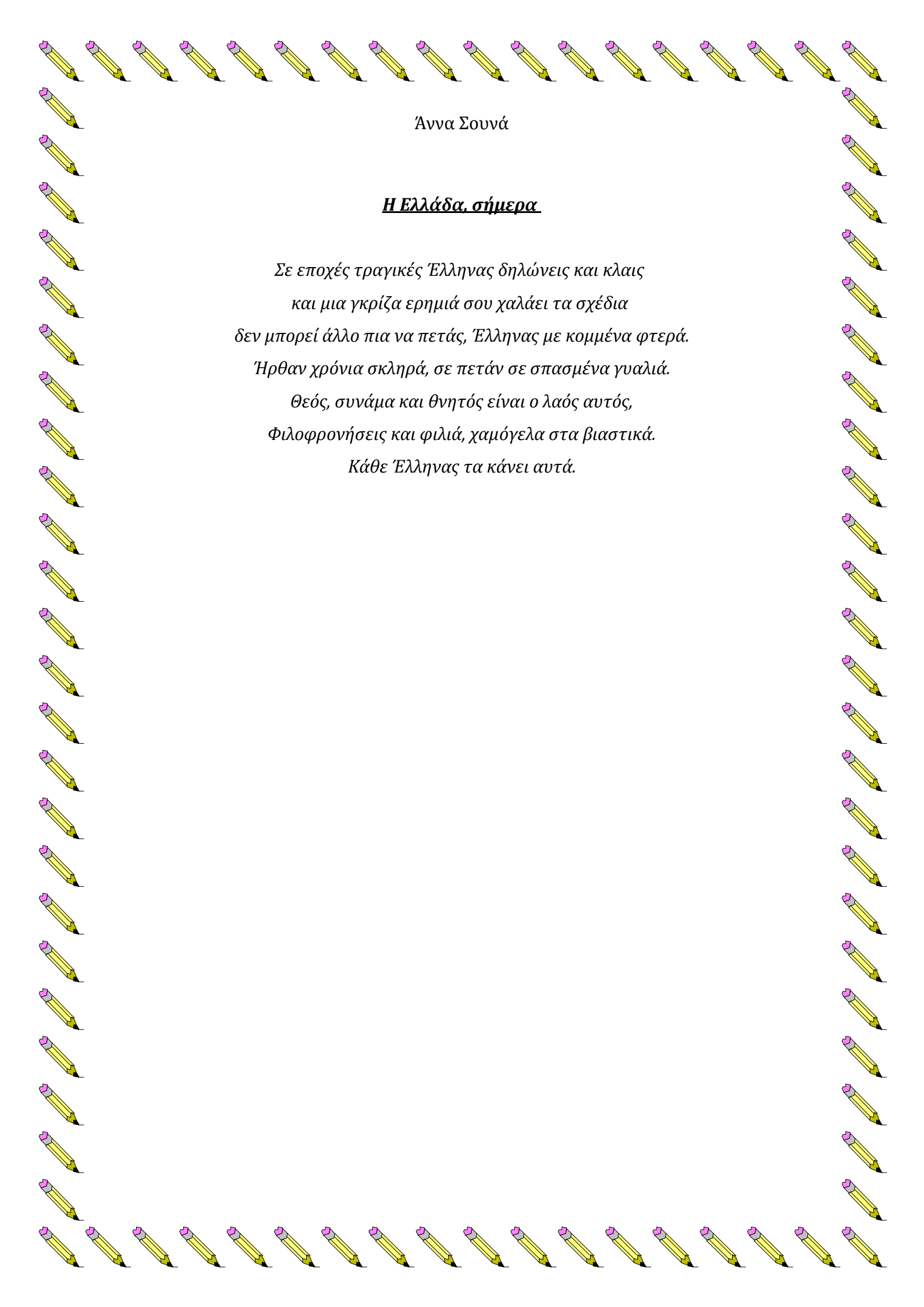
όπως τα αστέρια του ουρανού,

που στέκουν εκεί και καρτερούν

έτσι κι εμείς πρέπει να καρτερούμε

γιατί μια νέα μέρα έρχεται και δεν πρέπει να βιαστούμε

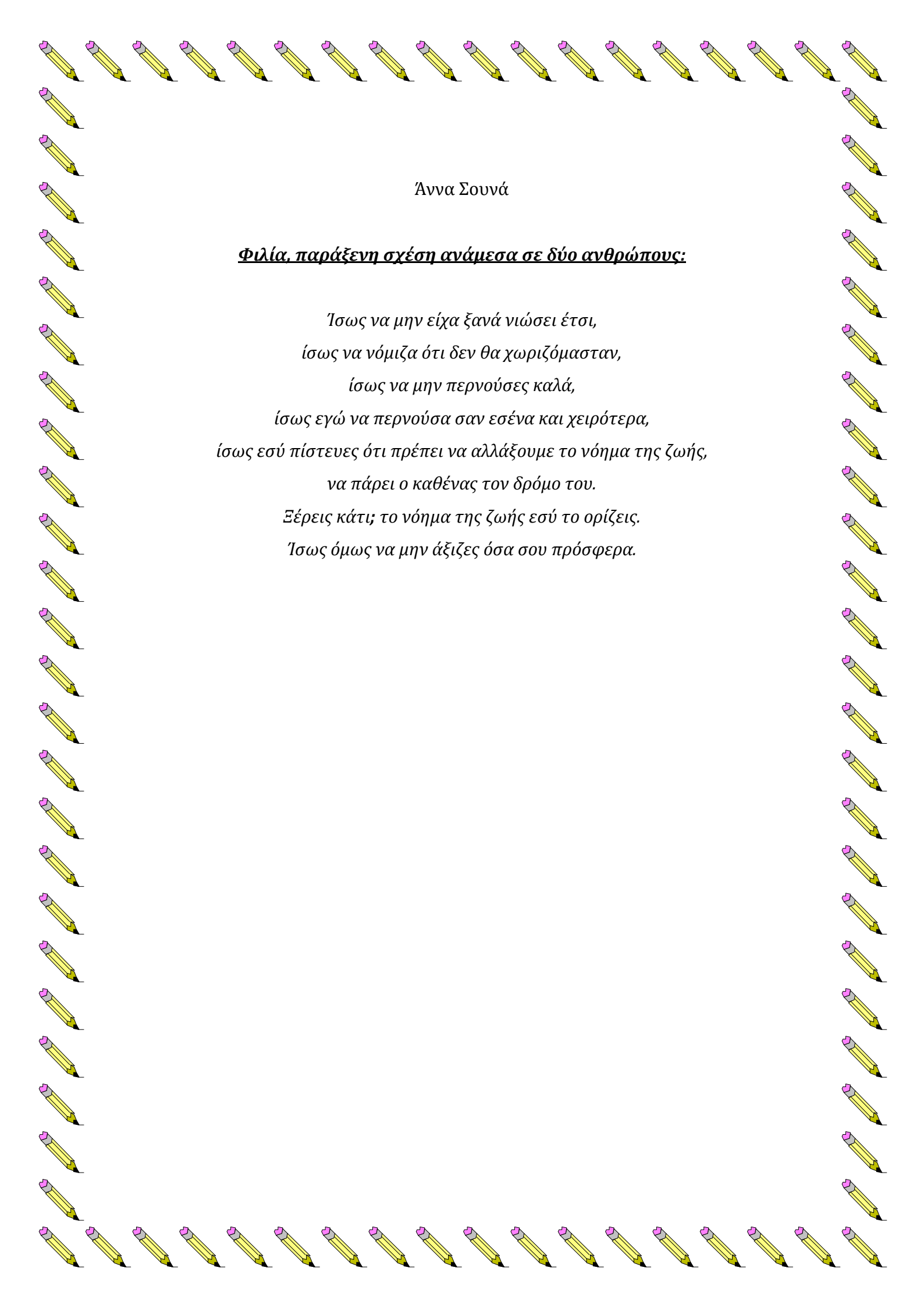
γιατί αν βιαστούμε θα την χάσουμε.

Άννα Σουνά

Η Ελλάδα, σήμερα

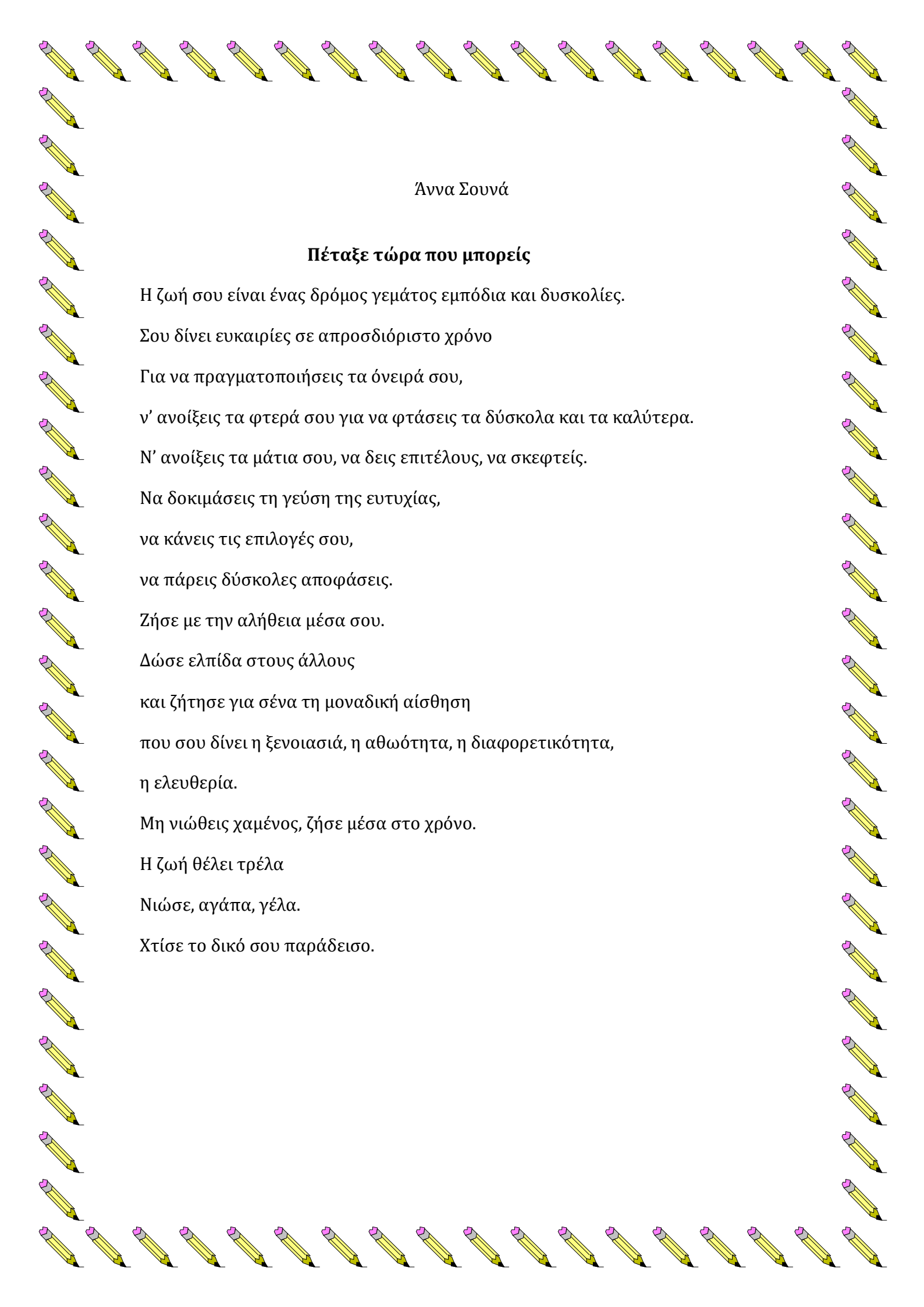
Σε εποχές τραγικές Έλληνας δηλώνεις και κλαις
και μια γκριζα ερημιά σου χαλάει τα σχέδια
δεν μπορεί άλλο πια να πετάς, Έλληνας με κομμένα φτερά.
Ήρθαν χρόνια σκληρά, σε πετάν σε σπασμένα γυαλιά.
Θεός, συνάμα και θνητός είναι ο λαός αυτός,
Φιλοφρονήσεις και φιλιά, χαμόγελα στα βιαστικά.
Κάθε Έλληνας τα κάνει αυτά.

Άννα Σουνά

Φιλία, παράξενη σχέση ανάμεσα σε δύο ανθρώπους:

Ίσως να μην είχα ξανά νιώσει έτσι,
ίσως να νόμιζα ότι δεν θα χωριζόμασταν,
ίσως να μην περνούσες καλά,
ίσως εγώ να περνούσα σαν εσένα και χειρότερα,
ίσως εσύ πίστευες ότι πρέπει να αλλάξουμε το νόημα της ζωής,
να πάρει ο καθένας τον δρόμο του.
Ξέρεις κάτι; το νόημα της ζωής εσύ το ορίζεις.
Ίσως όμως να μην άξιζες όσα σου πρόσφερα.

Άννα Σουνά

Πέταξε τώρα που μπορείς

Η ζωή σου είναι ένας δρόμος γεμάτος εμπόδια και δυσκολίες.

Σου δίνει ευκαιρίες σε απροσδιόριστο χρόνο

Για να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου,

ν' ανοίξεις τα φτερά σου για να φτάσεις τα δύσκολα και τα καλύτερα.

Ν' ανοίξεις τα μάτια σου, να δεις επιτέλους, να σκεφτείς.

Να δοκιμάσεις τη γεύση της ευτυχίας,

να κάνεις τις επιλογές σου,

να πάρεις δύσκολες αποφάσεις.

Ζήσε με την αλήθεια μέσα σου.

Δώσε ελπίδα στους άλλους

και ζήτησε για σένα τη μοναδική αίσθηση

που σου δίνει η ξενοιασιά, η αθωότητα, η διαφορετικότητα,

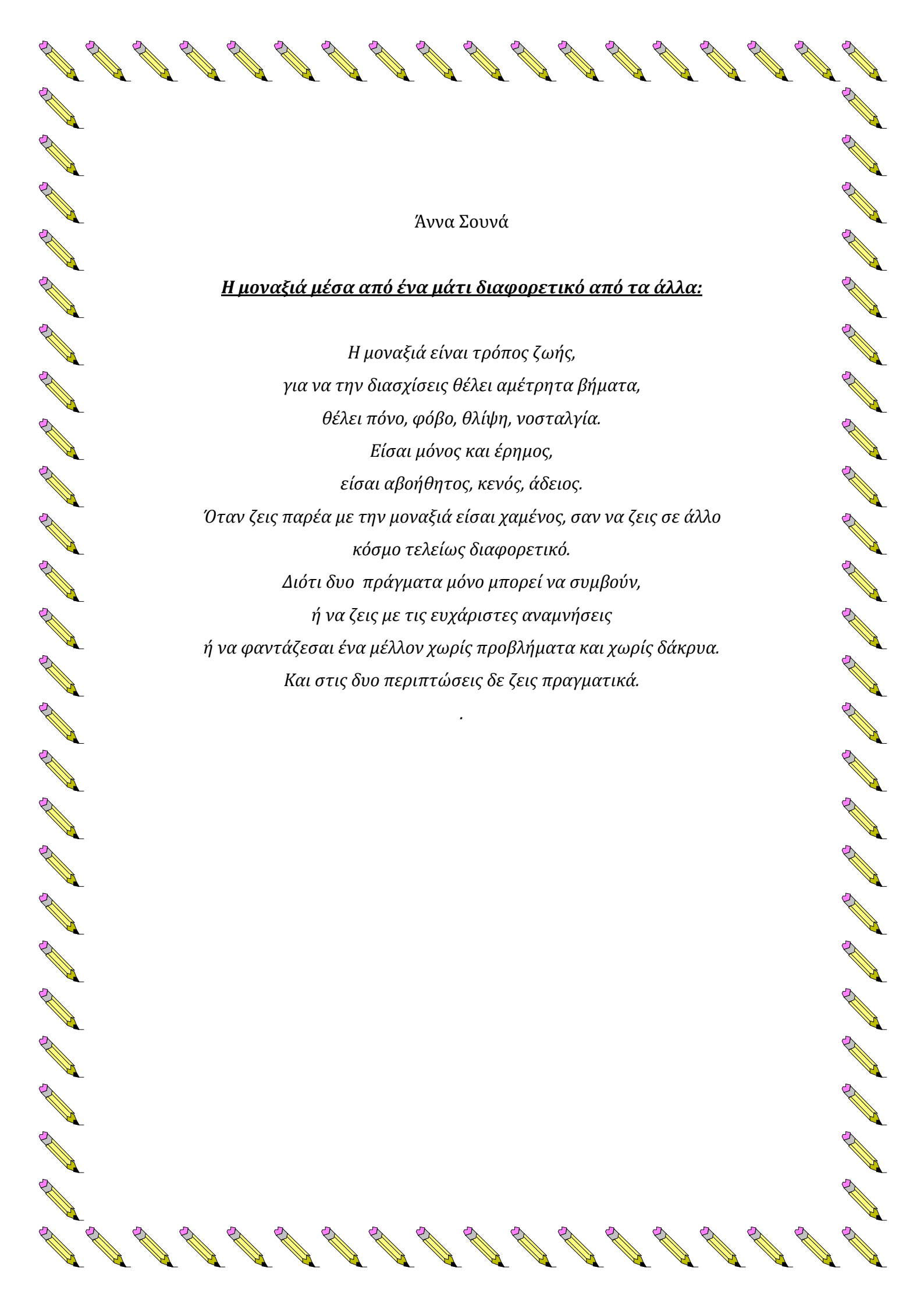
η ελευθερία.

Μη νιώθεις χαμένος, ζήσε μέσα στο χρόνο.

Η ζωή θέλει τρέλα

Νιώσε, αγάπα, γέλα.

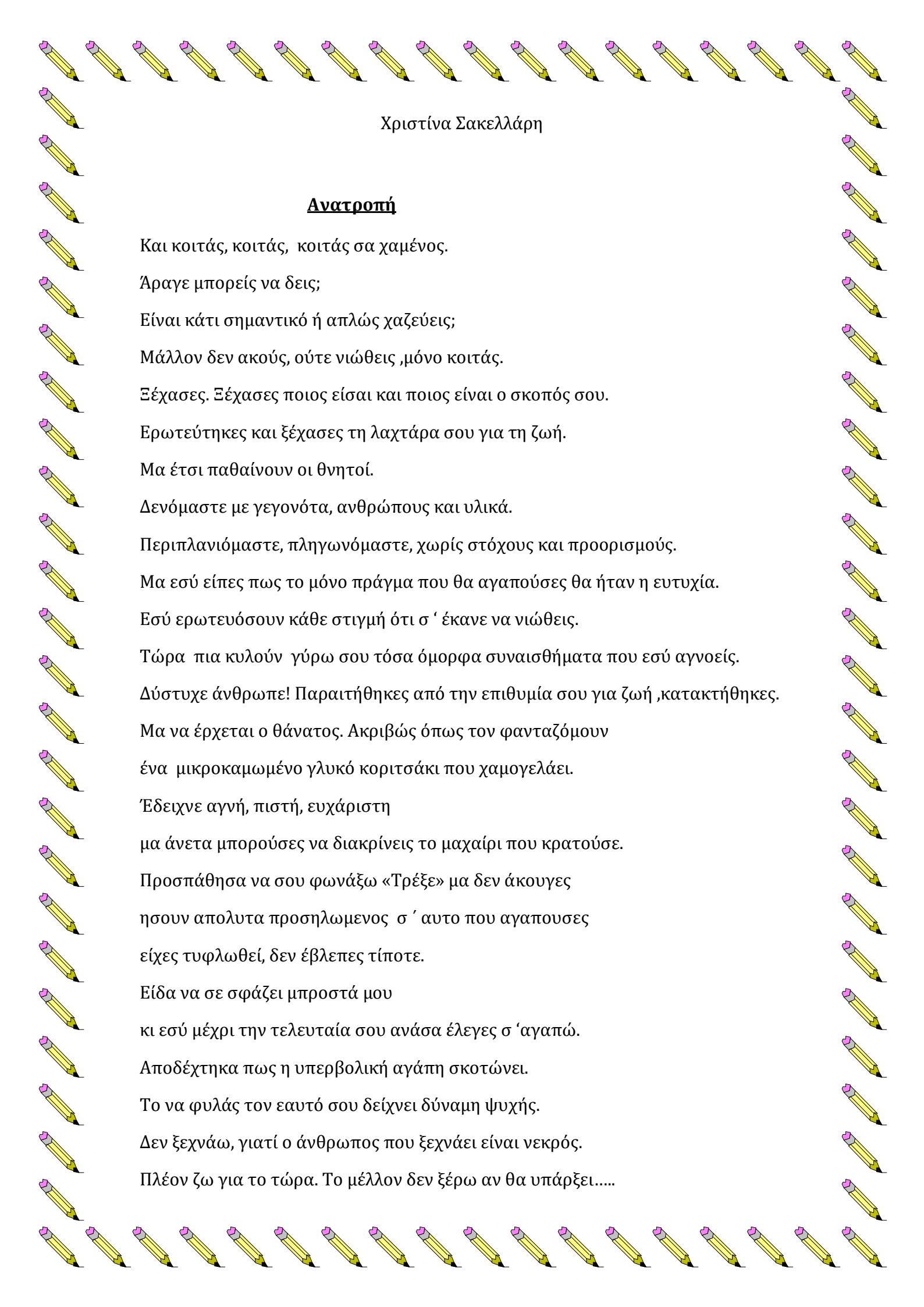
Χτίσε το δικό σου παράδεισο.

Άννα Σουνά

Η μοναξιά μέσα από ένα μάτι διαφορετικό από τα άλλα:

Η μοναξιά είναι τρόπος ζωής,
για να την διασχίσεις θέλει αμέτρητα βήματα,
θέλει πόνο, φόβο, θλίψη, νοσταλγία.
Είσαι μόνος και έρημος,
είσαι αβοήθητος, κενός, άδειος.
Όταν ζεις παρέα με την μοναξιά είσαι χαμένος, σαν να ζεις σε άλλο
κόσμο τελείως διαφορετικό.
Διότι δυο πράγματα μόνο μπορεί να συμβούν,
ή να ζεις με τις ευχάριστες αναμνήσεις
ή να φαντάζεσαι ένα μέλλον χωρίς προβλήματα και χωρίς δάκρυα.
Και στις δυο περιπτώσεις δε ζεις πραγματικά.

Χριστίνα Σακελλάρη

Ανατροπή

Και κοιτάς, κοιτάς, κοιτάς σα χαμένος.

Άραγε μπορείς να δεις;

Είναι κάτι σημαντικό ή απλώς χαζεύεις;

Μάλλον δεν ακούς, ούτε νιώθεις, μόνο κοιτάς.

Ξέχασες. Ξέχασες ποιος είσαι και ποιος είναι ο σκοπός σου.

Ερωτεύτηκες και ξέχασες τη λαχτάρα σου για τη ζωή.

Μα έτσι παθαίνουν οι θνητοί.

Δενόμαστε με γεγονότα, ανθρώπους και υλικά.

Περιπλανιόμαστε, πληγωνόμαστε, χωρίς στόχους και προορισμούς.

Μα εσύ είπες πως το μόνο πράγμα που θα αγαπούσες θα ήταν η ευτυχία.

Εσύ ερωτεύόσουν κάθε στιγμή ότι σ' έκανε να νιώθεις.

Τώρα πια κυλούν γύρω σου τόσα όμορφα συναισθήματα που εσύ αγνοείς.

Δύστυχε άνθρωπε! Παιρήθηκες από την επιθυμία σου για ζωή, κατακτήθηκες.

Μα να έρχεται ο θάνατος. Ακριβώς όπως τον φανταζόμουν

ένα μικροκαμωμένο γλυκό κοριτσάκι που χαμογελάει.

Έδειχνε αγνή, πιστή, ευχάριστη

μα άνετα μπορούσες να διακρίνεις το μαχαίρι που κρατούσε.

Προσπάθησα να σου φωνάξω «Τρέξε» μα δεν άκουγες

ήρθουν απολύτα προσηλωμένος σ' αυτό που αγαπούσες

είχες τυφλωθεί, δεν έβλεπες τίποτε.

Είδα να σε σφάζει μπροστά μου

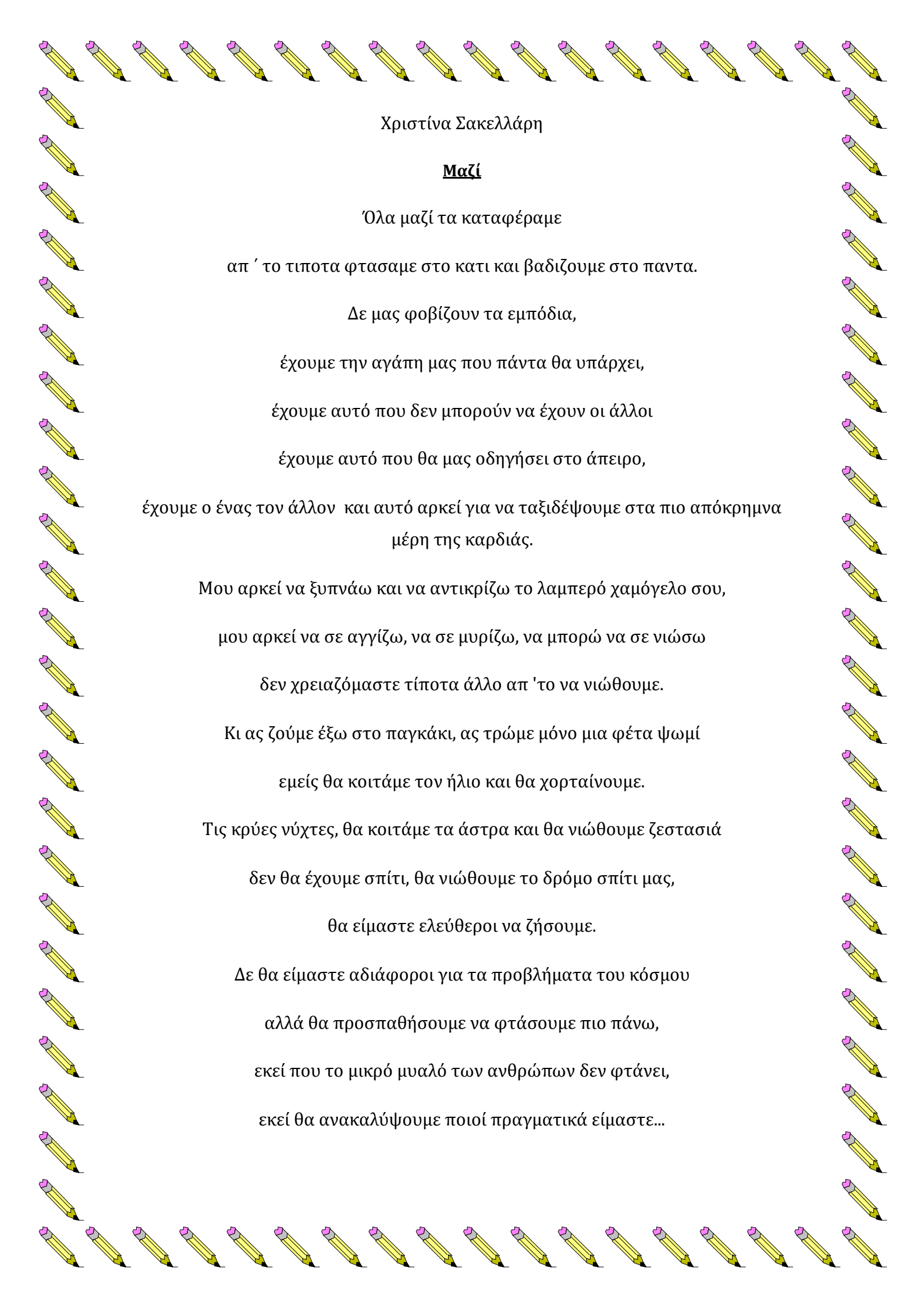
κι εσύ μέχρι την τελευταία σου ανάσα έλεγες σ' αγαπώ.

Αποδέχτηκα πως η υπερβολική αγάπη σκοτώνει.

Το να φυλάς τον εαυτό σου δείχνει δύναμη ψυχής.

Δεν ξεχνάω, γιατί ο άνθρωπος που ξεχνάει είναι νεκρός.

Πλέον ζω για το τώρα. Το μέλλον δεν ξέρω αν θα υπάρξει.....

Χριστίνα Σακελλάρη

Μαζί

Όλα μαζί τα καταφέραμε

απ' το τίποτα φτάσαμε στο καίρι και βαδίζουμε στο πάντα.

Δε μας φοβίζουν τα εμπόδια,

έχουμε την αγάπη μας που πάντα θα υπάρχει,

έχουμε αυτό που δεν μπορούν να έχουν οι άλλοι

έχουμε αυτό που θα μας οδηγήσει στο άπειρο,

έχουμε ο ένας τον άλλον και αυτό αρκεί για να ταξιδέψουμε στα πιο απόκρημνα
μέρη της καρδιάς.

Μου αρκεί να ξυπνάω και να αντικρίζω το λαμπερό χαμόγελο σου,

μου αρκεί να σε αγγίζω, να σε μυρίζω, να μπορώ να σε νιώσω

δεν χρειαζόμαστε τίποτα άλλο απ' το να νιώθουμε.

Κι ας ζούμε έξω στο παγκάκι, ας τρώμε μόνο μια φέτα ψωμί

εμείς θα κοιτάμε τον ήλιο και θα χορταίνουμε.

Τις κρύες νύχτες, θα κοιτάμε τα άστρα και θα νιώθουμε ζεστασιά

δεν θα έχουμε σπίτι, θα νιώθουμε το δρόμο σπίτι μας,

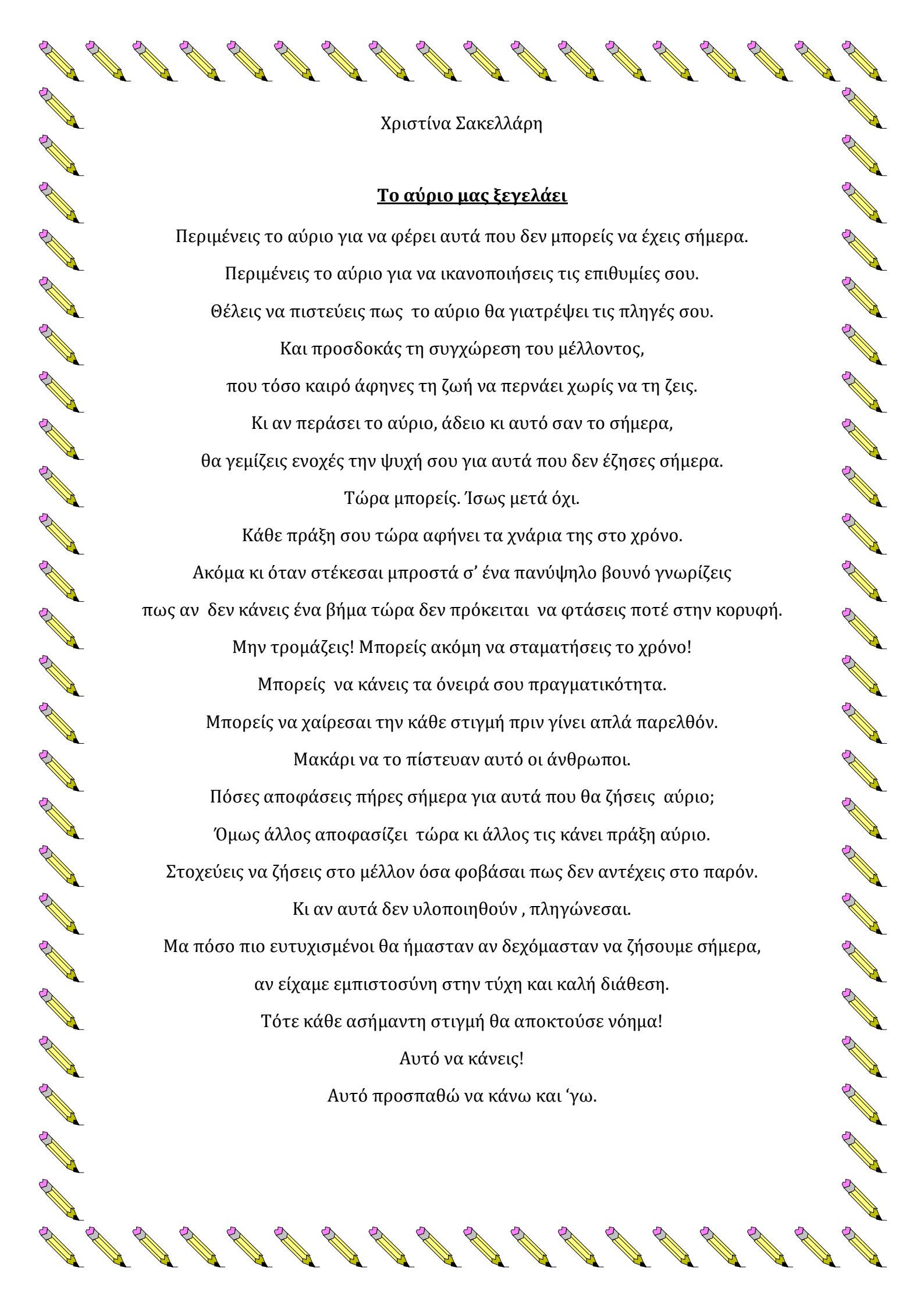
θα είμαστε ελεύθεροι να ζήσουμε.

Δε θα είμαστε αδιάφοροι για τα προβλήματα του κόσμου

αλλά θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε πιο πάνω,

εκεί που το μικρό μυαλό των ανθρώπων δεν φτάνει,

εκεί θα ανακαλύψουμε ποιόι πραγματικά είμαστε...

Χριστίνα Σακελλάρη

Το αύριο μας ξεγελάει

Περιμένεις το αύριο για να φέρει αυτά που δεν μπορείς να έχεις σήμερα.

Περιμένεις το αύριο για να ικανοποιήσεις τις επιθυμίες σου.

Θέλεις να πιστεύεις πως το αύριο θα γιατρέψει τις πληγές σου.

Και προσδοκάς τη συγχώρεση του μέλλοντος,
που τόσο καιρό άφηνες τη ζωή να περνάει χωρίς να τη ζεις.

Κι αν περάσει το αύριο, άδειο κι αυτό σαν το σήμερα,
θα γεμίζεις ενοχές την ψυχή σου για αυτά που δεν έζησες σήμερα.

Τώρα μπορείς. Ίσως μετά όχι.

Κάθε πράξη σου τώρα αφήνει τα χνάρια της στο χρόνο.

Ακόμα κι όταν στέκεσαι μπροστά σ' ένα πανύψηλο βουνό γνωρίζεις
πως αν δεν κάνεις ένα βήμα τώρα δεν πρόκειται να φτάσεις ποτέ στην κορυφή.

Μην τρομάζεις! Μπορείς ακόμη να σταματήσεις το χρόνο!

Μπορείς να κάνεις τα όνειρά σου πραγματικότητα.

Μπορείς να χαιρέσαι την κάθε στιγμή πριν γίνει απλά παρελθόν.

Μακάρι να το πίστευαν αυτό οι άνθρωποι.

Πόσες αποφάσεις πήρες σήμερα για αυτά που θα ζήσεις αύριο;

Όμως άλλος αποφασίζει τώρα κι άλλος τις κάνει πράξη αύριο.

Στοχεύεις να ζήσεις στο μέλλον όσα φοβάσαι πως δεν αντέχεις στο παρόν.

Κι αν αυτά δεν υλοποιηθούν, πληγώνεσαι.

Μα πόσο πιο ευτυχισμένοι θα ήμασταν αν δεχόμασταν να ζήσουμε σήμερα,

αν είχαμε εμπιστοσύνη στην τύχη και καλή διάθεση.

Τότε κάθε ασήμαντη στιγμή θα αποκτούσε νόημα!

Αυτό να κάνεις!

Αυτό προσπαθώ να κάνω και 'γω.